

A black and white portrait of Simone Colette, a woman with dark, wavy hair, looking slightly to the left. The lighting is dramatic, with strong highlights on her face and hair, and deep shadows on the right side of her face and neck. The background is a soft, out-of-focus grey.

Simone
Colette
và Chúa
đã tạo ra
ĐÀN BÀ

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Và Chúa đã tạo ra đàn bà

Simone Colette

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26

[BẢN NGUYÊN CỦA LÀN SÓNG KHIÊU KHÍCH](#)

[Giới thiệu](#)

“Và Chúa đã tạo ra đàn bà, nhưng quỷ dữ đã tạo nên B.B.” - đó là câu quảng bá quen thuộc về bộ phim năm 1956 của đạo diễn Roger Vadim. Điện ảnh đã tạo ra hiện tượng nhục cảm khiêu khích với B.B - Brigitte Bardot - như biểu tượng của thể hệ “Làn sóng Mới” những năm hậu chiến ở châu Âu. B.B đã trở thành liều thuốc độc ngọt ngào hạ gục mọi trái tim đàn ông thế giới. Câu chuyện không thể đặc trưng hơn cho một thể hệ nổi loạn bằng vẻ tự nhiên tươi mát đến choáng váng, chống lại những luân lý và định kiến bảo thủ của một xã hội cũ kỹ. Câu chuyện kể về Juliette Hardy, một cô gái mồ côi khao khát tình yêu, nhưng vấp phải những rào cản định kiến xã hội và những người đàn ông không mấy thực tâm đối xử tốt với cô. Nhưng chính sự hoang dại tự nhiên của cô làm tất cả thay không yên ổn với sự

đạo đức giả của họ. Như một bài ca lãng mạn không chút bị ai xoa dịu những chấn thương tâm lý, câu chuyện thể hiện truyền thống ái tình hoan lạc rất Pháp.

Người ta đã so sánh Bardot với nàng tiên cá cất tiếng hát bằng ánh mắt và diễn xuất tự nhiên trời phú. Giai điệu mà đạo diễn Vadim tạo nên qua Bardot đã định cư trong đầu óc thời đại, bài ca đã dự được đám kiêu duyệt thời đó va vào những thành vách ẩn sau sương mù và đập vỡ vĩnh viễn cái vỏ nghiêm cần của điện ảnh tránh né tình dục.

Bộ phim gây nên tranh cãi liệu có phải chính sự đơn giản của cốt truyện lại là đặt để cho Vadim khai thác được vẻ đẹp diễn như không diễn của B.B. Sự tinh quái của nhà làm phim nằm ở chỗ không nhọc công biện giải cho vấn đề đạo đức, trưng ra một cô gái đẹp làm sững sờ tất thấy - vốn chẳng xa lạ gì trong kho tàng nghệ thuật nước Pháp, nhưng khác với Victor Hugo cho Esmeralda bị tử hình trong câu chuyện thời Trung cổ thì Juliette Hardy đã được tôn vinh ngấm qua những góc quay đầy khoái cảm của Vadim.

Với lối kể hấp dẫn, người đọc vẫn có thể cảm nhận được sức nóng của câu chuyện trên từng câu chữ và những hình ảnh đẹp về B.B in kèm trong cuốn sách.

Chương 1

Gió mistral, làn gió vừa khô vừa đắng từ phương Bắc tới, không còn thổi nữa. Mùa này thì muộn quá rồi! Đâu thể còn gió. Eric Carradine nghĩ trong khi bước ra khỏi cabin đi lên boong chiếc *Angelique*. Bãi biển bên kia bến thuyền vắng ngắt, có chăng là chỉ vài thằng nhóc đang bận xây một chuỗi những con kênh phức tạp kỳ khu. Giờ này còn quá sớm, những đám đông ở Paris hẳn còn chưa tới.

St. Tropez ngày nào cũng đầy những đám đông Paris. Chẳng khác gì ở ngay Paris, ở St. Germain des Pres. Tất cả những ai thường xuyên ở khu đó đều đã phát hiện ra St. Tropez và lũ lượt đến đây. Một khi đám nghệ sĩ và các tay làm le muốn làm dân Bờ Trái^[1] đã biến chỗ này thành nơi thời thượng thì theo sau họ sẽ là hàng đàn hàng lũ dân điện ảnh luôn lên mặt ta đây và đám đông lăm tiền luôn luôn lùng kiếm thứ gì đó mới.

Eric mỉm cười với chính mình. Cứ để họ tìm. Ông đã tìm ra được cái gì đó mới rồi, và ông đang trù tính tìm thêm lãi bằng sự tinh tế vốn đã giúp ông thành công trong nghiệp kinh doanh. Nàng mới mười tám tuổi, hẳn còn khá mộc mạc và là một sự đối khác thú vị so với đám đàn bà nhìn cứ như những món đồ sản xuất đại trà trong mấy thẩm mỹ viện và shop thời trang cao cấp.

Thật may quá là may! Eric chán Cannes lắm lắm rồi, chán lắm rồi cũng từng ấy gương mặt năm này qua năm khác, cũng những trò giúp vui cù lần ấy năm này qua năm khác. Nhưng St. Tropez thì khác. Juliette cũng vậy.

Ông bước xuống khỏi boong chiếc *Angelique* và rảo bước dọc bến tàu, vừa đi vừa lấy lòng bàn tay vuốt vuốt mái tóc bạc hai bên thái dương.

Chiếc Lancia màu đen đang đỗ gần bến thuyền, Eric nhìn nó sẫm soi để xem sáng nay nó đã được rửa chưa. Hài lòng rồi, ông chui vào xe, mở máy. Được chăm chút kỹ càng, chiếc xe liền rùng rùng khởi động đầy sức mạnh.

Eric dẫn dắt chiếc Lancia thoải mái len qua những con phố hẹp của St. Tropez và chẳng mấy chốc nó đã vừa thở vừa leo lên những ngọn đồi thoải dọc theo con đường ven bờ biển.

Địa Trung Hải xanh ngắt lấp lánh dưới ánh nắng trong ngần mùa xuân, lặng yên gần như một cái hồ, chỉ trừ dăm bọt sóng dọc theo bãi biển hình cánh cung. Bầu không khí ngọt hương hoa, một sự tươi mát nhẹ tênh trước sức nặng tràn trề của mùa hè.

Các tòa biệt thự hợp với mọi ý ngông nào chồng chất lên nhau trên các triền đồi để giành tầm nhìn tốt nhất, màu sắc rực rỡ của vòm lá mới chớm phá lên màu kem của các tòa nhà và màu xanh của biển. Eric lấy làm vui rằng mình đã chọn St. Tropez làm địa điểm cho khách sạn mới bỏ sung vào chuỗi khách sạn của ông. Bến tàu nơi chiếc *Angelique* đang neo nay đã thuộc về ông rồi.

Ông đưa chiếc Lancia ra khỏi phố chính để vào một phố nhỏ hơn dẫn ra ngoại ô thành phố, nơi sinh sống của dân chài lưới. Con đường uốn cong và từ đây St. Tropez mở ra trọn vẹn, như bức toàn cảnh trên một tờ rơi quảng cáo du lịch.

Một ngôi nhà vuông vức trát vữa nằm thấp tè bên vệ đường, hơi xập xệ và xấu xí. Lối vào trũng sâu do xe đi lại quá nhiều dẫn vòng quanh phía sau nhà. Nhà xây quay lưng ra đường còn mặt quay ra biển, thờ ơ với cuộc sống diễn ra trên con đường. Eric tắt xe lại rồi tắt máy. Một cánh cổng treo xiên xẹo trên một bản lề; ngăn không cho ông đến chỗ hàng hiên giăng đầy những dây phơi nào khăn trải giường, nào quần áo và cả những thứ nhìn không thể nhận ra, làm bằng thứ chất liệu gì đây vừa sẫm màu vừa nặng.

Eric bước vào, vừa đi vừa rẽ các tấm khăn trải giường đang khô sang bên và khom mình lượn qua các dây phơi. Một đôi chân trần, gót hướng lên trời, đứng đưa uể oải từ sau ra trước dưới ánh nắng. Đôi chân rám nắng có ánh vàng, với những ngón chân nhỏ xíu như chân trẻ con. Eric sung sướng tận hưởng

khoảnh khắc này, muốn nó kéo dài ra. Mắt ông quét lên bắt gặp một gương mặt nơi ô cửa sổ tròn có bản lề một bên, loại cửa sổ người ta gọi là mắt bò.

Cái đầu một ông già hăm hở ló ra, nhìn chăm chăm khung cảnh bên dưới. A, Eric nghĩ, chắc hẳn nàng đang tắm nắng kiểu *au naturel* (hoàn toàn tự nhiên) nên mới thu hút sự chú ý của một anh già khú đề hóm hèm thế kia. Lão già hoàn toàn không ý thức được về bất cứ cái gì ngoài cái mà lão đang ngắm soi chăm chú nhường ấy.

Eric len lỏi qua mớ quần áo phơi phóng cho đến khi chỉ còn một sợi dây phơi ngăn cách giữa ông với cô gái. “Em có đôi chân của một nữ thần,” ông nói.

Đôi chân nữ thần liền tự giấu biến vào sau mớ đồ phơi.

“Em chẳng mong thấy ông rình mò đến sau lưng em như vậy đâu,” một giọng con gái bị giật thột trả lời.

Eric chậm chậm mỉm cười. “Tôi mang đến cho em quả táo.”

“Táo nào?”

“Quả táo quyến rũ của quý. Em có nhớ tôi đã nói với em về chuyện tôi đang tính chuyện mua cho em chiếc ô tô không?” Eric lục trong túi quần. Ngón tay ông khum lại quanh một chiếc ô tô đồ chơi, xoay nó vòng vòng.

“Ông có chiếc ô tô cho em thật sao? Ông mua rồi à?”

“Nó ở ngay đây.”

Giọng kia, đầy thích thú, liền tiếp, “Loại gì vậy?”

Eric lôi món đồ chơi ra ngắm nghía để xem có bằng hiệu hay logo gì không. “Xe Simca màu đỏ chuyên đổi công năng.”

Một đôi bàn tay xuất hiện giữa mấy tấm ga giường, rồi hai cánh tay vệt các tấm ga ra như vệt một bức màn sân khấu. Cái đầu của Juliette hiện ra phía dưới tấm ga.

Đúng là *au naturel* thật. Tắm đắm trong ánh nắng đẹp tựa vàng mười, Juliette đứng trước mặt ông, cổ nhón chân lên cao hơn tấm ga đang phơi, cổ nhìn cho được chiếc xe chuyên đổi công năng màu đỏ.

Ông đã không nghĩ rằng nàng lại háo hức đến thế. Có lẽ đây chỉ là nhiệt tình mà thôi. Ông ngạc nhiên, nhưng không để nỗi ngạc nhiên ngăn mình chiêm ngưỡng những đường cong dài mềm mại của thân thể nàng.

“Em hỏi chiếc Simca đâu cơ mà, em chẳng thấy nó đâu cả,” Juliette nhắc lại.

“Ồ” ông đáp, nhìn vào mắt nàng. Ông nâng lòng bàn tay lên ngang tầm mắt nàng, trên lòng bàn tay là chiếc Simca.

Cặp mắt xám của Juliette tối sầm đi vì thất vọng và giận dữ. Nàng giật phắt mấy tấm ga giường về lại như cũ song chỉ tổ vô ích, bởi ông đứng cách nàng không quá ba mươi phân.

Mái tóc dài hung nâu của nàng buông xuống hai vai, và trọng cơn bức tức, cái miệng rộng của nàng mấp mí về gợi dục đầy châm biếm thường có. “Ông chỉ muốn gạt em thôi. Ông biết thế là không công bằng mà.”

Ông lẳng lặng nhún vai mỉm cười với nàng. “Thôi nào, Juliette, em phải thừa nhận là trò gạt đạt quá phải không?”

Nàng xoa cằm, cơn giận qua. “Nào thì đưa em xem chiếc ô tô ông đem đến nào”

Eric giờ nó lên cao trên đầu nàng, bắt nàng phải với lấy.

Juliette ngấm nghĩa món đồ chơi thật kỹ. “Đẹp lắm”

“Chẳng bằng một góc so với em,” ông nói, lướt một ngón tay dọc đôi môi đầy mọng của nàng. “Với cái miệng như em thì em có thể có bất cứ cái gì em muốn.”

Nàng bắt chước cái nhún vai của ông và mỉm cười. “Em ăn vàng như ăn kẹo... Em sống nhờ đồ lông thú... và nhờ những chiếc Simca màu đỏ.”

“Không hẳn đâu. Tôi không tin.” Eric để cho mái tóc dài của nàng lùa êm như lụa qua các ngón tay mình. “Có chuyện gì vậy?” ông hỏi khi người nàng đột ngột cứng lại.

“Già Harpy tới kia,” nàng thăm thì. “Phiền to cho em rồi đây” Juliette biến mất đằng sau các tấm ga giường.

Eric quay đầu dõi theo cái nhìn của Juliette và trong khi quay lại ông thấy cái đầu nhăn nheo nơi cửa sổ rút nhanh vào và cánh cửa sổ đóng sập lại. Bà Morin, chủ nhà, đứng nơi góc sân hiên, tay xách giỏ mua hàng. Một vẻ bàng hoàng uất giận khiến cho đường nét khuôn mặt bà như hóa đá, tuông như bà không quyết được nên lại gần để kiểm chứng mọi nghi ngờ của mình hay nên tiếp tục cái tư thế của kẻ đoan trang phẩm hạnh đang nổi cơn công phẫn đó.

Eric lại gần để chào bà và Juliette từ phía sau các tấm ga giường tiến ra, mình vận áo choàng tấm dài đến giữa đùi.

Bà Morin nhìn Eric đầy khiên trách. Bà nói, cứng đờ, “Chào ông Carradine.”

“Chào bà Morin. Hôm nay đẹp trời ghê.” Eric nói năng chậm rãi, kiêu nói năng ông vẫn dùng để chài phụ nữ, nhất là các bà trạc tuổi bà Morin. Ông cẩn thận điều tiết giọng mình, cố tìm một âm sắc đầy quyến rũ. “Bà đi chợ về sớm nhỉ.”

Bà Morin chẳng nói chẳng rằng đi ngang qua trước mặt ông mà nói thẳng với Juliette. “Lẽ ra cô phải ra hàng sách từ nửa tiếng trước đây rồi, đồ gái hư đốn kia. Nhưng tôi thấy chắc cô khoái để thì giờ đi qua đi lại thế kia trước mặt đám đàn ông hơn.”

Juliette vừa nghịch nghịch mấy cái cúc áo chiếc khăn choàng tấm vừa đi qua trước mặt bà Morin, đầu cúi có vẻ như khép nép ngoan ngoãn lắm.

Bà Morin vẫn chưa xuôi, giờ thì bà quay sang Eric. “Ông đưa một đứa con gái ra khỏi viện mồ côi thế rồi bây giờ nó cảm ơn ông như vậy đó. Ông ráng dạy cho nó điều hay lẽ phải, thế mà lại ra như thế này đây. Ông cho nó một căn nhà thơm mát nhưng ai biết nó từ cái loại nào mà ra chứ?”

“Cháu sắp đi làm ạ “ Juliette thẽ thọt nói.

“Thật á! Chắc là cô chuẩn bị đi làm theo cái kiểu này đây nhỉ!”

Juliette nhún vai với Eric như muốn nói cố công làm cho bà Morin nguôi đi chẳng ích gì đâu. Nàng đi vào nhà với dáng đi rõ thông dong rồi đóng sập cửa lại.

“Là lỗi tại tôi cả,” Eric một mực nói.

“Không đâu mà, không đâu mà,” bà Morin gạt đi. “Cái kiểu con bé nó thế. Ôi; tôi phải chịu đựng cái thứ gì vậy hả ông Carradine ời!” Bà Morin ngược mắt lên trời.

“Bà ạ, nếu vì tôi mà Juliette đi làm muộn thì tôi có thể làm gì đó để...” ông không nói nốt, để cho giọng mình lửng lơ đầy ngụ ý.

“Chỉ cần ông đừng khuyến khích Juliette theo cái kiểu này là đủ rồi. Tôi vẫn còn đang chịu trách nhiệm về nó cơ mà, ông Carradine.”

Cãi nhau với một bà dân chài như thế thật vô ích. Bà vẫn đang run lên vì tức giận, không còn khả năng nhìn nhận chân giá trị của tuổi trẻ, cái đẹp, thậm chí cả tiền bạc. “Chào bà,” Eric nói nhỏ nhẹ rồi đi ra ngoài qua cánh cổng nhỏ.

“Chào ông Carradine.” Miệng bà ta cứ hể nói xong một tiếng là liền ngậm tịt vào.

Eric ngồi trong chiếc Lancia một hồi, quan sát bà Morin nổi cơn tam bành thêm chốc nữa rồi đi vào trong nhà để lên lớp một bài cho Juliette, cố nhiên là về sự tinh tế và về đức khiêm nhường. Cái đó cũng vô ích nốt. Juliette là một tia lửa đang lớn dần lên thành ngọn lửa đàn bà viên mãn. Nếu nàng có sự khiêm nhường nào thì đó là sự khiêm nhường về tính ngây thơ, còn nếu ở nàng có sự tinh tế nào thì đó là sự tinh tế của nhan sắc yêu kiều diễm lệ chứ không phải của sự đoan trang phẩm hạnh.

Eric nhìn lên ô cửa sổ mắt bò lần cuối. Một cánh tay già nua khăng khiu đang bật ra bật vào cánh cửa một cách bôn chồn sốt ruột, cứ mỗi lần cánh cửa xoay là cái đầu khô héo lại thò ra. Eric nhún ga rồi rồ máy lái lùi chiếc Lancia ra khỏi lối vào.

Chương 2

Juliette đứng lặng thính nơi ngưỡng cửa phòng khách, cố lấy lại bình tĩnh. Ông Morin kia, ngồi xe lăn. Nàng thấy tội nghiệp cho ông già. Mấy năm trước ông bị trượt ngã giữa chiếc thuyền đánh cá và bến tàu, gãy một chân, từ đó đến giờ ngồi riết xe lăn. Giờ thì chiếc xe lăn kêu ken két đầy phản đối trong khi nó đi tới đi lui trước cái cửa sổ mắt bò.

Ài chà, đồ già dê; Juliette tặc lưỡi nghĩ. Lão rình rập do thám mình. Nàng nén cười thành tiếng, vì ông Morin hoàn toàn chẳng biết là nàng đang có mặt.

Ông già tội nghiệp bị kẹt cà vạt vào bản lề ô cửa sổ mắt bò, đang ra sức giật ra để rồi lấy lại tư thế nhún nhin đầy đau đớn trước khi bà vợ vào giảng cho bài luân lý chẳng đáng không nghe kia, song giật mãi mà không được.

Ông Morin giật cái cà vạt về phía sau hơi mạnh quá nên chiếc xe lăn lùi tót ra sau khiến ông gần như tắc thở. Ông ho sặc sụa để lấy hơi. Juliette cố giúp ông nhưng lại nghĩ thôi đừng giúp làm gì, cứ để mặc lão hứng đôi chút cơn cuồng nộ của bà vợ lão.

Nàng rút êm về phòng mình đằng sau phòng khách. Căn phòng nhỏ xiu, gần như là phòng gác xép, chỉ lơ thơ dăm ba thứ đồ đạc mà nàng đã xếp lui xếp tới nhiều lần cho đến khi nhìn ưng ý thì thôi. Minuit, con chim hét, ríu rít chuyện trò với nàng và con mèo con nhảy ra khỏi giường để cà lưng vào đôi chân trần của nàng. Nàng còn nuôi cả một con thỏ nữa nhưng chưa đặt tên. Nó vênh tai lên và xoắn mũi về phía nàng.

Một chuồng thú hay gặp đây, bà Morin có lần nói khi vừa vào phòng vừa ngửi ngửi: mùi như sở thú ấy.

Juliette ngồi xuống mép giường, bắt con thỏ ôm vào lòng. Nàng cảm nhận được trái tim nó đập vừa nhẹ vừa nhanh trên đùi mình nhưng nó vẫn nằm đó chẳng sợ sệt gì. Nàng vùi mặt vào bộ lông ấm của nó.

“Mày coi chừng đấy nhé,” nàng cảnh cáo con thỏ. “Có ngày mục khộm già sẽ cho mày vào nồi hầm đấy.”

Con thỏ chỉ nhả cái mũi lại khi con chim hét lại bắt đầu kêu chí chách. “Cả mày nữa, mày nói năng nghe hết mục ấy,” nàng nói với con chim.

Bằng những động tác trẻ tràng uể oải, nàng bắt đầu làm tóc. Bà Morin xuất hiện nơi khung cửa. Juliette vờ như bà không có đó. Nàng cúi con thỏ xuống gối rồi đi ra ngoài phòng khách, ở đó có một cái gương nứt treo trên tường. Nàng cầm lược trong tay, vẫn tiếp tục lẳng lặng chải tóc. Bà Morin theo gót nàng.

Juliette có thể thấy phản chiếu trong gương hình ảnh ông Morin vẫn đang ra sức vật lộn với cái cà vạt. Khi bà vợ bước vào, ông đẩy xe lăn tới gần cửa sổ hơn và lấy tay che cái cà vạt đi.

Nghi ngờ, bà Morin lại gần chồng và xem xét tình hình bất chấp cái vẻ ngây thơ vô tội của ông. “Vậy là cả ông cũng dưng vào tấn tuồng, đồ già cả mất nét.”

“Không không” ông rên rỉ, “tôi vừa mới nghe giọng mình liền tự hỏi chẳng biết ngoài kia có chuyện gì vậy.”

Bà giật cái cà vạt ra cho ông một cách phũ phàng rồi đẩy mạnh cái xe lăn khiến cho nó xoay một vòng về phía đối diện của căn phòng. “Thôi ông im đi!”

Đến nước này thì Juliette không ghìm nổi để đừng phá lên cười nữa, thế là tiếng cười của nàng bật ra.

Bà Morin quay lại phía cô gái. “Cô sẽ không còn cười nhiều nữa đâu, đồ dĩversa. Sắp có ngạc nhiên cho cô đấy.”

Bà Morin luôn có sẵn lăm lời đe dọa bất cứ khi nào bà khùng lên thế nên Juliette lại chải tóc trước gương, phớt lờ bài độc thoại của bà.

“Cô biết là ở cái khu này người ta nói những gì về cô đúng không? Cô có nghe không đây? Trả lời tôi đi, đồ chó cái! Cô có trả lời không hay cứ đứng trơ ra đó?” Bà giơ tay lên để đánh nàng, nhưng nàng né tránh và nấp đằng sau xe lăn của ông Morin.

Bà Morin đuổi theo nàng vòng quanh cái xe và Juliette xoay vòng vòng ông Morin, dùng ông làm rào cản giữa nàng và bà vợ ông.

“Ngừng ngay!” ông già hét.

Bà Morin từ phía bên kia vòng lại và Juliette lại xoay cái xe, dùng nó để đẩy lùi đợt tấn công của bà Morin.

“Đầu tôi quay tít mù rồi đây nè!” ông già kêu lên the thé như chim.

Khi nói thế rồi mà vẫn chẳng ăn thua gì, ông liền ngồi thõng buông xuôi trên ghế, cố vờ như mình đang ở chỗ nào khác chứ không phải đang là tuyên phòng thủ giữa một cô gái mồ côi và người bảo trợ đang lên cơn cuồng nộ của cô ta.

Hết cả hơi, bà Morin đành chịu thua không đuổi nữa. Juliette liền thắng người lên.

“Giá mà cô chịu làm ít việc gì ở quanh đây thì có khi tôi cũng có thể thỉnh thoảng tha cho cô cái trò lẳng lơ mèo mả gà đồng,” bà Morin ngọt nhạt nói. “Nhưng mà không. Thậm chí tin cô cũng còn chẳng ai tin được nữa là. Hôm qua bà Marquand nói ở cửa hàng cô phục vụ bà ấy mà lại đi chân đất. Còn hôm nay thì cái trò này! Biết ơn mà vậy sao? Cư xử gì mà lại thế? Cô có trả lời tôi hay không thì bảo?”

Cuối cùng, Juliette mở miệng. “Trả lời có ích gì? Có thay đổi được gì đâu?”

“Hoàn toàn không.”

“Vậy thì sao cháu phải trả lời?”

Ông Morin tắc lưỡi khô khốc và vỗ vào cái chân vô dụng của mình. Vợ ông ném cho ông một cái nhìn dữ dội khiến cho tiếng cười ông vừa mới cất lên thì đã tức thì im tịt.

Juliette lợi dụng khoảnh khắc bà Morin bị chia trí để ra ngoài hiên. Gió mát từ biển mơn man nàng. Hôm nay trời đẹp quá chừng, làm sao nàng có thể để bà Morin khiến nàng tức lên được cơ chứ. Nàng đuổi dài dưới nắng. Đã đến lúc vào phố rồi đây. Bà Morin đã rút khỏi chiến trường để nghiên ngẫm lại cho thông lý lẽ của mình. Juliette tin chắc ông Morin nháy mắt ra hiệu với nàng trong khi ông lấy cái cà vạt nhàu nhĩ lau mồ hôi đọng trên lông mày ông.

Nàng vãi nước lạnh lên mặt, lấy bột đá xoa lên mình rồi bới tóc lên. Nàng chọn trong tủ ra một cái áo mỏng mùa hè bằng vải bông và một đôi xăng đan. Nàng hôn con mèo con và con thỏ rồi thò mấy ngón tay qua chân song chuồng chim mà ngo ngoáy. “Chào cả nhà nhé” nàng nói.

Xe đạp của nàng tựa vào hông nhà, nàng đẩy xe xuống con ngõ về phía cổng.

“Juliette!” bà Morin gọi với theo. “Chờ mà xem tôi dành cho cô ngạc nhiên nào nhé.”

Juliette chả buồn để ý. Nàng dặng chân trên chiếc xe đạp và đẩy xe xuống con ngõ dốc, vừa đẩy vừa ngồi lên yên. Có lẽ có gì đấy hay hay đang diễn ra ở dưới phố. Có lẽ Eric sẽ đến gặp nàng. Một cái túi to bện bằng rơm treo lủng lẳng nơi ghi đông. Dưới đáy túi là chiếc Simca nhỏ màu đỏ nàng đã nhét vào. Cha-cha-cha, cha-cha-cha, nàng ngâm nga theo nhịp đều đều của nhịp pê đan nàng đạp.

Chương 3

Eric đạp phanh để dừng chiếc Lancia lại trước một trong số nhiều quán bar quay mặt ra cảng. Lúc này thì mới có dăm cái bàn được dọn ra dưới những cái dù đang xếp lại. Chừng một tháng nữa thôi thì len chân cho được giữa các quán bar và mép nước cũng còn khó. Sẽ có đàn bà con gái mặc quần soóc bó màu cam, đeo kính râm to dùng để giấu cặp mắt lơ dờ vì cả một đêm chơi bởi dù không thích thú gì. Sẽ có những tay triệu phú bụng bự mặc quần bơi rộng thùng thình có hàng đàn ngôi sao nhỏ vây quanh. Và đám khách du lịch Đức với những cái cẳng chân cơ bắp đầy lông lá, máy ảnh Leica lủng lẳng, túi áo túi quần kêu xúng xoảng những đồng mác cứng quèo. Rồi khách du lịch Mỹ mặc những bộ đồ giặt-không-cần-ủi sáng choang. Và Juliette. Phải, Eric nghĩ trong khi nhìn sẫm soi mép nước, St. Tropez là nơi rất tuyệt để xây khách sạn mới. Ông đã mua quán bar *Anchorage*^[2] và đã sửa sang một phần quán để làm văn phòng.

Ông ra khỏi xe, đứng nơi cửa quán bar, tháo kính râm ra để mắt quen dần với cảnh tranh tối tranh sáng. Quán bar đã được bài trí lại cho hợp với mùa, trông hoàn toàn đúng điệu tinh tế và lịch lãm.

Người bartender đứng trên một cái ghế đầu, đang chỉnh mô hình một mẫu gỗ dẹt bờ gấn vào một cái móc. Khi Eric vào, anh ta liền nhảy phắt xuống đứng nghiêm.

“Xin chào ông Carradine,” anh ta nói hoạt bát.

“Chào Francois.”

“Kiến trúc sư và thư ký của ông đang ở trong văn phòng.”

“Cảm ơn.”

Eric đang dợm bước về phần phía sau quán Anchorage thì Francois gọi với lại, “Xin ông đợi cho một phút.”

Eric quay lại về nóng nảy.

“Ông Carradine à... Tôi không biết ông quản lý đã nói với ông chưa, nhưng tôi thì muốn cho sơn căn phòng phía sau. Nên chuẩn bị sẵn sàng phòng ấy cho lễ Phục sinh.”

“Đừng lo.” Eric băng ngang qua quán rồi đi qua một cánh cửa ở phía trong có ghi chữ “Phòng riêng.” Một cầu thang hẹp dẫn lên tầng trên.

Văn phòng đầy ánh nắng tràn vào qua những ô cửa sổ uốn vòm cung mở ra quang cảnh bên cảng. Dù chỉ trang bị vài món đồ hiện đại theo phong cách tối giản và khắc khổ, nó vẫn toát ra một thị hiếu lịch lãm, tinh tế. Eric hài lòng với nó.

Một dàn âm thanh stereo nhập từ Tây Đức đứng trong góc phòng, xếp chồng trên đỉnh là một lô tương đĩa nhạc.

Bàn làm việc to đùng, gần như bằng cả một sân đá bóng. Perri, kiến trúc sư, đã trải các bản vẽ, bản đồ và ảnh chụp lên trên bàn, gây nên ít nhiều bừa bộn, khiến Eric hơi chun mũi lại.

Anh thư ký Roger một tay cầm ly ứt ki pha xô đa trông vẻ yếu ớt. Roger là con nhà gia giáo, một trong những gia tộc lâu đời đang đến hồi sắp cáo chung. Anh là một chàng trai mảnh dẻ mong manh, trông đáng điệu và khuôn mặt có cái gì đó trẻ con khiến người ta dễ mềm lòng, chẳng trách Eric cảm thấy chỉ muốn bảo vệ đùm bọc anh ta. Hay đây là do mặc cảm tội lỗi? Eric Carradine là một trong những doanh nhân Pháp thế hệ mới làm nên cơ nghiệp sau chiến tranh, một trong những người đã hội phục cùng nước Pháp và đứng chênh vênh trên đỉnh đồng franc mất giá đang tuôn vào tất cả các chôn thời thượng theo chân đoàn khách du lịch lũ lượt như sóng triều.

Các khách sạn hiện đại của Eric được bố trí có chiến lược hẫng hoi ở tất cả các nơi đặc địa và luôn luôn được đặt chỗ trước hàng tuần lễ. Sau lưng ông ngay cả những đôi tác thân cận nhất cũng gọi ông là “Tay Hung nô” hay “Gã Mèo”.

Khi Eric bước vào văn phòng, Roger liền vội vàng đặt cốc ứt ki pha xô đa lên dàn hi-fi như bị bắt

quả tang rồi tiến lại chỗ bàn giấy. Ông kiến trúc sư đang nhìn xuống các bản vẽ liền ngừng lên và xếp gọn các dụng cụ vẽ sang một bên.

“Xin lỗi, tôi đến muộn,” Eric chào họ.

Perri gạt đầu về am hiểu. “Tôi hiểu khởi đầu vụ làm ăn mới là thế nào mà...”

“Xuôi chèo mát mái cả “ Eric gạt chủ đề đó đi và lại gần bàn. Ông ngồi lên mép bàn, nhòm qua vai Perri để nhìn vài tấm bản đồ đang trải ra trên bàn, “Nào, dự án của chúng ta đến đâu rồi? Có tiến triển gì mới không?”

“Xem ra thì vị trí này hoàn hảo,” Perri kéo một tấm bản đồ lại gần, trải ra đối diện với các bản vẽ, dùng đầu cây thước chia độ để viên theo từng khu vực một. “Đây” đầu thước dừng lại. “Nên đây casino ra mạn bắc con đường chính dọc bờ biển. Làm vậy thì ta có thể chứa lại toàn bộ các rừng thông này” ông dùng đầu thước khoanh tròn một số chỗ trên bản đồ, “ngay trên bờ biển, để dành cho khách sạn.”

Eric gạt đầu tán thành.

“Nhưng ông nhận thấy rằng muốn thực hiện được trọn vẹn kế hoạch này thì ông sẽ phải mua toàn bộ đất cho đến tận mạn trên này,” Perri nói tiếp, tay khua cây thước trên một dải bờ biển.

“Phải, dĩ nhiên. Việc đó không khó gì, trừ mỗi cái trạm sửa thuyền mà Tardieu làm cho rạng danh bằng cái từ xưởng sửa tàu thuyền.”

Eric biết rằng trong khi ông trò chuyện với kiến trúc sư, Roger đã lên đến chỗ dàn hi-fi để lấy cốc ực kị pha xô đa. Ông quay ngoắt lại đúng lúc Roger đang đưa ly lên môi. “Ồ, để nó đó, Roger. Cứ hể uông vào là cậu đâm hèn mà tôi thì không chịu nổi cái sự hèn.” Roger đặt cốc xuống. “Cậu đã đạt được tiến triển gì với Tardieu chưa?”

Roger vặn hai tay. “Vấn đề là nguyên tắc, họ nói thế”

“Nguyên tắc nào? Họ nói sao?”

“Rằng họ không muốn bán.”

“Sao không muốn? Tôi sẵn sàng trả giá cao hơn họ kiếm được trong mười năm ròng sửa mấy cái thuyền đánh cá cơ mà.”

“Ông già chết rồi, ông biết đấy, còn bà vợ góa thì nói di sản của gia đình bà ấy không thể bán được. Làm thế là xúc phạm vong linh ông ấy.”

Eric thở phà qua răng mũi. “Còn mấy thằng con? Chúng nó không thể biết điều hơn bà mẹ chúng nó sao?”

“Chà” Roger chậm rãi nói, “Hiện giờ ở St. Tropez đây chỉ có hai thằng em thôi. Nhưng thằng anh cả mới là chủ gia đình. Antoine. Thật ra thì hắn sống ở Toulon, nhưng mỗi cuối tuần hắn về đây nghỉ. Tôi nghĩ có lẽ tốt nhất là ông nên đích thân gặp hắn” Roger nôm nhẹ cả người khi đã trút được gánh nặng với nhà Tardieu sang vai Eric. “Chiều nay là hắn đến đây. Có khi còn đến sớm để ăn trưa không chừng.”

Eric nhắc điện thoại quay con số ghi trên mẫu giấy mà Roger đưa cho.

Chương 4

Xe buýt chật cứng và khá ngột ngạt mặc dù cửa sổ đều mở. Những hành khách đứng chao qua chao lại khi tài xế cua gấp ở các khúc quanh, chẳng thêm bận tâm đến chuyện có thể có xe đi chiều ngược lại. Antoine Tardieu nôn nả nhìn qua kính chắn gió cố nhìn thấy Địa Trung Hải cứ thi thoảng lại hiện ra sau những hàng thông xanh thẫm và cây chanh dọc ven đường.

Thời tiết thật tuyệt và về nhà dịp cuối tuần thật dễ chịu. Antoine thẳng người lên, anh là một anh chàng ba mươi tuổi đẹp trai kiểu bí hiểm, nét mặt góc cạnh của anh nhìn ra thế giới với một vẻ tự tin vững chãi.

Một trong các hành khách lấy cùi chỏ huých anh.

“Nhìn xem cô ả kia” ông kia xì xầm với anh. “Chao là cặp mộng! Như cả một bài ca!”

Một cô gái thân hình cân đối đi xăng đan đang một tay dắt xe đạp đi dọc ven đường. Khi nghe thấy xe buýt lại gần, cô vội đề xe dừng, đoạn chỉ vào bánh sau xe đang xẹp lép trên mặt đường.

Bác tài vừa đạp phanh vừa huýt sáo và thò đầu ra khỏi cửa sổ. “Gì vậy nhóc?”

“Cho cháu đi nhờ lên phố với được không ạ? Xe cháu bị xì lốp.”

“Nhìn có thấy xì tí nào đâu” bác tài nói, mặt nghiêm.

“Chú không đùa đấy chứ?” Juliette đáp. “Xuống phụ cháu một tay đi.”

“Nào nào, đừng nóng chứ,” bác tài đề trong khi xuống xe. Juliette đi vòng quanh ông trong khi ông dẫu môi huýt sáo thêm lần nữa rồi nhắc bóng chiếc xe đạp lên nóc xe.

Antoine dõi theo khi Juliette bước vào xe với vẻ kiêu kỳ. Nàng đứng im như phỗng nhìn ra ngoài kính chắn gió, chỉ khẽ nhích qua chỗ bác tài về lại chỗ ngồi. Bác tài bước vào gây nên một làn chuyển động giữa các hành khách đứng, khiến Juliette bị đẩy sát vào Antoine. Tuy nhiên nàng vẫn không quay lại.

Antoine cúi đầu thờ ra một hơi dài vào gáy nàng. Anh thổi vào những lọn tóc mà tuy nàng để tóc kiểu bới cao song giờ đã bị lơi ra.

Nàng giận dữ ngoái lại khi Antoine mỉm cười với nàng. Mặt nàng thoáng vẻ ngạc nhiên rồi sau đó là nổi thích thú mà nàng không nén được khi nhận ra anh.

“Antoine!” Juliette kêu lên.

Xe buýt lại rùng rùng chuyển bánh, khiến nàng bị ép sát vào ngực anh. Lần này nàng để mình cứ thế tựa vào anh và Antoine cảm thấy được sự dẻo dai, vừa chắc lại vừa mềm của nàng từ vai xuống đến đầu gối.

Xe buýt thờ phỉ phò chạy dọc con đường, được đệm theo bằng giọng một hành khách nữ không ngừng bình phẩm bằng giọng the thé về chuyện dùng phân chuồng bón cho rau và hoa.

Antoine nói vào tai Juliette, cố át tiếng của nhà nông học nọ để cho nàng nghe được. “Sao em lại đi xe buýt?”

“Em mệt quá xá mệt rồi.”

“Lần nào anh gặp em, em đều lại đẹp hơn lần trước. Anh cứ nghĩ không thể nào cứ như thế mãi, nhưng mà nó cứ như thế. Sớm muộn gì em cũng phải tụt lại đằng sau thôi chứ ông người ta khủng lên hết vì em mất.”

Juliette mỉm cười bí ẩn. “Em thích làm cho những thứ khủng nó thuận đi.”

Antoine ngẫm nghĩ một lát về câu nàng nói. Một lời mời gọi ư? Một lời cảnh cáo? Có khác gì nhau chừng nào nàng vẫn còn ở bên anh? Anh nhìn qua vai nàng, thích cái kiểu chiếc xe buýt khiến cho

người nàng cứ dịch tới dịch lui.

“Anh ở Toulon có vui không?” nàng hỏi anh.

“Chà, em biết anh ở Toulon là để làm việc mà.”

“Thật ra anh là người ở vùng này. Anh nên về mới phải”

“Ở St. Tropez không có tương lai cho anh. Toulon thì đầy cơ hội.”

“Cái tương lai mà ai cũng nói tới ấy là cái gì vậy chứ?” Juliette nhún vai. “Với em thì tương lai chỉ là cái do ai đó bịa ra để bắt ta tiêu phí hiện tại mà thôi.”

“Nhưng lúc nào lại chẳng có ngày mai hử Juliette” Antoine cố duy trì âm sắc kiêu anh trai-em gái trong giọng mình. Hồi nàng mới đến sống với vợ chồng Morin, Antoine thấy tiếc cho cô gái mồ côi và lấy làm phẫn nộ trước cách cư xử của bà Morin đối với cô gái mới lớn mảnh dẻ chân dài ấy. Giờ thì cô gái mới lớn đã phồng phao lên thành một người đàn bà *trơn vẹn và đích thực* đàn bà, và rất có thể là giờ đây anh sẽ được tưởng thưởng cho lòng cảm thông vô vụ lợi của anh. Juliette ngày trước vẫn luôn luôn thành thực với anh, tin cậy anh, dựa vào anh. Tâm trí Antoine bỏ qua cái khoảnh khắc trên xe buýt này mà chạy ào lên phía trước khiến anh phải mỉm cười một mình. Anh áp sát người hơn vào Juliette.

“Này Antoine,” bác tài đưa anh ra khỏi cơn mơ mộng. “Đến xưởng sửa tàu rồi. Cậu không xuống à?”

“Có chứ; có chứ.”

Xe buýt chậm dần rồi đỗ lại. Antoine khom xuống để lấy cái va li anh cất dưới táp lô xe và bước xuống khi bác tài mở tung cửa ra. “Tôi nay em có dự khiêu vũ không Juliette?”

“Em *luôn luôn* dự khiêu vũ. Kể cả khi không có anh,” nàng trêu anh.

“Được rồi. Hẹn gặp em nhé.” Antoine đứng bên vệ đường vẫy tay cho đến khi xe buýt biến mất sau khúc quanh. Anh vắt áo vét tông lên vai, chỉ trông một ngón tay vào áo, và cất bước đi về phía biên trên một lối đi lát gỗ vùi một nửa trong cát, gót chân anh bước đi trên ván làm phát ra những tiếng lộp cộp to và cát rây qua đầu các ngón chân anh.

Vài chiếc thuyền đánh cá được kéo lên trên cát nằm lay lắt ở những góc độ khó mà hình dung được. Các thuyền đều cũ rích cũ rang, hết sức cần phải sửa. Từ xa thế này Antoine cũng có thể thấy các thuyền này đều đã được vá luy vá tới trăm đi trăm lại nhiều lần. Thân thuyền trĩu nặng dưới không biết bao nhiêu lớp sơn cũ nhưng sông thuyền thì đã được cạo sạch hầu.

Antoine hít một hơi sâu, đưa thứ không khí đầy muối làm cho khỏe cả người đổ vào đầy phổi. Để lại sự ồn ào ngột thở của Toulon lại sau lưng, anh cảm thấy nơi đây mình lại có thể hít thở tự do. Ở thành phố thật cứ như là một cuộc chạy đua không ngừng nghỉ. Ở mọi thành phố đều thế. Lúc nào cũng thế, Antoine tự an ủi mình như vậy.

Anh rảo bước khi nhác thấy hai thằng em Michel và Christian đang dùng chổi để sơn thân một chiếc thuyền cũ. Sau nhiều năm chủ yếu sống ở Toulon, Antoine giờ đã có thể nhìn hai thằng em bằng một cặp mắt khác. Christian đã lớn phồng lên. Mới mười sáu tuổi, cậu sẽ còn phải ráng nhiều thì mới có được thân hình lực lưỡng của Antoine nhưng thân hình to ngang và lớn xương của cậu cho thấy trong tương lai cậu có nhiều hứa hẹn.

Michel - chà, Michel thì bao giờ cũng là Michel. Sáu năm qua cậu chả hề thay đổi tí nào, thế mà giờ cậu đã hai mươi một tuổi. Cậu có những đường nét cô điển, gần như mảnh mai tinh tế, kiêu ngạo hình thường gặp ở nhà thơ hay giáo sư đại học, chứ không phải ở một người sống bằng nghề sửa thuyền đánh cá.

Christian đang gân cổ hát chẳng ra xoang điệu gì và cố hết sức bình sinh để giữ nguyên ở âm lượng và cao độ tốt cùng của dây thanh. Antoine mỉm cười thầm. Christian bao giờ cũng là anh chàng vui vẻ đầy sức sống. Ngay cả khi Antoine ngã lòng, Christian có thể vực anh dậy, có khi chỉ cần bằng một cái

cười toe toét.

Antoine đứng lại ở đằng xa, để cái va li xuống cầu ván. Vì lý do nào đó, anh muốn cho cảnh tượng này khắc sâu vào ký ức, anh muốn lấy lại tư thế và tinh thần của ông anh cả vừa từ thành phố về.

Đằng sau hai cậu con trai; mẹ anh đang nấu nướng nơi một ngọn lửa đun bằng củi giạt trên mấy tảng đá ngay trên bãi biển. Đã ngoài năm mươi, và tuy vẫn giữ vẻ tươi tắn của thời thanh xuân, bà mang phong thái một người đàn bà vẫn thường lấy gia đình mình làm nguồn sinh lực cho mình để rồi trao lại cho gia đình mình chính sinh lực đó song đã được tăng lên cả trăm lần. Một làn sóng đầy tình yêu thương tràn ngập tâm hồn Antoine khi anh đứng đó nhìn họ, làm ấm áp tim anh và khiến cô hòng anh nghen lại.

Christian ngẩng đầu lên hít hít trong không khí. Cậu buông chổi sơn xuống xô rồi đi đến chỗ mẹ để kiểm tra các món bà đang nấu.

“Mẹ cho tụi con ăn trưa món gì đây?” cậu hỏi bà. Không đợi trả lời, cậu nhấc nắp chiếc nồi treo trên ngọn lửa lên. “Gì đây? Lại đậu à?” Cậu thả cái nắp nồi xuống đánh kịch một cái. “Chả khác nào ở trong trại lính cả!”

Lúc ấy Antoine bước vào và mọi người xúm quanh anh chào hỏi rồi hôn, Christian thì thụi vào mạng sườn anh khiến anh nhăn mặt.

“Đậu cũng tốt chứ chẳng làm sao cả. Ăn đậu thì giọng em sẽ trầm sâu và lại tốt cho tiêu hóa,” anh bảo Christian.

“Anh đi đường thích không?” cậu út hỏi.

“Giá mà cái xe dừng có cũ rích cũ rang như vậy thì thích hơn nhiều.”

“Antoine” mẹ anh ôm chặt anh. “Antoine à, con khỏe không?”

“Khỏe, khỏe. Còn mẹ, mẹ trông trẻ hơn hồi con đi đó.”

Bà Tardieu mỉm cười và lại hôn lên má anh.

“À.” Antoine lại hít một hơi sâu. “Con cảm thấy như chỉ ở đây mình mới hít thở được tự do thôi.” Anh chậm rãi thở ra. “Nè, Michel!” anh xốc cho mái tóc màu hạt dẻ của Michel bù xù cả lên. “Công việc em ra sao?”

Ba anh em lặng thinh nhìn một lượt các con thuyền xếp hàng chờ được sửa. Dù Michel không nói, Antoine cũng biết nhà mình là nhà xưa nhất và nghèo nhất ở St. Tropez. “Làm ăn tốt không?”

“Lúc nào việc cũng nhiều,” Michel thừa nhận, “nhưng mấy thuyền tốt thì người ta đưa vào sửa trên phố cả.”

“Nhưng ngân này cũng đủ cho hai đứa bạn rộn rồi.” Đó vừa là một câu hỏi vừa là một câu khẳng định. Michel gật đầu không nhiệt tình cho lắm.

“Đủ cho các con bạn rộn” bà Tardieu xen vào. “Đúng đấy Antoine. Bạn ra trò.”

Antoine ngạc nhiên trước phản ứng của mẹ, nhưng tạm thời anh gác chuyện đó lại bởi anh đang bận xem xét mấy chiếc thuyền đã được kéo lên quảng bãi biển này. “Cái này bắt đầu mục rồi đây,” anh nhận xét, chân đá vào một thân thuyền cũ. Không ai trả lời. Anh nhìn lên. Bà Tardieu đang bận bịu với nồi đậu, làm như đó là một món nóng sốt dành cho một vị đế vương. Michel và Christian đang tí tí với mấy cây cọ sơn.

“Có gì vậy? Nào, nói ra đi. Ở đây chuyện gì đang xảy ra vậy?” Antoine gắng hỏi, lo âu nhìn hết người này đến người kia.”

“Có một thằng cha tên Carradine. Một trong mấy tay doanh nhân như kiểu phát xít Đức ấy. Thằng cha muốn mua đất nhà mình.”

“Mua cái xưởng sửa tàu ấy hả? Để làm gì?”

“Xây khách sạn. Carradine sắp xây một cái casino phía bên kia đường.”

“Khách sạn hả?” Antoine nhắc lại như thăng ngộ.

“Anh bị làm sao vậy?” Christian hỏi. “Anh không biết là vùng này bị người ta khám phá ra rồi hay sao? St. Tropez là chốn thiên đường mới nhất của dân thanh lịch Paris đây.” Cậu bắt chước một dáng đi thanh lịch đoan trang và nhại vài câu liên thoảng chả có nghĩa gì.

Antoine nghe xương sống mình cứng đờ lại. Anh gồng hai vai lên. “Cứ cho Carradine thử coi. Nhà ta không nhà đất này ra đâu.”

Michel lạnh lùng nhìn anh. “Em không biết nếu mình không bán thì liệu có phải là điều quá xấu hay không?”

“Nói năng cái kiểu gì vậy?” Antoine nổi nóng lên nói. “Hoặc em biết hoặc em không biết. Nó tốt hay nó xấu, nó thế này hay nó thế kia. Ôi chao, mẹ kiếp. Ta không đi đâu hết, ở lại đây!”

“Mẹ đồng ý với Antoine” bà Tardieu ủng hộ anh. “Nghe anh cả đi mấy đứa. Ta sẽ không bán đất nhà ta cho cái... cái...” bà không tìm ra chữ, “cái thằng cá mập đó” cuối cùng bà cũng quyết chọn một chữ, “Carradine.”

Antoine tạm thời để vấn đề dừng lại đó. Anh quảy chiếc áo vét nầy giờ vẫn móc bằng ngón cái xuống khỏi vai, để lên một cái thùng cũ bạc phếch bị biến đánh dạt vào. Anh cởi khuy măng sét rồi xắn tay áo lên tới cùi chỏ, để lộ lớp lông xoắn đen mọc dày ở khắp nơi trên cơ thể.

“Nè, biết hôm nay anh gặp ai trên xe buýt không?” Antoine hỏi trống, không rõ là hỏi ai và nói tiếp mà không đợi trả lời, “Juliette. Chà, gái thế mới là gái, Juliette ấy. Mới hai ba năm trước cô bé hãy còn trơ xương, chỉ thấy tay chân còn chả thấy người đâu. Chẳng phải là tay chân cô bé hồi đó không đáng nhìn, nhưng giờ thì thật khó mà nhận ra được. Anh nói cho mấy đứa nghe, giờ cô ấy là đàn bà trăm phần trăm rồi. Anh biết. Chiếc xe buýt ấy nó lèn như cá hộp thế mà cô ấy đứng ngay trước mặt anh.”

Bà Tardieu đang nhìn xuống nồi đậu liền ngẩng lên tỏ vẻ chê trách. “Con bé ấy chả biết ý tứ giữ gìn gì cả,” bà vừa nói dứt khoát vừa thọc mạnh cái muôi nấu ăn vào trong nồi đậu.

“Một khi đã có thân hình như thế thì cô ấy chả cần gì đâu,” Antoine mỉm cười. Christian đang dùng hai bàn tay làm những động tác uốn lượn như sóng trong không khí. Cậu huýt sáo trong khi lại nhặt chổi sơn lên.

“Này, Antoine” mẹ anh nói vẻ nghiêm nghị. “Đừng có dây vào con đó. Nó sẽ quắp chặt lấy con cho coi.”

“Mẹ nghĩ con là miếng mồi ngon lắm hay sao hả mẹ?”

Bà Tardieu mỉm cười đầy tự hào dù không muốn thế, nhưng vẫn không để câu đùa của Antoine làm cho niềm tin chắc của bà lung lay. “Con cần phải biết là cô ta đã không héo mòn đi vì con, không mòn mỏi chờ giữa đồng sách và bưu thiếp cho đến cái ngày con quyết định quay về.”

“Con không hề nói con muốn là người đầu tiên,” Antoine nói, tự thú nhận với mình rằng anh thấy bức tức sao mình lại không muốn vậy. Anh đi về phía Michel và Christian, cầm lấy một cây chổi nhúng vào chất lỏng sền sệt trong xô rồi lại rút ra rồi lại nhúng vào. Mẹ anh xem chừng vẫn chưa chịu thôi.

Bà nói với theo anh. “Chẳng ai biết con bé ấy từ gia đình nào mà ra hết.”

Michel đương phết một đường sơn thì dừng chổi nửa chừng mà cau mày. “Bố cô ấy hồi xưa là thuyền trưởng tàu buôn,” anh nói từng chữ một rất rành rọt.

“Có là đô đốc hải quân thì cũng chả khác gì nhau. Bố nó là gì thì cũng không phải có để biện minh cho nó bây giờ” bà Tardieu khẳng khái.

“Có lẽ lỗi lớn nhất của Juliette là mất cha mất mẹ,” Michel nói với vẻ châm biếm.

Antoine quay lại nhìn sát vào Michel. “Em nói cứ như em biết rõ về chuyện Juliette lắm ấy.”

Michel đỏ lựng lên, màu đỏ lan đều từ cổ anh lên đến tận đường chân tóc. Bối rối, anh lắp bắp. “Ở hiệu sách. Hề khi nào em đến hiệu sách. Cô ấy đều trò chuyện với em. Em quen cô ấy là ở hiệu sách.”

Chương 5

Eric Carradine đứng trong phòng làm việc của mình trên quán Anchorage nhìn qua ô cửa sổ rộng ngắm phong cảnh cảng St. Tropez.

Ông liếc đồng hồ. Nhà Tardieu sắp đến rồi. Eric đến chỗ một cái bàn, chọn một chiếc panatella trong chiếc hộp giữ ấm. Ông ngắt bỏ đầu chiếc thuốc rồi háo hức châm. Perri đang làm việc nơi bàn giấy lớn còn Roger thì đứng nơi ngưỡng cửa đang cố làm cho ông chú ý.

“Ba anh em nhà Tardieu đang ở dưới nhà,” Roger thông báo.

“Đưa họ lên” Eric hút chậm rãi, quay lưng lại cửa, và chỉ khi nghe tiếng anh em nhà Tardieu vào thì mới quay lại.

Ông nhìn họ từ đầu đến chân, lượng giá họ một cách nhanh chóng, sắc sảo. Antoine, người anh nom sung sĩa, thù địch, ngạo mạn. Cậu út thì chỉ biết há hốc miệng nhìn xung quanh còn người anh giữa thì rõ ràng là lúng ta lúng túng, lừng chừng bất quyết. Anh cứ bồn chồn nhìn Antoine. “Chào các ông” cuối cùng Eric chào họ.

Antoine gật đầu cụt lủn.

Anh thứ hai nói, “Chào”

Cậu út nói, “Chào ông Carradine.”

Eric tự khen mình đã đánh giá họ chính xác. “Xin mời ngồi,” ông vừa nói vừa chỉ mấy chiếc ghế.

Một cách lịch sự lễ phép, cậu út nhường chiếc ghế bành lớn cho ông anh cả và hình như bị dàn hi-fi trong góc phòng thu hút. Anh thứ hai ngồi xuống một chiếc ghế đơn gần bàn giấy. Antoine vẫn đứng, thọc hai tay trong túi quần ra vẻ xác xược.

“Ông muốn mua xưởng thuyền của chúng tôi” Antoine nói xằng.

Eric hơi bất ngờ trước sự thô lỗ của anh. “Anh không muốn phí thì giờ cho việc xã giao mào đầu nhỉ?”

“Tôi sẽ nói ngay với ông rằng tôi không ưa bất cứ kiểu mưu đồ nào.”

“Anh muốn ám chỉ những lời đồn đại người ta kháo nhau trên phố đúng không? Đừng để ý. Họ bơm tôi lên thế chứ thật ra họ toàn thổi phồng thôi.”

“Tôi không nghĩ là họ bơm ông lên, ông Carradine,” cậu út xen ngang. Anh thứ hai thúc cùi chỏ vào mạng sườn cậu trước khi cậu kịp nói tiếp.

Eric phải bật cười trước sự thành thực của cậu trai. Perri thì mỉm cười còn Roger toét miệng một cách bệnh hoạn. Có công việc cần phải tiến hành nên Eric liền nghiêm mặt lại. “Các anh uống gì nhé?”

“Không, cảm ơn,” Antoine trả lời chung cho cả ba.

Eric kết luận rằng Antoine không chơi được. Ông phải thử đường khác thôi. Cậu út đứng cạnh dàn hi-fi của ông mà nhìn với vẻ kính cẩn, nhưng không dám sờ vào. “Model mới nhất của hãng Grundig đó,” ông bảo cậu trai.

“Tuyệt cú mèo! Cháu nghe một đĩa được không?”

“Được chứ. Nghe đi, chọn đĩa nào cũng được.”

Christian chân chừ một hồi rồi mới chọn một đĩa có cái bao đựng lờ lờ. Roger bồn chồn lại gần giúp cậu đặt đĩa lên máy nhưng Christian đã hoàn toàn đắm mình vào cái máy rồi. Cậu đặt đĩa lên bàn quay rồi vặn tiếng to lên. Một bản jazz Chicago tràn ngập căn phòng. Roger vặn nhỏ tiếng xuống.

“Rồi” Eric nói làm như chỉ mới mào đầu câu chuyện, “tôi muốn mua xưởng thuyền của nhà các anh.”

Im lặng. Mắt Michel dán vào Antoine.

“Cái mà ông vừa mới mua còn chưa đủ sao?”

“Tôi tin chắc các anh đã nghe nói tôi có kế hoạch xây khách sạn. Mọi thứ xong đâu vào đấy hết rồi, tôi chỉ còn cần mỗi mảnh đất nhà các anh nữa thôi.”

“Xưởng thuyền là gia sản ba đời của nhà chúng tôi. Nó là toàn bộ kế sinh nhai của chúng tôi. Không ai lấy nó khỏi tay chúng tôi được đâu,” Antoine nói với vẻ hung hăng.

“Chẳng ai lấy nó đi cả” Eric trấn an anh. “Tôi sẽ trả cho nhà các anh bốn triệu franc.”

Lần đầu tiên Michel lên tiếng. “Bốn triệu?”

“Ai biết bốn triệu trong hai năm nữa sẽ còn đáng giá bao nhiêu?” Antoine khinh khỉnh nói.

“Đủ để mua một cửa hàng nhỏ,” Eric đáp.

“Xin lỗi, ông Carradine. Chúng tôi không phải dân chủ cửa hàng.”

“Đừng ngốc thế, Tardieu. Đạo gần đây việc làm ăn của nhà các anh đang sa sút.”

“Ông biết cái gì về xưởng sửa tàu nhà chúng tôi?”

Eric giang hai tay ra. “Rõ ràng là thế, đúng không? Anh phải đến Toulon làm việc đấy thôi.”

“Tôi làm việc ở đâu là chuyện của tôi.”

“Nhất định rồi, nhất định rồi. Nhưng dù sao thì tôi chờ anh trả lời đến cuối tháng này.”

“Ông có câu trả lời rồi.”

“Anh nói sao cũng được. Nhưng dù gì cũng hãy nghĩ đi.” Eric chìa tay cho Antoine, anh chỉ bắt một cách hờ hững chiều lệ.

Michel đứng dậy khỏi ghế, nhẹ cả người vì cuộc gặp đã xong. “Chào ông Carradine.”

“Đi nào, Christian,” Antoine nói. Cậu nhóc không dứt khỏi dàn hi-fi được.

Eric lại gần cậu, nhắc đĩa nhạc ra cho vào bao đựng rồi đưa cho Christian. “Đây nè con. Đem về mà nghe nốt.”

“Cám ơn ông Carradine. Cám ơn ông nhiều!” Christian nhảy phóc ra khỏi văn phòng theo chân hai người anh.

Eric khom người qua cửa sổ nhìn anh em nhà Tardieu ra khỏi quán Anchorage. Giọng họ nói vẳng đến tai ông.

“Anh không tin cái đám đó” Antoine đang nói thế.

“Dù sao, có khi mình đừng bao giờ tới thì sẽ tốt hơn,” Michel đáp.

Christian thì đang mải mê ngắm soi cái bao đựng đĩa trong khi ba anh em bước lên vỉa hè chờ chuyển xe buýt rời khỏi thành phố.

Eric dụi tắt điều panatella rồi đi tới đi lui trong phòng.

“Chào giá cao lên đi,” Perri khuyên. “Sớm muộn họ cũng phải chấp nhận thôi.”

“Anh không biết anh đang nói cái gì hết. Cứ cho là tôi chào giá tám triệu cho một cái xưởng tàu chỉ đáng giá hai triệu hay thậm chí chỉ một nửa số ấy. Rồi họ sẽ ngồi đó chờ tôi chào giá cao hơn nữa. Có khác gì tổng tiền tôi đâu”

Roger xen vào. “Sẽ có những nhóm lợi ích khác muốn thò tay vào bất động sản ở St. Tropez. Nếu vài người trong số ấy biết ông đã có mặt ở đây và đang định mở casino, họ sẽ cố bao vây ông và chùng đó thì sẽ có đủ thứ chuyện phiền hà.” Anh ta phẩy tay một cách mơ hồ.

“Khi nào tôi cần cậu khuyên thì tôi sẽ bảo,” Eric lạnh lùng nói. Ông vuốt lòng bàn tay lên hai bên thái dương. “Ta sẽ tìm được cách.”

Chương 6

Ngoài trừ bảng hiệu nê ông lòe loẹt của quán *Chez Palmyre* đổ tuôn một làn ánh sáng đỏ lên dải vỉa hè hẹp và âm thanh chất chứa của ban nhạc bên trong sàn nhảy, phố xá St. Tropez tối om và lặng như tờ. Mùa nghỉ hây còn quá sớm nên các hộp đêm phục vụ đám đông khách du lịch hây còn đóng cửa im ỉm, cho nên Juliette tin chắc Antoine sẽ giữ y hẹn với nàng.

Tiếng bước chân Juliette nhạt dần lên khi nàng đến gần *Chez Palmyre*. Suốt buổi chiều trong hiệu sách nàng cứ nghĩ mãi về Antoine trong khi dạy cho cô bạn Lucienne điệu chacha. Đầu nàng vẫn đang còn giật giật điệu một, hai; cha-cha-cha, còn chân nàng thì đau ê ẩm vì bị Lucienne giẫm. Được cái Lucienne rất chí tình. Đổi lại chuyện nàng dạy cô ấy nhảy chacha, là để cô ấy gây ấn tượng với anh bồ mới nhất Rene, cô ấy đã hứa sẽ đặt sẵn một chỗ cho Juliette tại bàn của Rene.

Ngay khi Juliette bước vào *Chez Palmyre*, nàng nghe tiếng bạn gọi, “Juliette ơi! Đây này.” Khuôn mặt Lucienne đỏ bừng, đầy sức sống.

Rene nửa nằm nửa ngồi ngả ngón trên ghế, trông nặng nề, mặt mày vô cảm. “Uống gì nhé” anh ta mời.

Juliette lắc đầu rồi ngồi xuống ghế trống nơi bàn. Một ban nhạc jazz năm nhạc cụ đang chơi âm ỉ trên nền bass đệm phùng phùng và một tay trẻ tuổi coi bộ ngốc nghếch đang gục gả gục gác cái đầu theo tiếng nhạc, tay gõ gõ thìa vào ly của gã.

Bồn chồn, Juliette nhìn ra cửa chờ Antoine xuất hiện, mỗi lần có một cái đầu cao cao rám nắng nhô hẳn lên giữa đám đông là nàng lại hơi nhộm dậy khỏi ghế để xem có phải Antoine không. Nhưng anh chưa đến. Nàng nhìn quanh phòng có đến lần thứ một trăm rồi.

“Chờ ai à?” Lucienne hờ hững hỏi. “Hơi muộn rồi. Có khi thằng cha cho bồ leo cây rồi.”

“Ồ không.” Juliette nghe bạn nói thế liền giật thột mà không khỏi buột mồm. Đoạn nàng mỉm cười cứng đờ. Lucienne là vậy đó, cô ấy có thể động chạm đến tình cảm của nàng rất dễ dàng, nhưng cô ấy là bạn tâm giao duy nhất của nàng. Bản tính Lucienne có phần độc địa, nhưng Juliette chịu đựng được là vì bạn nàng biết cách xử sự với đàn ông, cô ấy luôn luôn được đàn ông tặng khối quà. Cô ấy luôn hấp dẫn.

“Thôi nào, đừng có nhìn như trong rạp xiếc nữa đi; Rene nói bằng giọng ghê tởm, đoạn thô bạo dựng Lucienne đứng dậy. “Em có nhảy với anh không thì bảo?” Anh ta đẩy Lucienne về phía sàn nhảy.

“Juliette,” Lucienne gọi với lại. “Giữ cái này giùm tớ.” Cô ném túi xách về phía sau và Juliette liền bắt lấy.

Giờ chỉ còn một mình nơi bàn, Juliette vồ vồ lên cái túi theo nhịp nhạc. Giá mà Antoine ở đây, nàng nghĩ. Một người đàn ông lại gần bàn mời nàng nhảy. Juliette đứng dậy nhận lời. Ngay khi đó nàng nhác thấy Antoine bước vào sàn nhảy cùng với Michel và Christian.

“Nào,” người đàn ông nói. “Ta có nhảy hay không hay là để tôi mọc rễ ở đây?”

“Tôi sẽ quay lại mời ông một ly” Juliette nói với ông ta rồi từ từ đi về phía anh em nhà Tardieu. Một phụ nữ trẻ ăn mặc sành điệu đã ở đó rồi; đang cười với Antoine đầy điệu lả lơi. Juliette thấy rõ là anh sắp sửa mời cô ta nhảy.

“Chào Antoine,” Juliette vừa vẫy anh vừa lật đật tiến tới. Khi đến chỗ bàn của hội kia nàng bèn dúm luôn cái túi xách vào cái cô ăn mặc sành điệu. “Làm ơn giữ giùm tôi cái này.” Nàng ngược lên Antoine. “Em để dành điệu này để nhảy với anh.”

Họ len giữa các bàn ra sàn nhảy, còn cô nàng ăn mặc sành điệu thì cầm túi xách của Lucienne linh mất.

Christian cười toe như con mèo, bển lến chọc chọc vào mạng sườn Michel. “Anh thấy thế nào? Antoine mới ác chiến làm sao chứ! Anh phải học anh ấy mới được.”

“Anh đầu đất quá không học được gì về đám con gái cả đâu,” Michel buồn bã thừa nhận.

“Tại sao?”

“Em có biết chuyện con giun phải lòng một ngôi sao không?” Michel bỗng hỏi chẳng ăn nhập gì.

“Không,” Christian lại mỉm cười nói. “Kết thúc thế nào?”

Michel lắc đầu. “Bi thảm.”

“Còn phải nói. Em biết bài hát về con sâu bướm phải lòng một con bướm.”

“Kết thúc thế nào?”

“Hạnh phúc.”

Michel nhún vai rồi ngoảnh mặt khỏi cậu em mà nhìn các cặp nhảy.

Antoine ghi sát mặt nàng vào người mình trong khi họ nhảy, vòng cả hai tay quạ eo nàng. Họ lướt, vô cùng hòa quyện theo điệu nhạc. Nàng liên thoảng buồn chuyện với anh, môi họ kề nhau.

“Anh không muốn nói chuyện. Anh muốn hôn em.” Anh cạ mũi vào chỗ hõm trên cổ nàng. “Anh là thằng ngu điển hình,” Antoine nói sau một thoảng lặng. “Phải mất ngàn ấy tháng trời đi biệt ở Toulon anh mới hiểu ra rằng em được tạo ra là để cho anh.”

“Còn em thì phải đợi cả năm trời để nghe câu ấy.”

“Có thể?” Antoine mỉm cười nhìn xuống nàng. “Ít nhất thì anh cũng có cơ.”

“Có gì?” Juliette hỏi vẻ nghi ngờ.

“Hồi anh đi em còn là con nít.” Nơi mép sàn nhảy có một cây cột và Antoine tựa lưng vào đó, kéo nàng lại gần mình. “Thứ Hai này anh về lại Toulon em đi cùng với anh đi.”

Juliette lùi khỏi anh một bước.

“Em nghĩ là anh không nghiêm túc có ý ấy phải không?” Antoine nhẹ nhàng hỏi.

“Chắc vậy. Để em xem.”

“Em có muốn đi không?”

“Em sẽ làm tất cả những gì anh muốn, Antoine,” Juliette nói khẽ, e thẹn.

“Em sẽ yêu anh chứ?”

Juliette nhìn xuống sàn, nói “có” nhỏ đến nỗi chính nàng cũng khó mà nghe thấy được.

Nàng quàng hai tay qua vai anh và gí môi vào môi anh, ban đầu rụt rè, sau đó giữ nụ hôn một cách tự tin hơn. Antoine rời lưng khỏi cây cột và ôm nàng vào lòng. Họ lại nhảy và tiến dần vào giữa sàn nhảy, miệng gần miệng, khóa chặt nhau trong nụ hôn, quần mình trong tiếng nhạc.

Michel ngồi ủ ê nơi bàn, tỉ cầm lên lòng bàn tay. Christian mang hai ly bia quay lại. Cậu đặt bia xuống rồi búng ngón tay trước mặt Michel. “Thức dậy đi, đừng coi trọng chuyện ấy quá.”

“Hả?”

“Nếu cô ấy không dành cho hai tụi mình thì ít nhất Antoine được cô ấy. Thôi nào, vui lên tí đi. Mình nhảy đi.” Christian vỗ vỗ vai Michel.

“Em nhảy đi” Michel bảo. “Đám con gái lúc nào cũng từ chối anh hết.”

“Chỉ vì anh tiếp cận không đúng cách thôi” Christian nói với ông anh đầy vẻ thông thái. “Với đàn bà, anh phải hành động cứ như mọi chuyện đã giải quyết xong xuôi rồi ấy.” Cậu dựng Michel dậy. “Chọn vài đóa hoa đi nào.”

Một cô gái nhà quê ngực bự với hai lọn tóc rực lửa đứng nơi lan can gần cách sàn nhảy với các bàn. Christian đứng đĩnh lại gần nhìn cô từ đầu đến chân. “Đêm nay cung gặp may đây,” cậu thông báo. “Điều này anh đang chưa có cặp.” Không đợi trả lời, cậu quàng một tay ôm eo cô còn tay kia nắm tay cô, mạnh mẽ lôi cô lên sàn nhảy. Vừa đi Christian vừa ngoái lại hấy đầu về phía Michel, có ý giục anh làm theo cậu đi.

Một cô gái gầy gò xương xẩu nom nhợt nhèo đứng tần ngần nơi hàng lan can, cố tránh mắt Michel, vờ như mình đang đợi ai. Michel ngó xung quanh. Chắc chắn phải đâu, anh kết luận. Anh lấy tay che miệng mà hắng giọng mấy lần. “Thưa cô” cuối cùng anh cũng nói ra được. “Cô có muốn nhảy không?”

Ngay lúc đó cô gái ban nãy cầm túi xách của Lucienne đến chỗ hàng lan can. “Làm ơn giữ giùm cái này cho em nha,” cô vừa nói vừa đặt cái túi vào tay cô gái gầy gò.

Cô gái nói với Michel, “Em không nhảy được. Em phải giữ cái túi.”

“Ồ, xin lỗi.” Michel vụng về quay đi, mắt anh hướng lên sàn nhảy nơi Juliette và Antoine đang cùng nhau lắc tới lắc lui.

Juliette thoải mái tựa mình vào lồng ngực rộng của Antoine, sung sướng được gần anh. Nàng ngâm nga theo điệu nhạc. “Bài em thích nhất đây” nàng nói.

“Anh nghe bài này lần đầu tiên đây,” Antoine đáp.

“Em cũng thế” Juliette đáp mơ hồ. Nàng nhìn vào mắt anh. Vừa sáng vừa tối dưới hàng lông mày lờm chờm, đôi mắt đó đang nghiêm trang dò xét nàng. Antoine lại cúi đầu xuống hôn nàng.

Trong một thoáng nàng đắm mình vào nụ hôn, để cho anh buộc mỗi nàng phải mở ra để anh khám phá miệng nàng. Anh có mùi ngọt và ấm. Rồi nàng lật đật ngừng ra. “Không phải như thế. Không phải ở đây.”

“Về xưởng thuyền đi. Anh sẽ gặp em ở đó.”

Juliette lẳng lặng gật đầu, sau đó họ chia tay mỗi người đi một hướng, Antoine về lại bàn nơi Michel vẫn đang ngồi, Juliette đi ra cửa.

Juliette dừng nơi cửa buồng vệ sinh nữ ở hành lang, ngoái lại nhìn sàn nhảy. Antoine đang đứng nơi bàn của ông em, vừa nói chuyện vừa cười hạ hạ. Nàng không đoán được anh đang nói chuyện gì. Nàng đi vào buồng vệ sinh nữ ngay khi Antoine bắt đầu đi về phía hành lang dẫn ra ngoài.

Juliette soi kỹ mặt mình trong gương. Mặt nàng ngời sáng vì hưng phấn, máu làm cho môi nàng căng mọng. Nàng liếm môi, đoạn lấy một mảnh khăn giấy kê vào dưới vòi nước cho ướt mà lau mặt. Ngay khi nàng lấy lược trong túi xách ra thì nàng nghe thấy cửa buồng vệ sinh nam bên cạnh mở ra rồi đóng lại. Tiếng bước chân. Một người đàn ông bắt đầu nói. Juliette nhận ra giọng của Rene. Nàng liền đặt lược xuống rồi giồng tai cố nghe cho rõ trên nền tiếng nước chảy.

“Chà chà” Rene đang nói. “Coi bộ đầu phải là tối nay cậu đang chán mớ đời đúng không?”

“Cậu đã khi nào thấy tớ chán mớ đời chưa?” một giọng thứ hai đáp.

Antoine, Juliette ngạc nhiên nhận ra. Nàng đi lại chỗ vách ngăn giữa hai buồng, áp tai vào.

Rene cả cười. “Nhìn cứ như là cậu đã ký tên, đóng dấu rồi gửi cái gói hàng nhỏ ấy đi rồi vậy.”

“Đóng bao bì cẩn thận “

“Nè, cậu chả mất nhiều thì giờ để tán phét đúng không?”

“Với Juliette thì chả cần. Cô ấy có coi mấy chuyện này là nghiêm túc đâu mà.”

“Giả sử là có thì sao” Rene cảnh tỉnh.

Có một quãng lặng ngắt. “Khi tớ về lại Toulon rồi thì cô nàng sẽ quên hết ngay mà.”

Juliette đứng như hóa đá. Quên hết sao? Quên Antoine sao? Với anh ấy nàng chỉ là... chỉ là... nàng

không muốn tự thừa nhận với chính mình. Nàng những muốn khóc. Làm sao anh ấy lại có thể tàn nhẫn, có thể đui mù đến thế? Ngay tức thì nàng những muốn động cả hai nắm tay lên tấm vách ngăn mà quát tháo anh, chửi bới anh. Nàng siết chặt hai nắm tay rồi lại thả ra, cô kìm nước mắt. Buồng bên cạnh có tiếng xả nước rồi thì tiếng cửa cọt két mở ra.

“Cái cô em bé nhỏ ngọt ngào đó có thể trở thành thói quen đó, Antoine à.”

“Tớ có những thói quen khác nữa. Ông sắp tớ muốn tớ lấy con gái ông ý.”

“Vậy là ngon quá còn gì anh bạn. Cô con gái thì nghĩ sao?”

“Cô nàng sẵn sàng nằm xuống mà lăn lộn, nhưng...”

“Nhưng sao?”

“Cô nàng lác,” Antoine nói nốt.

“Mắt lác có hên, cậu biết câu tục ngữ mà.”

Tiếng cười ha hả, rồi tiếng bước chân dọc hành lang.

Juliette thở ra nặng nhọc, chải tóc, lục lọi trong túi xách tìm thời son, kẻ quanh môi một đường viền rõ đậm, nhớ lại lời Eric nói với nàng hồi sáng. Nàng vuốt cho thẳng váy ở hai bên hông rồi quay gót, đóng sầm cửa khi rời khỏi *Chez Palmyre*.

Chương 7

Đôi chân Antoine tạo tiếng vang trên nền sỏi con phố dọc bờ biển. Anh huyết sáo bài hát đã đệm cho điệu nhảy của hai người. Anh nhìn khắp con phố mới đi qua. Chưa thấy nàng đâu.

Đèn trên *Anchorage* đang bật sáng, nhưng quán bar rộng ấy thực ra là vắng vẻ, chỉ có vài ba ông già đang uống chung một chai rượu nom không hào hứng tí nào. Từ quán *Anchoragel* mắt Antoine chuyển sang chiếc *Angelique* nhô cao giữa dòng triều trên bến tàu. Bốn triệu franc, anh giận dữ nghĩ. Chùng đó với thằng cha nào có đáng gì!

Trên con phố tối có gì đó chuyển động khiến anh chú ý. Juliette đang hồi hả đạp xe dọc theo con phố ven mép nước, váy nàng xộc bông lên cao hơn gối, hai chân nàng ngồi sáng khi chiếc xe đạp băng qua một vũng sáng đèn. Antoine vừa huyết sáo vừa chạy tới đón nàng.

“Juliette” anh gọi. “Đây cơ mà!”

Juliette đạp xe ngang qua anh.

“Juliette!” anh lại gọi.

Nàng thậm chí không ngoái đầu lại. Nàng dừng xe lại rồi lúi lôm lên vỉa hè, tựa xe vào một cột đèn phía trước quán *Anchorage*. Nàng rời khỏi bến tàu, nửa đi nửa chạy.

“Juliette!” Antoine vừa gọi vừa chạy theo nàng, hết sức hoang mang.

Nàng đã ở trước anh một quãng xa, giờ đang trèo lên cái thang dẫn xuống boong chiếc *Angelique*. Con thuyền chẳng đèn sáng và tiếng nhạc từ các ô cửa sổ mở vắng ra. Antoine dừng khựng lại dưới chân bến tàu, không tin được mắt mình. Anh thọc hai tay vào túi.

Cửa cabin mở ra và Carradine xuất hiện, thân hình nổi rõ trong ánh sáng từ phía sau tràn tới. Juliette đi vào trong cabin. Cửa đóng lại và nghe rõ một tiếng cách phía sau lưng nàng.

“Chà,” Eric nói, sững người. “Chà...”

“Em nợ ông một chuyến thăm,” Juliette đáp giản dị. “Ông có cho em vào không đây?” Con giận của nàng khi nghe lỏm được cuộc trò chuyện ở *Chez Palmyre* đã ít nhiều nguôi đi, giờ đây nàng phải xộc lại tinh thần trong khi bước tới bước lui nơi cửa cabin trên boong chiếc *Angelique*. Nàng mong Antoine vẫn đang ở đó quan sát nàng.

“Thật là ngạc nhiên thú vị,” Eric nắm tay nàng dẫn vào trong cabin.

Có một cặp đang ngồi cùng với ông, người đàn ông trạc ngũ tuần, mặc com lê Ý bằng lụa đắt tiền, khuôn mặt toát lên cái ánh bóng lưỡng chỉ có thể có được nhờ chuyên viên mát xa hằng ngày dày công chăm sóc. Người đàn bà đủ trẻ để làm con gái ông ta nhưng vẫn lớn hơn Juliette hàng chục tuổi. Cô ta có cái vẻ kiêu kỳ, giễu cợt, rất tự tin về bản thân mình trong bộ đồ thanh lịch hợp với thân hình cô đến không thể chê vào đâu. Cô cuộn mình thu lu như con mèo rưng trên một cái xô pha bọc da. Juliette chỉ nhìn qua là đã thấy hết. Nàng đang trong trạng thái hưng phấn cao độ nên mỗi cảnh tượng mỗi âm thanh đều được nàng tiếp nhận bằng những giác quan bén nhạy hơn nhiều. Nàng cố ghìm hơi thở hỗn hển do chạy miết từ bến tàu đến đây.

Eric toan giới thiệu mọi người với nhau nhưng lập tức ấp a ấp úng. “Cô Juliette... Juliette..”

“Hardy” nàng bổ sung.

“Hardy” ông nhắc lại theo nàng. “Bà Vigier-Lefranc.”

“Chào bà.”

Bây giờ nhìn kỹ người đàn bà kia hơn, Juliette cảm thấy mình tươi tắn, trẻ trung, tự tin. Nàng thấy nhẹ tênh như thể có một sợi dây căng thẳng ở trong nàng vừa bị chặt đứt. Phu nhân Vigier-Lefranc nhìn chăm chăm vào cái áo nàng mặc với cái điệu tò mò như người ta nhìn một con nhện chết. Eric đi trước

dẫn nàng về phía chồng cô ta nhưng Juliette không đi theo. Nàng khẽ xoay tròn một vòng trước mặt phu nhân. “Bà có thích không? Tôi mua ở St. Tropez này đây. Nếu bà muốn thì tôi cho địa chỉ.”

Phu nhân Vigier-Lefranc rúm người lại như bị con gì đốt. Cô ta cúi người tới trước lấy một ly cốc tai để trên bàn.

“Cô Juliette Hardy” Eric nói với người đàn ông.

“Mê hồn, mê hồn,” ông ta nồng nhiệt chào nàng.

Cả bốn người hình như chẳng còn câu gì để nói nữa. Trong im lặng, đầu kim cứ trượt tới trượt lui trên rãnh cuối cùng của đĩa nhạc. Eric và Vigier-Lefranc va vào nhau khi cả hai cùng với tay cầm lấy đầu kim. Vigier-Lefranc để cho Eric thay đĩa mà lại gần Juliette. Ông ta hơi xin và phải vịn tay vào vách ngăn để lấy thăng bằng. Juliette nghe tiếng phu nhân Vigier-Lefranc nói khẽ với Eric.

“Eric” bà ta nói, “anh là một linh hồn phiêu lạc. Phiêu lạc.”

“Tôi á?” ông lơ đãng đáp. Các đĩa nhạc kêu kin kít khi ông lôi chúng khỏi bao.

“Anh sắp phải lòng rồi.”

“Tôi á?”

“Chắc chắn. Mỗi khi anh nhìn cô ta là anh trông cũng ngốc như chồng tôi vậy.”

Eric cho máy quay đĩa chạy lại và âm nhạc liền tràn ngập cabin. Ông lại chỗ quầy rượu và bận rộn với đồng chai.

“Cô đã khi nào nghe nói đến mứt Lefranc chưa?” ông ta hỏi.

“Ngon lắm”

“Là tôi đây. Ngon.” Ông ta tặc lưỡi vui vẻ.

Juliette lạnh lùng nhìn ông ta.

“Có khi cô cũng nghe nói tới máy hút bụi Lefranc rồi,” ông ta hỏi, lần này hăm hở hơn.

“Hmmm.”

“Là tôi đây” Vigier-Lefranc thẳng người lên, cảm thấy mình đã nói ra ý mình khá rõ tuy tinh tế. Ông ta hài lòng. “Em thích nhảy không?” ông ta mời.

“Với máy hút bụi thì không.”

Eric phá lên cười thoải mái, Vigier-Lefranc liền quay lại nhìn ông ra chiều bẽ mặt. “Cô em này sẽ chẳng đi đến đâu đâu. Cô em không biết trọng tiền.” Vigier-Lefranc tự lấy một trong các ly Eric vừa mang tới.

“Em nghĩ anh uống thế đủ rồi chứ ạ,” vợ ông ta nói bằng giọng êm rung như mèo. Vigier-Lefranc liếc xéo sang cô ta rồi nốc ực ly cốc tai và lấy mu bàn tay chùi miệng. Ông ta nhặt vài cái phi tiêu nằm trên bàn và bắt đầu ném vào đích trên bức tường đối diện.

“Uống một ly nhé, Juliette?” Eric chìa một ly cho nàng. “Tự tôi pha đây.”

“Không, cảm ơn.” Nàng quỳ lên cái xô pha bọc da, nhòm ra ngoài cửa sổ ngắm bến tàu chìm trong bóng tối.

Eric đứng sau lưng nàng, tay đặt trên vai nàng trong khi nàng quan sát Antoine bung mẩu thuốc lá vẫn còn cháy xuống mặt nước đen như mực. Anh nhìn lên chiếc Angelique, nhưng Juliette không tỏ dấu hiệu là có nhìn thấy anh. Antoine bước xuống chân bến tàu rồi tựa lưng vào một cây cột.

“Anh ta đợi em à?” Eric nhẹ nhàng hỏi, đoạn nhấp một ngụm rượu. Juliette không đáp.

Vigier-Lefranc vẫn đang ném phi tiêu. “Bắn” ông ta nói oang oang rồi ném cái phi tiêu nhỏ.

Nó đâm trúng vào tay Juliette rồi rơi xuống sàn. “Ồi!” Nàng kể tay lên môi mà mứt chỗ bị thương.

“Ôi tôi xin lỗi,” Vigier-Lefranc phân trần.

“Để tôi xem nào” Eric nói, vẻ sốt sắng.

“Không sao đâu. Chỉ là em bị giật mình thôi”

“Em đang chảy máu cơ mà. Nào, để tôi bôi ít thuốc sát trùng.”

Nàng để Eric dẫn nàng đi. Sau lưng hai người; phu nhân Vigier-Lefranc đang chì chiết ông chồng. “Anh thực tình là chẳng được nước gì mà.”

“Không không,” ông chồng chối. “Tại cái thứ ứt ky khi gió của thằng cha Carradine đây mà.”

“Người ta uống đâu có bị như anh đâu.”

“Álìì!” Máy hút bụi và mứt đóng sầm cửa lại khi ông bước ra boong thuyền.

Cabin của Eric đầy nam tính, đậm chất dân đi biển. Giường ngủ không có chân mà treo bằng những dây thừng trắng sạch tinh, rèm thì làm bằng lưới cá. Trần có lắp những bóng đèn nhỏ theo mẫu hình chòm Đại Hùng tinh. Eric đặt nàng ngồi lên giường rồi đi đến chỗ buồng dụng cụ phía ngoài cabin.

Nàng nghe tiếng cửa tủ thuốc mở ra rồi đóng lại. “Quái, mình có để còn ở đây kia mà” Eric lầm bầm.

“Không sao mà. Với một vết xước nhỏ thế này thì có thứ thuốc hay hơn còn đấy.”

“Có à? Thuốc gì?”

Nàng đưa tay gần lại mặt ông. Ông cầm tay nàng nhẹ nhàng kể vào môi mình. Vết xước nhỏ xíu vẫn đang chảy máu.

“VẬY ĐÓ” Juliette bảo ông trong khi ông hôn tay nàng. “Nhưng nguy hiểm đấy. Giờ thì ông sẽ không thể quên em được đâu.”

“Tôi vui lòng nhận cái rủi ấy” Eric nói, rồi hôn vết thương lần nữa.

Nàng rút tay lại và để nó rơi xuống lòng mình trong khi nàng ngồi trên giường.

Eric Carradine khom mình xuống nàng. “Tại sao đêm nay em đến?”

Nàng nhún vai với vẻ bất lực. “Em không biết. Ý em là... có lẽ, không, em không biết. Đừng hỏi những câu ngốc nghếch mà em không thể trả lời”

Juliette ngã sấp xuống giường, đuổi người thẳng ra hết cỡ. Nàng nghe sức nặng của mình tì lên giường, và tay ông vạ vuốt tóc nàng, hai bên hông nàng. Môi Eric nhẹ nhẹ ấn vào gáy nàng và nàng nghe cổ họng khô khốc.

“Em đang nghĩ gì?” ông hỏi qua màn tóc nàng.

“Lại một câu ngu ngốc nữa. Ông biết em không thể trả lời thành thực mà.”

“Tôi nghĩ em biết câu trả lời” Eric nhẹ nhàng nói.

“Anh ta còn đó không?”

“Antoine hả?”

Juliette ngo nguậy vai ý bảo đúng vậy.

Nàng cảm thấy Eric cúi mình qua phía trên nàng nhìn ra ngoài ô cửa phía trên giường. “Còn,” ông nói. “Hắn làm phiền em à?”

Hai tay Eric chạm đến thân nàng và nằm yên đó.

“Em chả coi anh ta ra cái quái gì,” nàng nói, giọng nức nở. “Ngừng đi. Làm ơn ngừng đi.”

Eric mỉm cười buồn. “Đến với hắn đi, em yêu.”

Juliette chộp lấy hai tay ông tỏ ý cảm ơn không lời rồi lướt ra khỏi cabin, qua phòng khách chính, ra ngoài boong chiếc Angelique. Nàng nghe thấy Eric đi theo nàng và nghe các giọng trong phòng khách.

“Có chuyện gì mà cô ta tất tả chuồn vậy?” phu nhân Vigier-Lefranc hỏi. “Anh làm nó sợ à, Eric?”

“Cô ấy quyết định đi đấy thôi.”

“Đi? Nhưng tại sao?”

“Vì cô ấy có đủ gan để làm những gì cô ấy muốn làm một khi cô ấy muốn làm, thưa bà. Thêm ly nữa nhé, Vigier?” Juliette nghe tiếng chai soda kêu xì xì. Nàng hợp một ngậm sâu bầu không khí ban đêm đầy muối rồi đi xuống mấy bậc thang kim loại kêu ròn rảng để tìm Antoine.

Chương 8

Antoine như một cái bóng đen tựa vào chiếc Lancia bóng loáng của Eric đỗ dưới chân bến tàu. Juliette lật đật đi ngang qua trước mặt anh, đến chỗ nàng tựa chiếc xe đạp vào cột đèn lúc này.

Nàng hầu như cảm thấy được cặp mắt anh thiêu đốt nàng khi nàng đi ngang qua. Anh bước ra giữa lối nàng đi, gần đến nỗi cánh tay hai người chạm phớt nhau. Hai bàn tay anh thọc trong túi quần và mặt anh vô cảm. Thật khó mà vờ được rằng anh không còn sống nữa, chẳng quan trọng hơn gì cái cột đèn kia đối với nàng.

Khi anh nói, giọng anh nghe như kính bị vỡ, sắc nhọn và đứt rạn. “Hoan hô. Em không hề bỏ phí thời gian.”

Không biết liệu mình có nói được gì không, nhưng run đến muốn chảy nước mắt, Juliette đối mặt với anh, cô gắng nhìn xuyên qua anh. Môi anh mím chặt và anh lắc đầu như với chính mình.

Juliette dứt khỏi cái nhìn của anh rồi thùng thảng đi về chỗ để xe đạp, vừa đi vừa hát:

“Bé cưng của em có làm em xẹp lép em cũng cóc cần,

Em mua bốn chục kẹo đường nếu đây là cần.

Vì em là ác.

Em đích thị là ác rành rành là ác, gái nào ác được hơn em.”

Nàng đạp xe đi, hai bánh chệch qua choạc lại.

Ngay khi nàng đạp xe ngang qua khoảnh có ánh đèn, Antoine lao tới, thọc một cây cọc dùng để căng vải bạt vào các nan hoa của bánh trước xe nàng. Chiếc xe đồ sầm xuống nền sỏi và Juliette ngã lộn theo. Anh nhảy phốc qua bên trên chiếc xe và đè nghiêng xuống nàng, ghì nàng xuống đất bằng toàn bộ sức nặng của anh, tay anh riết chặt hai vai nàng, miệng anh hung hăng áp chặt vào miệng nàng.

Vẫn còn nếm được vị mặn chát của nước mắt trên môi, nàng đáp lại nụ hôn của anh cũng một cách dữ dằn như khi anh trao nó, ghì hơi thở cho đến khi phổi nàng nóng như lửa, cho đến khi dường như phổi nàng sắp nổ tung. Nàng bật khóc trong lòng anh và anh liên từ từ thả nàng ra. Không dám tìm gặp mặt anh, nàng xoa xoa hai vai bị Antoine làm thâm tím.

“Hà,” anh thở hỏn hển. “Có vẻ với em chuyện này đâu có sao đâu. Em thích kia mà, đúng không?”

Juliette cố trườn ra từ bên dưới anh, nhưng anh lại lấy đầu gối ghì chặt nàng xuống, không cho nàng thoát.

“Sao em chạy trốn anh như vậy?”

Không muốn trả lời, sợ anh sẽ cười mình, hay còn tệ hơn là sẽ bỏ mặc nàng lại đó, nàng lại cố giằng ra.

“Em làm gì trên chiếc *Angelique*?”

“Không làm gì. Chẳng làm gì cả, Antoine,” nàng thăm thì.

Anh ngồi phịch xuống tì lên hông mình, còn nàng thì đứng dậy. Cột sống nàng ê ẩm do nằm trên sỏi còn hai đầu gối nàng ban nãy vì ngã nên trầy hết cả, đau tê tái. Nàng túm chiếc xe đạp dựng thẳng nó dậy.

Antoine lại gần nàng giằng chiếc xe ra, quãng phút đi khiến nó lại rơi đánh cạch một cái. “Lại đây với anh,” anh nói, đoạn kéo nàng lại gần và ôm nàng, ghì nàng vào ngực mình. Nàng nghe được tim anh đập thình thịch, cảm thấy nhịp đập của nó lan qua nàng. “Ồ lại đây,” anh nói, nửa ra lệnh nửa van nài.

Juliette giờ cảm thấy an tâm hơn, liền đánh bạo hỏi, “Thứ Hai này em chờ anh ở chỗ dừng xe buýt được không?”

“Anh đã nói anh muốn em đi cùng anh về Toulon mà.”

“Em... em cứ nghĩ thật ra anh không muốn thế. Em không thể tin anh được.”

Anh hôn mái tóc nàng đã bị xổ ra khi hai người vật lộn nhau. “Có, anh muốn thật mà. Anh muốn em hãy tin anh.”

Nàng đưa hai tay lên má anh. “Được rồi. Em sẽ sẵn sàng khi nào anh muốn em.” Juliette lùi lại để đi, nhưng anh vẫn giữ nàng.

“Đêm nay thì sao? Em sẽ ở lại với anh, phải không?”

Một thoáng ngờ vực khiến tim nàng hơi quặn lại. “Antoine à.”

“Sao?”

“Nếu em không ở lại, anh sẽ không cho em đi Toulon phải không?”

Anh bật cười cụt lủn. “Đừng ngốc nữa đi. Đêm nay là đêm nay. Chẳng có liên quan gì tới chuyện kia hết.”

Juliette lùi lại, giờ thì đã có gan hơn. “Vậy được rồi, thứ Hai này em gặp anh. Anh có đi chuyến xe buýt đầu không?”

Antoine thở dài. “Có.”

“Em sẽ chờ ở ngã tư. Đừng quên dặn bác tài dừng lại đây.”

“Đợi đã, Juliette,” anh khẩn nài khi nàng đi lấy xe. “Khoan đi đã. Ở lại đây, Juliette.”

Một chiếc xe hơi đang ra khỏi một con ngõ, ánh đèn pha rọi vào Antoine khiến anh trông như một con thú chôn rùng rú. Juliette thừa cơ đạp xe thực mạng bỏ đi.

“Đến thứ Hai nhé” nàng quay đầu nói với lại. Khi nàng rẽ vào con đường dẫn từ quảng trường bên bờ biển đến, nàng thấy hình dáng anh in trên nền những cột buồm trông như que diêm, tựa vào chiếc Lancia của Eric.

Bầu không khí ban đêm ngọt ngào tươi mát phủ vào mặt nàng, tiếng biển rì rào đều đều thật dễ chịu với đôi tai nàng. Nàng nhìn lên những vì sao rải rác, ước gì thứ Hai đã là hôm nay luôn.

Nơi ngõ vào nhà gia đình Morin, nàng dừng lại tựa xe vào cổng. Không, không tối lắm. Một tia sáng mảnh yếu ốt từ trong phòng ngủ rọi ra. Ông Morin đang thức đợi nàng, chắc đang ngủ gà ngủ gật, quyển sách đặt trên lòng. Suốt ba tháng vừa qua lần nào ông cũng dùng cũng một cuốn sách ấy cho cùng một mục đích ấy. Nàng quyết định một đêm nào đây sẽ hỏi ông xem sách nói gì vậy.

Phòng ngủ của Morin mở ra phòng khách, mà nàng thì phải đi qua phòng khách mới vào phòng mình được. Dầu vậy nàng vẫn cố mở cửa càng êm càng tốt. Ngay khi cửa kết nhẹ tiếng đầu tiên, nàng đã nghe giọng bà Morin.

“Nó phải không?” Ông Morin không trả lời. Nghe có tiếng người đứng dậy khỏi giường, tiếng dép lê lệt xệt, tiếng quả chuông của đồng hồ quả lắc kêu lạnh canh khi bà Morin nhắc nó lên sát mặt để xem giờ. “Một rưỡi sáng! Sớm quá nhỉ. Bắt mình chờ suốt cả đêm,” bà lầm bầm.

Cũng may, cửa vào phòng ngủ của họ đang đóng, nên Juliette bèn băng qua phòng khách rồi đi vào phòng mình; cô sao cho tiếng then cửa đóng lại sau lưng nghe rõ.

Nàng bật đèn ngủ lên rồi cởi giày ra. Con mèo đuổi mình và ngáp, con thỏ bò đến mép giường.

“Mấy cụng nhớ chị nhiều không?” nàng hỏi lữ thú, rồi gãi gãi sau tai từng con một. Minuit nháy nhót trong lòng với vẻ ngái ngủ. Juliette đến chỗ tủ quần áo lấy trong hộc ra một túi hạt, rắc vài hạt vào trong chuông.

“Mở ra! Mở ra!” bà Morin gõ mạnh vào cửa.

Juliette đặt túi hạt vào lại trong hộc tủ. Bà Morin giật lui giật tới quả đấm cửa. “Mở ra, tôi đã bảo.”

Lờ bà ta đi chả ích gì, bà tạ thà thức suốt đêm còn hơn chịu thua. Juliette mở then cửa và bà Morin xộc ngay vào căn phòng nhỏ, đầu bù tóc rối, một cái áo choàng tắm bạc thếp buộc bằng dây thừng quanh bộ ngực thốn thẹn.

“Cô lại đi nhảy à?” bà Morin buộc tội. “Tới giờ này sao?” bà Morin chì chiết, không đợi trả lời.

Juliette nhặt một cái lược trên nóc tủ quần áo lên chải tóc.

“Cô nghe đây. Tôi đã nói tôi sẽ có một ngạc nhiên dành cho cô. Nó đây.” Bà vẩy vẩy một bức thư trước mặt Juliette.

“Không dói à, Minuit?” Juliette nói với con chim.

“Nghe đây,” bà Morin lặp lại. “Tôi đã viết thư cho Giám mục, kể cho ngài nghe từ khi về đây cô cư xử ra sao, kể cho ngài biết rằng giữ cô ở đây thêm nữa thì căng quá không sao mà chịu nổi.”

Juliette buông lược xuống và nghe máu dồn lên mặt.

“Về lại viện mồ côi đi; cô bé, và hãy tạ ơn Chúa vì chuyện đó. Các xơ sẽ trông coi cô chu đáo, lần này là tới khi cô hai mươi một tuổi.”

Juliette cứng đờ người, song không đáp. Bà Morin cũng chẳng phiền nếu có phải mình mình nói mình mình nghe. Chồng bà từ lâu lắm rồi đã không còn tham gia vào những cuộc nói chuyện một chiều của bà nữa. “Nghe chuyện ấy mà cô chỉ tỏ ra có thể thôi sao?” bà Morin thất vọng thấy cái sự bất ngờ bà muốn gây ra cho Juliette lại thất bại thế kia. “Cô... cô... cái đồ lộn giống nhà cô!”

Ông Morin đã đến để xem cái màn thú vị này. Ông có thể thích thú nhìn những màn độc diễn tràng giang đại hải của vợ ông miễn sao ông không phải là người nhận chúng. Cái ghế lảo đảo chênh vênh hiểm nghèo nơi ngưỡng cửa.

Juliette bế con thỏ lên mà vuốt vuốt hai cái tai mượt như xa tanh của nó. Nàng cúi mặt sát vào con vật, mấy cái ria của nó cù nhồn nhột vào má nàng.

“Đấy, lại còn một chuyện nữa. Tôi chịu đựng mấy con thú của cô thế là đủ rồi. Tôi chán cái cảnh nhà tôi biến thành sở thú lắm rồi. Tôi sẽ cho con thỏ ấy vào nôi.”

Juliette quay lại phía bà Morin với một vẻ căm giận bằng giá không lời, và trừng trừng nhìn bà bằng một nỗi căm thù đến nỗi cơn giận phùng phùng của bà tắt ngấm.

“Thôi được... chuyện đó ta sẽ xem,” bà Morin đáp ứng.

Juliette đặt con thỏ xuống, quay lưng lại bà Morin và bắt đầu cởi cúc áo. Mãi bây giờ bà Morin mới nhận thấy chồng bà đang ở chỗ ngưỡng cửa. “Ông, lão dê cụ kia. Đi ngủ đi,” bà vừa rít lên vừa xoay ngoắt cái ghế lảo đảo và đẩy phắt vào phòng khách. “Cái con đó chuyên môn khoái làm trò nhố nhăng.” Bà Morin ra khỏi phòng Juliette và đóng sập cửa lại sau lưng.

Toàn thân run bần vì phấn uất và thất vọng, Juliette cầm lên mỗi tay một chiếc giày, vận hết sức bình sinh ném phăng lần lượt từng cái vào cánh cửa đã đóng. Cánh cửa rung lên kêu lách cách hai lần rồi ăng lạng.

Chương 9

Rốt cuộc thì cũng đến thứ Hai! Juliette thất thủ đi dọc con đường dẫn đến chỗ ngã tư, lặc lè mang một cái va li rẻ tiền phồng tướng lên vì đựng quá nhiều đồ. Một tay nàng cắp con thỏ dưới nách, tay kia nàng xách lồng lẳng cái lồng chim. Con mèo con đi lú lú dưới chân nàng, vừa đi vừa meo meo thăm thiết. Sương bám dày trên cỏ bên vệ đường, hai chân Juliette ướt sũng. Bình minh hồng đã nhường chỗ cho nắng nhạt khi ánh sáng ban ngày tràn khắp vùng quê. Mấy ngón tay nàng ê ẩm vì phải xách cái va li với cái lồng, hai cánh tay nàng đau nhức. Chỉ thêm một cây số nữa thôi. Nàng đã thấy khói bốc lên từ căn nhà nhỏ cạnh trạm xăng nơi góc đường. Già Gaillard đang đun cà phê. Juliette nhận thấy mình đang đói, liền quyết định liều gõ cửa quán ông.

Nàng đặt đồ lờ lỉnh khỉnh xuống bên ngoài căn nhà rồi gọi: “Bác Gaillard ơi. Chúc bác buổi sáng tốt lành.”

Già Gaillard bước ra cửa, mặc bộ đồ lao động mới, tay cầm nửa cái bánh sừng bò. “Kìa, Juliette. Cháu đi đâu mà đến đây, mới sớm sửa thế này? Xe đạp cháu đâu? Cháu có muốn bác bơm xe cho không?”

Juliette mỉm cười. Nàng chẳng bao giờ biết phải sử dụng cái món dụng cụ bơm xe đạp kia ra làm sao cả, nó có hai cái nút, nút ra nút vào, lúc nào cũng sợ mình làm bể lốp xe. “Cháu vào một tí được không?”

“Cháu làm gì mà dậy sớm vậy?” già Gaillard lại hỏi.

Juliette khịt mũi thành tiếng, thế là ông già nhớ ra vai chủ nhà của mình. “Cháu uống một tách cà phê nhé? Đặc lắm đó.”

“Ồ vâng ạ” nàng hám hờ đáp. “Nếu bác có đủ ạ.”

Già Gaillard lê bước tới một cái kệ phía trên chậu để xà phòng, lấy xuống một cái ca sút mẻ, đổ vào đó thứ cà phê đen bốc khói đựng trong chiếc bình cũ kỹ trên cái bếp lò đôi. Juliette nhận cái ca từ tay ông rồi chậm rãi nhấp từng ngụm. Cà phê rất đắng và lăm lăm, nhưng bao tử nàng đang trống, cà phê đi thẳng xuống đó như một dòng lửa lỏng, hơi ấm lan khắp thân thể nàng.

“Nhưng mà cháu làm gì ở đây?” ông già hỏi gặng.

Juliette nhấp thêm ngụm cà phê nữa. “Chờ xe buýt. Chuyển xe đầu tiên.”

“Cháu không bỏ ông bà Morin mà đi đó chứ?” già Gaillard hỏi, vẻ quan tâm.

Juliette không nói thẳng. “Cháu đi Toulon. Cháu chưa đến Toulon bao giờ. Bác biết chỗ đấy không? Là thành phố đẹp phải không?” nàng nói ngập ngừng. Nàng phải nói cho ai đó biết, mặc dù nàng không muốn ai biết. Già Gaillard là người dễ mến. Nàng có tin ông được không đây? Không, ít nhất là nên giữ bí mật.

“À; Toulon. Thú lắm. Và ngày càng to ra. Bác có người cháu ở Toulon. Đường nhé? Hay sửa?”

Juliette pha đường và sữa vào cà phê, vừa khuấy vừa nhìn hai thứ màu trắng ấy xoáy tròn. Một tiếng xe vang lên trên đường, Juliette liền chạy ra cửa sổ. Gaillard đã đứng sẵn nơi cửa để xem mình đã có vị khách đầu tiên trong ngày chưa. Một chiếc Microbus đi qua, Juliette liền đi trở lại bàn. Nếu nàng ở lại lâu hơn nữa, Gaillard kiểu gì cũng sẽ hỏi thêm câu hỏi và chừng đó nàng không biết liệu mình có giữ im lặng được không. Hơn nữa, nàng cũng không thể ngồi yên thêm được. “Bác Gaillard ơi, cảm ơn bác cho cháu uống cà phê.” Nàng đi ra ngoài, tiến về phía cuối trạm xăng nơi xe buýt thường hay dừng.

Chẳng thấy buýt đâu.

Gaillard giờ đã vào lại trong quán, nàng liền nhặt độ lè và lũ thú lên. Về lại chỗ dừng xe buýt, nàng nghiêng đầu lắng nghe. Phải, lần này nàng tin chắc: tiếng máy nặng nề của xe buýt.

Nàng mở cửa lồng chim dưới một cái cây. “Đi đi, Minuit. Không còn lồng cho cưng nữa đâu. Đi, bay

đi. Nhưng coi chừng túi mèo nhé, Minuit.” Nàng vỗ về cho con chim ra khỏi lồng, nó liền bay vút lên cây. Ôm con mèo dưới nách, nàng cúi xuống vỗ vỗ lên con thỏ. “Cưng nữa, tai dài. Chạy đi. Thành phố không phải là chỗ cho thỏ. Nội ninh cũng vậy. Nhớ coi chừng bà Morin nha.” Con thỏ nhún nhún vào dưới cổ, coi vẻ chẳng việc gì phải vội vàng.

Va li trong tay, Juliette đứng bên vệ đường chờ xe buýt xuất hiện. Nó gầm gừ âm ỉ chạy tới. Trong một thoáng Juliette luống cuống không biết có nên vẫy cho xe dừng lại không. Nàng muốn vung cả hai tay lên, nhưng một tay nàng xách va li còn tay kia ôm con mèo. Chiếc xe buýt bấm còi inh ỏi khi qua khúc quanh nhưng không chậm lại.

Có lẽ Antoine đã bị lỡ xe buýt. Có lẽ anh đã quyết định đi chuyến trễ hơn. Nàng tập trung chú ý vào chiếc xe. Xe khá vắng nên nàng có thể thấy Antoine rất rõ, anh ngồi nơi cửa sổ gần phía đầu xe, nhìn thẳng ra đường trước. Cái mũ có vành của bác tài đội sụp xuống che mất cặp mắt anh. Xe buýt rồ qua như sấm, làm tung lên một đám mây bụi đóng bánh ở đằng sau.

Bàng hoàng, chôn chân tại chỗ, Juliette nhìn chiếc xe buýt biến mất, nghe tiếng máy xe bắt đầu ở đằng xa, trong tĩnh lặng buổi sáng. Đồng quê mờ đi dưới làn nước mắt của nàng, và nàng nghe những tiếng nức nở từ sâu trong ngực bật ra. Nàng không thể cứ đứng đó. Nàng không thể.

Nàng thả phịch cái va li xuống, kê con mèo con lên má, khiến cho nước mắt nàng làm ướt cả lông nó, lắng nghe tiếng rừ rừ nhỏ xíu của nó. Mơ hồ, nàng nghe tiếng bước chân tiến lại sau lưng.

“Lỡ xe buýt à?” già Gaillard nhẹ nhàng hỏi. “Thôi không sao, tí nữa là có chuyến khác mà. Vào uống thêm chút cà phê,” ông mời.

Đờ đẫn, Juliette nhắc va li lên đi theo ông. Xe buýt khác. Nhưng trên đó không có Antoine. Nàng sẽ đi đâu? Nàng không có tiền. Nàng không thể đi đâu cả. Và bất cứ lúc nào cũng có thể có ai đó từ Viện tới bắt nàng về. Thêm ba năm nữa! Ba năm dài đằng đằng như vô tận.

Nhưng nàng quá kiêu hãnh nên không thể kể hết chuyện này cho già Gaillard nghe, với lại già Gaillard quá tử tế nên sẽ không thể không kể lại cho bà Morin. Thay vì vậy, được ly cà phê thứ hai sủi tăm, nàng kể ra câu chuyện về bức thư của bà Morin và lời đe của bà đối với con thỏ.

Già Gaillard là người thô kệch nhưng trong sâu xa là giàu tình cảm. Ông vỗ vỗ tay nàng. “Không sao, Juliette” ông nói. “Không sao. Cháu đừng lo. Đừng lo mà. Ăn cái bánh sừng bò đi nè.”

“Nhưng cháu không muốn quay lại viện mồ côi,” nàng nói, cổ ghì nước mắt.

Già Gaillard nhún vai, đưa sữa cho nàng.

“Giờ thì chị chỉ còn có mỗi cưng thôi “ nàng nói với con mèo.

Chương 10

Eric Carradine đứng trên boong chiếc *Angelique* trong khi công nhân cảng đang đưa thuyền ra vịnh và làn gió nhẹ mùa xuân thổi phồng cánh buồm lên. Đã mấy ngày nay ông không gặp Juliette. Cách xử sự kỳ quặc của nàng trong lần gặp cuối cùng cứ giày vò ông, khiến ông không sao tập trung vào công việc trước mắt được. Không hay biết gì về những tiếng la hét và cảnh lằng xằng nhộn nhạo quanh mình, Eric cứ nhìn mãi về phía quảng trường trông ra biển, mong sao thoáng thấy nàng ở đó.

Ông cảm thấy Roger đang ở cạnh mình. “Đã ba hôm nay nàng cứ lằng xằng đây đó như bóng ma” ông lầm bầm. “Nàng bị làm sao đó, không như bình thường”

“Đúng là không bình thường,” Roger tán thành. “Nhưng sáng nay cô ấy có hỏi về ông. Cô ấy muốn biết ông có còn táo nữa không. Chắc cô ấy đang không ổn.”

Eric buồn bã lắc đầu. “Kể cả táo bằng vàng cũng không dụ được nàng đâu. Có Chúa biết, tôi đã cố rồi. Đêm ấy ắt là đã có chuyện xảy ra. Có gì đó xảy ra với Tardieu.”

Roger nhìn ông làm như kể cả ông nữa cũng đang không ổn. “Tôi có ý nghĩ của riêng mình về Juliette.” Eric không đáp. “Ông biết tôi nghĩ gì không? Tôi thì tôi thấy rõ ràng là...”

“Cái gì với anh cũng rõ, chỉ có điều nó chẳng rõ với bất cứ ai khác cả” Eric nóng nảy gạt đi. “Juliette giống như ả ngựa non chưa thuần. Nàng không biết phải làm gì với chính mình, nàng chẳng biết mình gây tác động ra sao đến đàn ông. Nhưng nàng có danh dự của mình mà cái danh dự ấy thì không thể bán, dù cho bất cứ ai.”

Hiệu sách Morin nằm trên một trong những con hẻm nhỏ bờ ngoằn ngoèo như say rượu lên ngọn đồi ngoài con phố cảng chính của St. Tropez. Juliette ngồi vắt vẻo trên một cái ghế đầu cao phía sau quầy trưng hiệu sách, miêng nhai nhồm nhoàm một thanh kẹo nougat, đọc tiểu thuyết trinh thám. Như thể từ đằng xa, nàng nghe tiếng chuông cửa kêu leng keng. Một thiếu phụ trẻ mảnh mai, ăn mặc cầu kỳ diêm dúa bước vào, ngần ngừ nơi ngưỡng cửa.

Juliette chào cô ta bằng một cái gật đầu rồi lại đọc sách tiếp.

“Làm ơn cho một số Cottage Journal” thiếu phụ nói.

Juliette cầm thanh kẹo nougat trở kệ sách cho cô ta. “Đằng sau bà ấy, kệ thứ bảy từ trên xuống.” Đang say sưa với cuốn tiểu thuyết, song nàng vẫn biết rằng cô kia có đặt ít tiền lên quầy, vẫn cảm nhận được tiếng lật giấy sột soạt. Nàng nhặt tờ giấy bạc rồi rút tiền thôi trong ngăn kéo quầy thu ngân, chìa ra chò cô kia cầm lấy.

“Cô thôi cho tôi thừa mười franc,” thiếu phụ nói.

Juliette chìa tay ra đón chỗ tiền thừa, thậm chí không nhìn lên thiếu phụ. Đột nhiên, Juliette nhận ra rằng thiếu phụ đang nhìn nàng với vẻ khinh miệt được kiềm chế.

“Đồ lười biếng, vô dụng, hư hỏng,” thiếu phụ rửa nàng. “Tôi đang mong, thực tình mong là có thể kiếm ra được cái cớ nào đó cho cô, cái lý nào đó cho cô, nhưng giờ tôi thấy bà Morin hoàn toàn đúng.”

“Cớ? Lý? Cho cái gì? Liên quan gì đến bà chứ hả? Mà thật ra bà là ai?”

“Chắc chắn đó là chuyện của tôi. Tôi đã dò hỏi về cô, là vị Giám mục nhờ tôi, và tôi đã phát hiện ra là người ta có thấy cô đi cùng với ông Carradine, cô đã đến thuyền của lão ta, cô đã lấy mình ra làm trò cười, cô lang chạ với những kẻ tư cách chẳng ra gì và cô nhảy nhót tới gần sáng.” Thiếu phụ dừng để thở.

“Nếu bà đã giảng xong rồi thì làm ơn cho tôi lại mười franc,” Juliette tỉnh bơ nói.

“Tôi chưa xong. Đừng ngắt lời tôi. Cô là nỗi ô nhục đối với Viện, cái nơi đã từng là mái ấm của cô khi ba mẹ cô qua đời, đã tốn bao nhiêu công sức mới tìm được cho cô một gia đình tốt, khả kính ở St. Tropez này. Thật ô nhục, thật vô ơn.” Mặt thiếu phụ đỏ bừng lên vì tức giận, nhưng giọng cô vẫn nhỏ nhẹ. “Cô có phủ nhận được không?”

“Bà Morin đòi tôi phải ngồi trong phòng hay ngồi trong hiệu sách suốt cả ngày” Juliette nói, gần như trào nước mắt. “Tôi chỉ muốn vui một tí thôi. Tôi không làm gì sai hết cả. Chỉ là bà ấy có những ý nghĩ bần thiêu nên bà ấy luôn luôn mong điều tệ hại nhất từ tôi.”

Thiếu phụ thở dài. Chuyện này đâu có gì mới: mỗi khi Viện gửi gắm một trẻ mồ côi vào một nhà nào đó, y như rằng nhà ấy chỉ muốn coi trẻ ấy như đây tớ không công. Hơn nữa, cô bé này quá xinh đến nỗi làm hại chính mình. “Nghe đây,” cô nói, khề khàng hơn, kiêu như vồ về. “Cháu chẳng thể làm gì được với bà Morin cả, nhưng cháu có thể làm gì đó để bà ta thôi đừng nghi ngờ rằng cháu...” cô đỏ mặt và ngừng lời. “Này, sao cháu không đến bác sĩ đi, bác sĩ nào cũng được, để người ta viết giấy chứng nhận cho”

Bối rối, Juliette hỏi, “Chứng nhận? Chứng nhận gì chứ? Để làm gì?”

“Để tự bào chữa cho mình, chứng minh rằng cháu chưa hề làm gì vô luân cả.”

Tiếng cười của Juliette nghe hơi giống như động kinh. “Vô luân? Một tờ giấy của bác sĩ có thể làm chứng là người ta có vô luân hay không sao?”

“Nghe này, cháu,” thiếu phụ quở nàng. “Nếu cháu cự tuyệt không chịu xin giấy chứng nhận thì có nghĩa rõ ràng là cháu thừa nhận mình có tội. Chừng đó bà Morin sẽ có cơ biện minh để đưa cháu về lại Viện.”

“Nếu vậy thì Viện sẽ phải lo về chuyện vô luân hay không của tôi.”

Phần nộ, thiếu phụ mím chặt môi thành một đường thẳng như kẻ chỉ. Chuông kêu lanh lảnh khi cô ta mở cửa để rời khỏi hiệu sách.

“Này cô!” Juliette gọi với theo. “Cô quên tờ báo nè.” Nàng vòng ra khỏi quầy, bước ra bậc cửa thì thấy tấm lưng cứng đờ của thiếu phụ xa dần trên con hẻm. “Cô trả tiền mua tờ báo rồi mà” nàng lại gọi. Người đàn bà biến mất nơi khúc quanh.

Mặt trời đã nung các bậc thềm thành ra nóng rẫy đối với cặp chân trần của Juliette, nàng vội vàng nhảy lùi lại vào trong hiệu sách cũ kỹ mốc meo, ở đó một cò bé chừng sáu tuổi đang ngồi chồm chệnh trên một chồng báo, một tay cầm núm vú giả, tay kia rắng với cao hết cỡ.

“Cô lấy gì được cho cháu nào, Cooky?” Juliette hỏi đứa bé.

“Cháu muốn cuốn ‘Provencal’ mới kia, nhưng mà cao quá.”

Juliette quàng tay ôm hai bên hông cô bé, bỗng cô bé lên đến kệ mà cô bé muốn. Cô bé chọn một số tạp chí, đoạn cho cái núm vú giả vào miệng để đưa cho Juliette một tờ mười lăm franc dính nhớp nháp đầm mồ hôi.

Vẫn đang bế cô bé, Juliette bảo nó: “Giữ tiền đi, Mèo con, đem mà mua kẹo. Tờ ấy là của cô cho đây.”

“Cám ơn cô nhiều” cô bé lễ phép nói, rồi cựa quậy tỏ ý muốn Juliette đặt xuống. Juliette ôm chặt cô bé vào lòng.

“Nhưng mà cháu phải ôm chặt cô và hôn cô mới được kia.” Juliette áp chặt thân hình bé nhỏ vào lòng, vùi mặt vào mái tóc loăn xoăn của cô bé. Cô bé kiên nhẫn đợi, không chống cự; đoạn đầu đôi môi toàn mùi kẹo ra hôn Juliette rất chú tâm, đầu tiên vào mũi, sau đó vào hai bên má nàng làm má nàng ửng cả.

Đứa bé ném tọt cái núm vú giả vào lại trong mồm rồi vẫy tay chào Juliette nới cửa hiệu. “Chào bé cưng” Juliette nói. Nàng thấy mệt mỏi, ngã lòng. Tại sao nàng phải đấu tranh để được người ta quyến luyến cho? Cái gì khiến nàng cứ phải làm bộ nàng chẳng cần gì? Dịu dàng âu yếm, nàng chỉ cần có thể. Nhưng dường như chẳng ai cần nàng bởi nàng dịu dàng âu yếm cả, Eric không, Antoine không... Quý tha ma bắt tất cả đi! Nàng lại nhặt cuốn tiểu thuyết trinh thám lên, nhưng sự dữ dội và đam mê trong đó dường như yếu ớt nhợt nhạt so với những cảm xúc lạ lùng không tên sôi sục trong nàng nhưng nàng lại không thể với nắm được chúng, nàng nhận thấy được các cảm xúc ấy nhưng không thể lý giải chúng, cũng không thể hiểu.

Chiếc *Angelique* lướt êm qua mặt nước vịnh nhờ ngọn gió nhẹ. Perri đang lắp máy ảnh lên cái giá ba chân. Roger đang kê cà tựa vào lan can, cô quần một cái khăn quàng.

Eric mời Vigier-Lefranc một điều xì gà rồi châm lửa cho ông ta. “Xem đó, Carradine,” Vigier-Lefranc buột ra nói giữa hai lần nhấp thuốc. “Ta ở đây gần một tuần rồi. Cái trò gì đây vậy chứ; làm thằng ngốc chạy loong toong chắc? Mặt bằng đẹp ời là đẹp đó nhá, ông bảo tôi thế. Đầu tư nhỏ. Lãi trăm phần trăm. Mẹ kiếp!” Cái bụng to đùng lông lá của ông phồng lên xẹp xuống nhấn mạnh thêm cho lời ông nói.

“Hiện giờ tôi chưa sờ tay vào mảnh đất đó được. Chưa được. Nhưng tôi rất muốn cho ông xem.”

Vigier-Lefranc ngồi lên một tấm khăn tắm trải gần cô vợ bấy giờ đang sưởi nắng trên một chiếc ghế vải bạt. “Xin có mặt, bất cứ khi nào ngài đã sẵn sàng” Vigier-Lefranc nói giọng mỉa mai.

“Xong xuôi rồi; ông Carradine “ Perri gọi.

Eric đến chỗ chiếc máy ảnh. “Ta có thể chụp trong khoảng năm trăm mét cách bờ.”

“Tốt lắm. Để cho *Angelique* giữ nguyên vị trí.”

Eric đến đứng cạnh Roger nơi lan can, lại bắt chuyện. “Chẳng phải anh từng học luật à?”

“Lâu rồi.”

“Cứ cho là Juliette bị đưa về lại viện mồ côi,” ông phát âm từ ‘viện mồ côi’ cứ như đang nghe có cát ở trong miệng. “Liệu có cách nào để ngăn chuyện đó không, có cách nào tôi ngăn được chuyện đó không?”

Roger mỉm cười với Eric ra vẻ hiểu biết. “Tôi e là ông không mua chuộc được giám mục đâu.”

“Chà, gợi ý có ích lắm đó. Làm ơn nghiêm túc đi, được không? Ý tôi là liệu tôi có thể làm gì một cách đường đường chính chính, đúng luật hay không ấy.”

“Đúng luật thì có thể nhận làm con nuôi... hoặc hôn nhân.”

Eric búng đầu mẩu xì gà xuống biển, nhìn nó trôi đi trên mặt nước trong.

“Cách nào thì người ta cũng sẽ điều tra tới nơi tới chốn. Thủ tục tòa án, vấn đề đạo đức...”

“Tôi hiểu.”

“Trước mặt thiên hạ, ông dựng lên một người đứng ở đằng trước còn ông thì đứng đằng sau” Roger đề xuất.

“Phải” Eric chậm rãi nói. “Sao lại không? Tôi không chịu nổi cái cảnh nàng bị giam cầm trong Viện. Nàng quá yêu cuộc sống, nàng quá nhiều sức sống, quá đẹp, quá trẻ. Tốt nhất là nàng được ở St. Tropez.”

“Ông sẽ trông nom cô ấy ở đâu?” Roger nói giễu.

Chiếc *Angelique* bỏ neo cách bờ trăm mét, đối diện xưởng thuyền của nhà Tardieu. “Xong xuôi rồi; ông Carradine” Perri nói. “Chụp xong hết rồi.” Ông ta vỗ vỗ chiếc máy ảnh.

Eric sẫm soi xưởng thuyền, neho mắt trước ánh nắng nhảy nhót trên sóng. Suốt hàng nhiều cây số quanh đây chẳng có chỗ nào như nơi này. Ông phải giành lấy dải đất này bằng được. Với nó, và với bến tàu nay đã là của ông, ông sẽ có thể mở rộng hoạt động kinh doanh. Ông nói với Roger, “Tôi sẽ đề nghị giá mới với họ. Khi nào cái thằng bị thịt kia về lại?”

“Lễ Phục sinh. Tức Chủ nhật này.”

Eric ra hiệu bảo thuyền trưởng cho *Angelique* đi ra biển. Ông sẽ có thể giải quyết gọn cả hai vấn đề chỉ bằng một cuộc giao kèo.

Chương 11

Chuông lễ Phục sinh buông nặng nề trong buổi sáng Chủ nhật yên tĩnh, tiếng chuông đổ thành những tiếng vang nhỏ xíu vọng lại từ các bia mộ đơn sơ trong nghĩa địa sau nhà thờ. Một nhóm người đang tụ tập quanh một bia mộ ghi tên Emile Tardieu, chỉ có một tên và năm sinh năm mất. Ba chàng thanh niên đứng cúi đầu trong khi bà mẹ rải hoa tươi quanh bia mộ.

Các ngôi mộ nối nhau thành những hàng màu trắng đều tăm tắp kéo dài xuống tận bờ biển, ngăn cách với người sống bằng một bức tường đá thấp chạy dọc theo con đường ven gò ghề không rải nhựa.

Khi nhóm người nghiêm trang đi đến cánh cổng sắt của nghĩa địa, một tiếng động cơ xe rừ rừ vang lên lẫn giữa những tiếng chuông lạnh lạnh. Một chiếc jeep lâm bụi chạy tới, nhảy chồm chồm trên con đường. Đến gần cổng nghĩa địa, nó gù lên để chuyển số rồi đỗ xịch lại, máy khục khặc một hồi mới tắt hẳn.

Antoine tò mò quan sát khi Eric từ trong xe nhảy ra tiến lại chỗ nhóm người. Bà Tardieu đang thì thầm trò chuyện với một người đàn bà đang quỳ trồng hoa bên một ngôi mộ mới.

Mắt dán vào Eric, Antoine lần tay tìm một điều thuốc, châm lửa. Anh nhìn chăm chăm Eric đằng sau bức màn khói, nhận ra rằng mình ghen với ông ta. Vì Juliette sao? Anh phẩy cho tắt que diêm một cách hung hăng, quyết định không nói năng gì trừ phi Eric nói với anh trước, nhưng Christian đã chào ông ta.

“Hôm qua cháu thấy xe của ông chạy ngang; ông Carradine à. Xe Ý, hiệu Lancia phải không ạ?”

“Ừ; đúng rồi.” Eric mỉm cười trước sự háo hức của cậu bé.

“Cháu dám cá là chạy còn nhanh nữa.”

“Tôi đã được hai trăm cây số giờ”

“Hai trăm cây số giờ,” Christian nhắc lại với giọng đầy sùng kính.

“Cháu có muốn lên ngồi thử không, thậm chí còn lái nữa?” Eric dụ cậu.

“Chà,” Christian nhìn hai ông anh với vẻ phân vân. Antoine cau mày tỏ ý căm.

Eric hỏi anh: “Anh đã nghĩ về vụ làm ăn giữa chúng ta chưa?”

“Tôi chưa đổi ý” Antoine đáp cộc lốc.

“Tôi cũng chưa đổi ý. Tôi có thể nâng giá lên. Một triệu franc chẳng hạn?”

“Ông mong đào thấy dầu ở dưới cái xưởng thuyền chắc? Hay là trai ngọc?” Antoine quay phắt đi mà cất bước dọc theo tường nghĩa địa, hai cậu em nối gót.

Eric làm bộ không nghe anh nói gì. “Này, thế nào?” ông gắng hỏi.

Antoine hất đầu về phía nghĩa địa nơi mẹ anh vừa bước ra. “Nếu chúng tôi bán xưởng đi, cha chúng tôi sẽ nằm không yên ở dưới mồ.”

Bà Tardieu tiến đến chỗ họ. “Chào bà Tardieu.”

Bà chỉ tỏ vẻ chào hỏi ông cho có, rồi quay sang mấy đứa con trai. “Mấy đứa có biết mẹ vừa hay chuyện gì không? Vợ chồng Morin sắp gửi Juliette về lại viện mồ côi.” Cả ba đều nhìn bà. “Nếu là mẹ thì trước hết là mẹ chẳng đời nào nhận nó.”

“Cô ấy vẫn còn là trẻ con, bà Tardieu ạ. Hơi ngang bướng khó bảo, có thể; nhưng không có ý hại ai. Cô ấy chỉ muốn vui thôi.” Eric phân giải.

“Cô bé muốn dắt mũi đàn ông, có thể thôi” Antoine nói giọng cay đắng. “Cô ấy chỉ luôn tìm chuyện rắc rối.”

“Hoàn toàn không. Cô ấy hết lòng trung thực với tất cả mọi người ngoại trừ chính mình, bề ngoài làm

bộ ngang tàng cứng cỏi trong khi kỳ thực cô ấy chỉ mỗi mòn mong một chút dịu dàng âu yếm. Cô ấy cần được người ta thấu hiểu... được chỉ bảo...”

“Giờ thì chuyện ấy có khác gì?” Antoine cắt ngang. “Cô ấy sắp đi, vậy là hết chuyện.”

“Anh cũng biết đâu nhất thiết vậy là hết chuyện,” Eric nói như thổ lộ tâm tình.

“Ở lại đây thì chỉ dở cho cô ấy thôi,” Antoine vẫn khẳng khẳng; nhưng Michel lại dính mỗi của Carradine.

“Ý ông là có thể ngăn chuyện ấy được? Chuyện Juliette quay lại viện mồ côi ấy.” Khi Eric gật, Michel hỏi tiếp, “Làm sao?”

“Ai đó sẽ phải nhận trách nhiệm đối với cô ấy. Người đàn ông nào đó.” Ông nhìn Michel, cổ tình nhấn mạnh chữ cuối.

“Ý ông là cưới cô ấy hả?”

Một tiếng cười gay gắt bật ra từ trong họng Antoine. “Cưới Juliette! Hẳn ta sẽ phải ngồi nhà suốt ngày để canh chừng cô ấy!”

“Cô ta sẽ không tìm được thằng ngu nào như thế ở quanh đây đâu” bà Tardieu nói chắc nịch.

“Tôi không biết” Eric nói khi nhà Tardieu bỏ đi. “Làm sao biết chắc được.”

Antoine dẫn đường, nện gót rõ mạnh. “Thôi đi Michel, đừng có ngẩn ngẩn ngơ ngơ như mất hồn nữa” bà Tardieu chỉ chiết con trai.

Michel lật lật một cuốn tạp chí về du thuyền, chờ hiệu sách thừa bớt người. Sắp đến giờ nghỉ ăn trưa. Anh đặt cuốn tạp chí xuống rồi nhặt cuốn khác lên, lén nhìn Juliette, tai nàng đang nghênh nghênh chờ nghe còi hụ giữa trưa. Tiếng còi hụ nghe như tiếng của một thứ yêu ma, vì còi nằm ngay trên dãy phố dọc bên tàu.

Lũ chó trong khu phố hòa theo tiếng hụ, nhất tề tru lên điếc cả tai.

“Trưa rồi!” Juliette hờ hững nói. “Đóng cửa,” nàng nói thêm với Michel rồi bước lại chỗ rèm cửa để kéo xuống. Tiếng còi bật dân, chậm chạp, hôn hên. Lũ chó rống thêm nốt cuối cùng.

“Để tôi giúp cho,” Michel kéo hết rèm xuống, làm cho hiệu sách tối mờ mờ. Juliette lấy từ dưới quầy ra một túi đựng đồ ăn trưa, để cho anh đi trước còn nàng ra sau, khóa cửa lại.

“Mai em đi rồi à?” Michel hỏi.

Juliette nhún vai rồi thần thờ nhìn ra con phố. “Vâng.”

“Em không muốn đi phải không? Nghe nè, nếu em tìm được chỗ nào đó; có khi cả việc làm nữa, thì em ở lại St. Tropez được không?”

“Chả ích gì,” nàng nói với vẻ tuyệt vọng, đoạn vòng ra đằng sau hiệu sách lấy xe đạp.

“Em có về nhà Morin ăn trưa không?”

“Không.” Nàng chìa cái túi ra. “Em sẽ ra chỗ cầu tàu ăn.” Ngồi vững lên yên, nàng để cho xe lăn xuống triền đồi. Michel lật đặt đi theo, đuổi kịp nàng ở chỗ cuối phố.

“Giả sử em cưới ai đó thì sao?” anh buột mồm, ngạc nhiên nghe thấy lời của chính mình.

Juliette nhìn anh chòng chọc tuồng như anh vừa mới hóa điên, nhưng rồi nàng hỏi, hơi buồn buồn, “Ai lại muốn cưới em làm vợ kia chứ?”

Michel siết chặt ghi đông xe để giữ thăng bằng cho chính mình. “Sao, chẳng lẽ em không thể làm vợ tốt cho ai đó hay sao?”

“Em toàn thích vui chơi quá trớn.”

“Chuyện đó tự nhiên thôi mà, em còn trẻ thế mà lại đẹp nữa.”

“Muốn vui chơi cứ như ngày nào cũng là ngày cuối, chuyện ấy có là tự nhiên không? Em không biết tại làm sao em lại thế nữa, cứ như là có hai Juliette ấy...” Nàng đã giăng xe ra khỏi tay Michel, giờ thì nó nằm trên bờ biển, nàng dựa nó vào một cây cột.

“Nếu em yêu người nào đó, em có nghĩ là mình sẽ cảm thấy khác không?”

“Em chả biết nữa. Em không thể nào không như thế này được, cứ như có cái gì đó mà em không kiểm soát được, nó cứ bắt em làm những chuyện điên rồ mà ý em không muốn. Em không muốn nếu em yêu ai đó thì liệu có gì khác đi không. Mà cũng có thể” Juliette nói, nghe rất khổ sở. “Còn anh thì sao? Sao anh hỏi em như thế? Em chưa bao giờ nói về chính mình nhiều vậy với bất cứ ai.” Đoạn nàng quay người bỏ chạy trên mặt đá, nhảy thoăn thoắt nhẹ nhàng trên những hòn đá trong khi chúng lăn về phía biển.

Michel nhìn dáng người nàng in trên nền mặt trời. “Juliette!” anh hét, vung về bờ theo nàng. “Juliette!” Nàng trông cô đơn biết mấy trên những hòn đá đó, lẻ loi biết mấy. Anh hít một hơi dài rồi đứng cân bằng trên một hòn đá cách chỗ nàng ngồi một mét. “Em có cưới anh không, em có lấy anh không?”

Nàng chậm chậm ngoái lại nhìn anh và anh nhìn kỹ nét mặt nàng để tìm dấu hiệu cho thấy sự giấu cợt và cự tuyệt, gồng người lên đợi nàng trả lời. Nín thở, anh đợi. Nàng nhìn anh rất nghiêm trang, thậm chí còn khô sở, kinh ngạc. Những cảm xúc khác nhau thoát hiện thoát biến trên mặt nàng nhanh đến nỗi anh thấy mình căng ra đợi nghe lời nàng. Nhưng nàng không trả lời. “Em có làm vợ anh không?” anh nhẹ nhàng nhắc lại.

Juliette lắc đầu. Michel lại gần hơn ngồi xuống cạnh nàng, không rời mắt khỏi mặt nàng. “Anh có thể làm em hạnh phúc, Juliette. Anh biết là anh có thể.”

“Anh không thể cưới em đâu, Michel”

“Tại sao, Juliette?” Michel tha thiết hỏi gặng nàng. “Tại sao? Em sợ gì chứ?”

Nàng dứt mắt khỏi cái nhìn của anh. “Chính mình. Em sẽ chẳng là gì tốt lành cho anh cả.”

Michel xoay mặt nàng về phía anh. “Em lắm. Không đúng.”

“Anh chả biết gì về em cả.”

“Anh biết là anh không thể để em đi. Em không được đi đâu hết, Juliette. Anh không để người ta đưa em về lại viện mồ côi đâu.”

Juliette thút thít khóc, đoạn nắm chặt hai tay anh. Như đứa trẻ con, nàng áp mặt vào ngực anh mà khóc tằm tức. “Ôi, Michel, em không muốn quay lại đó. Em không muốn, nghĩ tới chuyện đó em còn không nghĩ được nữa là, chỉ cần nghĩ thôi là em đã sợ kinh khủng. Cứ như là một đêm đông tối om không bao giờ, không bao giờ dứt vậy.”

“Juliette, anh muốn em làm vợ anh biết bao, anh muốn cưới em, hãy tin anh.” Anh đưa khăn tay của mình cho nàng rồi sốt sắng đợi nàng lau khô mắt. Đầu nàng cúi thấp. Chậm chậm, nàng ngẩng đầu lên, một nụ cười từ từ nở ra hai bên khóe cái miệng đầy đặn của nàng. Anh sung sướng cười toe đáp lại nàng. “Có phải không? Em sẽ cưới anh!”

Juliette lấy một cái sandwich ra khỏi túi giấy đưa cho anh cắn một miếng. “Chờ đến khi mẹ anh nghe chuyện này đã. Em nhìn thấy trước vẻ mặt bà ra sao rồi.”

Michel cắn một miếng tương rồi ngồi xuống tảng đá dưới chân nàng. Nàng đẹp quá! Và nàng sắp cưới anh! Michel thở dài lẳng lẳng hạnh phúc.

Chương 12

“Không bao giờ! Không đời nào!” bà Tardieu nổ bùng lên, một tay cầm cái muôi gỗ vung lên dữ tợn còn tay kia cầu kính chúi mạnh lên tạp dề. “Tao chẳng đời nào đồng ý cho cái con đó...” bà vung cái muôi về phía Juliette, “vào làm dâu nhà này đâu.”

Juliette đứng khấp nép bên cạnh Michel, tay nàng trong tay anh. Bếp nhà Tardieu đầy không khí gia đình, ấm áp, toát ra mùi những thứ tốt lành dễ chịu. Sàn gỗ mộc đánh trắng phau, gạch men anh ánh trên tường. Những hàng xoong chảo đồng pho đầy sáng choang bên trên cái bếp lò bằng sắt màu tối, trên đó một chiếc nồi đang vui vẻ kêu lục đục làm cho cái nắp nảy lên canh cách.

Michel siết tay nàng chặt hơn. Bướng bỉnh, răng nghiến chặt; anh nói với mẹ, “Mẹ không ngăn được con cưới cô ấy đâu. Con đủ lớn rồi. Con hăm một tuổi rồi.”

Cái nồi kêu xì xì âm ỉ trên lò. “Sắp trào rồi” Juliette nói, bình thản.

Morin đang đọc một cuốn sách. Vợ ông ngồi, giỏ đồ khâu để trên lòng, thậm chí không ngẩng đầu lên, hai tay bận không ngừng. Mặt Michel căng thẳng, nhưng quả quyết và anh vẫn nắm tay Juliette chặt cứng như cái gọng kìm.

“Nếu muốn thì đem nó đi. Được vậy thì tốt quá, tôi coi như rảnh tay xong nợ. Nhưng đừng có nói là tôi không cảnh cáo trước đó nhé. Lời hay lẽ phải mà cậu không nghe thì tại cậu thôi,” bà Morin nói như để xua họ đi cho khuất mắt.

“Đợi ở đây nhé” ra đến một trạm xăng Michel bảo nàng. Anh bước vào bộ điện thoại chờ đường dây được nối.

“Alô.”

“Anh Antoine phải không?”

Michel thuật vắn tắt những gì đã diễn ra chiều hôm đó.

“Cái gì? Em nói cái gì? Em lấy vợ sao hả?”

Michel gật, rồi cố nói càng cứng cỏi càng tốt. “Em sắp lấy vợ. Em gọi để mời anh tới dự đám cưới.”

“Nhưng mà em cưới ai?”

“Juliette.”

Đầu bên kia lặng ngắt. “Anh không nghe em nói gì sao, Antoine? Em bảo là Juliette.”

Michel đẩy phắt ống nghe ra khỏi tai khi vang lên tiếng cười rền như kim khí của Antoine. Antoine vẫn đang cười khi Michel mắc lại ống nghe lên giá. Juliette đang đợi anh.

Một làn sương màu hồng bao phủ St. Tropez, xóa nhòa màu sắc các vòm lá và làm mềm đi đường nét các căn nhà cũ. Cột buồm các thuyền đánh cá và thuyền du lịch nơi cảng trông như những que diêm trên nền chân trời sáng. Michel đứng trước nhà thờ, bốn chôn chuyên trọng tâm cơ thể từ chân này sang chân nọ, nhìn mãi con đường dẫn đến ngôi nhà thờ tọa lạc trên một mô đất nhỏ nhìn xuống vịnh. Cô còn đang đeo làm anh nghẹt thở, giày thì quá chật. Anh thấy ba bóng người bước trên con đường.

Morin ngồi xe lăn, trông hài lòng với chính mình. Bà Morin và Juliette đang ra sức đẩy cái xe lên đoạn dốc. Morin để yên hai tay trên lòng mình, không giúp. Ông chăm soi cảnh quan với vẻ thờ ơ.

Chiếc áo váy dài màu trắng của Juliette bắt ánh hoàng hôn màu hồng, tóc nàng buộc chặt dưới một chiếc mạng ngăn che kín mặt nàng.

Bà Tardieu đứng nơi cửa nhà thờ. “À, rốt cuộc các người cũng tới rồi đây” bà gọi.

Cơn say sưa của Michel bị phá tan bởi tiếng gọi của bà, anh liền bước lại giúp đẩy cái xe lăn.

“Giá mà bà ấy cho tôi một cái có động cơ thì chúng tôi đã chẳng bao giờ cũng tới trễ,” Morin nói the thé.

“Xin lỗi chúng tôi tới trễ,” bà Morin thở hổn hển, vừa nói vừa lấy khăn mùi soa chấm chấm lên mặt.

“Không sao mà. Antoine còn chưa về tới” bà Tardieu trấn an.

“Tôi cứ nghĩ hôm qua cậu ta về rồi chứ.”

“Thiếu nó thì ông sắp chả làm gì được hết,” bà Tardieu nói ra vẻ tự hào.

Michel kéo Juliette sang một bên. “Mẹ cứ khẳng khẳng đòi phải đợi Antoine”

“Nếu anh ấy đã không có mặt ở tòa thì chính cùng với mình thì cũng sẽ không đến dự lễ,” Juliette đáp.

Michel vỗ tay nằng. “Đương nhiên anh ấy sẽ đến. Bọn anh luôn luôn có nhau, ba anh em, bất cứ khi nào có chuyện quan trọng.”

“Anh ấy không tới đâu” Juliette buống bình đáp.

Ngay lúc đó Christian ù chạy lên đòi. “Anh ấy đang tới. Anh ấy đang tới. Anh ấy ngồi xe buýt, con thấy.”

Juliette bất giác run lên, nhìn chăm chăm ra con đường nơi Antoine sẽ xuất hiện. Những người khác thấy đều tùm lại nơi cửa nhà thờ đợi anh đến. Antoine từ trên xe nhảy xuống, ra vẻ đứng đưng, chào tất cả mọi người một cách chiếu lệ.

Các cậu trai trong dàn đồng ca, chân mang những đôi xăng đan lấm bụi thò ra bên dưới áo thụng đen, mở cửa nhà thờ với điệu bộ khoa trương. Mặt trời đang lặn hắt những cái bóng dài trong bóng tối trang nghiêm của nhà thờ. Juliette và Michel tiến dọc lối đi chính, những người khác theo sau.

Khi cửa đóng lại, bóng tối ập đến liền trùm lấy quan khách dự đám cưới. Linh mục đang chờ họ nơi ban thờ cùng đám đồng ca. Cổ họng Juliette nghe khô rất đến nỗi nàng không nói được. Bồn chồn, nàng nhìn quanh nhà thờ. Antoine ngồi ở một trong các hàng ghế đầu, về phía lối đi chính. Anh nhìn nàng với vẻ trống rỗng, nhìn qua nàng về phía linh mục, đoạn anh cúi đầu.

Nàng nghe thấy Michel trả lời linh mục, sau đó thì nàng trả lời.

“Các con hãy nắm tay nhau bằng tay phải,” linh mục bảo. “Ege conjuge vos in matrimonium Patris et filli et Spiritus sancti. Amen” ông ngâm nga.

Lễ đã xong. Cả hội dự đám cưới theo chân Antoine đến trạm xe buýt và cùng anh đợi cho đến khi xe đến. Giờ thì Antoine đã bước lên bậc cửa xe, và bác tài đang bóp còi inh ỏi, muốn đi tiếp ngay. Antoine vẫy tay với mọi người.

“Ít nhất thì anh cũng có thể ở lại dự tiệc cưới mà” Michel nài anh.

“Không được. Thật mà. Sáng mai tám giờ là phải có mặt ở chỗ làm rồi.” Anh chìa tay vuốt tóc Michel. “Chúc em may mắn” Anh chui vào xe và xe liền rồ bánh chạy đi.

Khi xe buýt đã biến mất trong một đám mây bụi, Juliette đến gần Michel luồn tay mình vào tay anh. “Em có giận anh ấy không?” Michel hỏi.

“Anh ấy thật đáng ghét.”

“Anh mừng là em không thấy anh ấy dễ thương, nhưng anh không muốn em ghét ông anh của anh.”

Michel giữ nàng lại trong khi những người khác lững thững đi khỏi, Christian đẩy xe lăn của Morin,

hai người đàn bà tán chuyện với nhau. “Anh không muốn đi với họ, còn em? Mình đi đường dài đi, vòng quanh biển ấy.”

Juliette cười magera, dùng cái lược trong tay để giữ mép magera. “Sao mỏng thế nhỉ.”

Nàng để Michel dẫn đường.

Nơi cuối con đường dọc bến tàu có quán *Bar de Amis*, một thứ vũng triều nơi tất tạt bao nhiêu căn bả của giống người dạt đến St. Tropez này đều tụ tập về. Nơi đây ồn ào, nhếch nhác, thô bỉ. Juliette đã tới đây một hai lần cùng Lucienne để gặp Rene. Ngay cả Lucienne cũng chẳng bao giờ tới đây một mình. Michel nhìn chăm chăm ra đường trước như đang trong mơ, nhìn mà chẳng thấy gì, trong khi Juliette đi cạnh anh, được sưởi ấm nhờ niềm hạnh phúc của anh.

“Này hai vị,” ai đó gọi. “Này!”

Lucienne tựa mình vào khung cửa *Bar de Amis*, còn Rene thì ngơng ngênh đứng cạnh cô ta. “Này hai vị, lại uống với tụi này một ly để chào mừng nào.”

“Bây giờ thì không,” Juliette đáp mà không chậm bước bên cạnh Michel.

Rene sải bước tiến tới sát hai người mặc dù Lucienne đã cố níu lại. “Làm sao mà các vị lại không mời tụi này dự đám cưới,” hắn nói lẽ nhẹ. “Tụi này khoái đám cưới lắm. Có chuyện gì vậy?” hắn hỏi với vẻ bị tổn thương, “các vị vội gì chứ?” Rene nhào tới trước mấy bước, chặn đường họ. Hắn bắt đầu hát:

“Hắn lấy nàng thật quá uống công,

Nàng bỏ đi một sáng nắng trời,

Chiều hôm hắn mọc cái sừng.

La, la, la-la-la, la la!”

Hàm Michel đánh lại nhưng anh nhìn thẳng ra đường trước và không dừng bước. Một cặp dân chài đứng trên vỉa hè cười ha hả. Được thế, Rene hát tiếp. Giờ thì mặt đôi mặt với hắn rồi, Michel đứng khựng lại.

“Thôi mà,” Juliette thúc anh, cố kéo anh đi vòng qua Rene. Michel giằng ra khỏi nàng rồi hét vào mặt Rene: “Câm đi! Câm đi; tránh ra khỏi đường tao,” dáng đứng và vẻ mặt anh đen sạm như quyết chết. Sững người, Rene cầm bắt nửa chừng. Hai dân chài cười càng to hơn và bắt đầu huýt sáo điệu nhạc lên. Sợ mất mặt trước cử tọa, Rene bèn hòa theo, cũng huýt.

Michel nắm chặt tay thoi vào tai Rene khiến hắn loạng choạng, rồi bằng toàn bộ sức bình sinh anh tông một quả trời giáng vào miệng Rene. Rene đổ kênh xuống vỉa hè. Hắn lấy tay xoa mặt, tay hắn lập tức đầy máu. Hắn chớp chớp mắt vừa ngạc nhiên vừa đau đớn rồi thì đứng dậy như con bò mộng nổi khùng mà xông thẳng vào Michel, thoi vào anh bằng hai nắm tay gân guốc. Michel cố tự vệ, nhưng Rene vung hết cú đâm này đến cú đâm khác dễ dàng. Michel lảo đảo ngã ra sau, đồ vật xuống vỉa hè, và thế thắng vừa giành được chỉ càng khiến Rene điên tiết.

Juliette cứng đờ vì sợ. Nàng vò nhãn nhúm tằm voan trong tay và một tiếng thét bật ra khỏi họng nàng. “Ngừng lại đi, thôi đi, anh giết anh ấy mất,” nàng rú lên. Nàng nhảy bỏ lên lưng Rene. Gã hát nàng ra và vẫn đá liên hồi vào thân hình nằm rũ rượi giữa lòng đường.

“Rene!” Lucienne hét, khiến gã bị phân tâm trong khoảnh khắc. Cô ta vung một cái chai không lên nên trúng vào mang tai gã rồi co giò chạy dọc phố trong ánh hoàng hôn màu tím hoa cà trong khi Rene học tốc đuổi theo.

Juliette cúi xuống trên mình Michel, nâng đầu anh dậy trong tay nàng, vuốt mái tóc rối bù trên trán anh. “Em không ngờ anh lại có thể gan góc đến thế,” nàng nói. “Nhưng đáng lẽ anh phải biết là không nên tự mình đi đánh nhau với Rene.”

Michel nhăn nhó vì đau, nhưng lòng ngưỡng mộ chân thành trong giọng Juliette khiến anh có thêm sức mạnh. Anh nắm lấy tay nàng đang đặt trên trán anh mà hôn. “Chính em làm cho anh thành ra gan góc và khỏe mạnh, Juliette.”

Nước mắt trào ra khỏi mắt nàng. “Giờ anh dậy được không?” Khi anh gật, nàng giúp anh đứng dậy, và anh lảo đảo, tựa vào nàng để cho nàng đỡ.

Bộ com lê đám cưới của anh bị xé rách ở vai và đầu gối. Một dòng máu nhỏ từ mũi anh rỉ rỉ ra, anh hít hít vào. Hai môi anh vêu lên, một mắt mở ra không nổi. Nó rồi sẽ thâm sịt lại và sung húp lên rất nhanh, Juliette biết. Nàng phủ bụi cho anh rồi sửa tư thế cho tay anh khoác trên vai nàng được thoải mái hơn. Michel không cao hơn nàng mấy, nên nàng có thể dễ dàng chịu được sức nặng của anh bằng cách choàng một tay qua eo anh. “Liệu anh có đi được không?”

Michel đi thử vài bước. “Vài phút nữa là được thôi, nếu mình đi chậm.”

Từ đó về đến nhà Tardieu gần xưởng thuyền chỉ cách cây số rưỡi; nhưng khi cả hai về đến nơi thì Juliette đã hoàn toàn kiệt sức. Một lối đi hẹp bằng xi măng nối giữa con đường với cửa nhà, và họ có thể thấy những cửa sổ sáng ánh đèn vàng trong ánh hoàng hôn. Michel thẳng người lên, gật tóc ra khỏi trán. Anh chùi tay áo ngang mặt. “Ta đi nào.”

Anh mở cửa cho nàng. Nghe tiếng, mọi cái đầu trong phòng quay về phía họ. “A,” bà Tardieu chào họ. “Cả nhà đang đợi các con đây. Giờ ta có thể ăn t...”

Thế rồi bà nhận ra bộ dạng anh và đứng đó nhìn chết sững, không nói nổi. Trong im lặng, tiếng thì thầm khản đục của Morin nghe rất rõ. “Tôi nghĩ thấy mùi gà ở trên bếp lò.”

Sáu chỗ ngồi đã được dọn sẵn nơi bàn trong căn phòng vừa làm phòng khách vừa làm phòng ăn. Bàn ghế đều bằng gỗ mộc và được chăm sóc kỹ, khăn bàn trắng lóa.

Christian, bấy giờ đang rót rượu; liền làm rượu tràn ra khỏi một ly mà sánh cả ra ngoài. Miệng cậu há hốc ra.

“Michel!” mẹ anh hét lên, lật đặt vòng quanh bàn đi lại phía anh. “Có chuyện gì vậy? Con có đau không?”

“Không sao đâu ạ.”

“Anh ấy đánh nhau,” Juliette bổ sung.

“Thằng kia trông làm sao?” Christian gắng sức nói lí nhí.

“Christian, đi gọi bác sĩ,” bà Tardieu ra lệnh; nắm quyền làm chủ tình hình.

Michel ngăn cậu em lại nơi cửa. “Không, không cần đâu. Anh khỏe.” Một mắt anh sung húp không mở được.

“Làm ơn đi, cả nhà, cứ ăn tiếp đi,” Juliette khản nài, không chịu nổi những cái nhìn chăm chăm lâu hơn nữa. “Con sẽ chăm sóc cho anh ấy.”

Họ băng qua phòng để lên cầu thang dẫn tới các phòng ngủ, bà Tardieu theo sau. Dừng ở chân cầu thang, Michel quay lại bảo mẹ. “Cứ mặc tụi con. Mẹ lo tiếp khách đi.”

Bà dẫu môi ra nhưng vẫn làm theo lời anh. “Trời ơi” trong khi lên cầu thang họ nghe thấy tiếng Christian nói, “chắc là anh ấy bị cho một trận nhừ tử.”

“Là tại con đó. Chắc chắn.”

“Tôi đã cảnh cáo cậu ta rồi” bà Morin nói với chủ nhà. “Nhưng cậu ta không nghe. Đòi thuở nhà ai vừa mới cưới xong là đã vậy rồi!”

Chương 13

Juliette dẫn Michel về giường anh và anh đổ vật xuống giường. Nàng đóng cửa, làm cho những tiếng rì rầm và bát đĩa lạnh canh của tiệc cưới dưới kia bật hẳn đi.

Nàng chắt vật cởi giày, cà vạt, áo khoác và quần của anh ra rồi chỉnh tư thế nằm của anh sao cho thoải mái. “Em đi chút rồi quay lại ngay” nàng nói.

Juliette lục lọi trong buồng tắm tìm ít cồn và gạc, quay lại phòng Michel rồi đặt lên bàn cạnh giường. Nàng cởi áo váy rồi vung chân hất văng đôi giày đi, đoạn quỳ xuống cạnh giường. “Cái này đau đó nha, Michel.”

“Nếu là em bôi thì anh còn chả cảm thấy gì đó chớ.”

Juliette dốc cồn vào tấm gạc rồi chùi máu khỏi mặt chồng, lau cổ anh rồi đến những khớp tay bị bong hết da. Nhưng nàng làm mà chẳng hề nhìn hai bàn tay bận bịu của chính mình. Mắt nàng không lúc nào rời khỏi mặt anh.

Anh tỉnh hẳn ra dưới sự đụng chạm của nàng, liền chống cùi chỏ nhôm dậy, dùng tay kia cởi cúc áo sơ mi. Juliette dùng lòng bàn tay vuốt ve ngực anh. Anh mỉm cười sung sướng. “Khi nào anh cười như vậy anh đẹp trai lắm, anh biết không. Lại gan góc nữa.”

Nàng với tay lấy lọ cồn nhưng Michel đã ngồi dậy trên giường; đặt hai tay lên vai nàng mà nàng nàng đứng dậy. “Bệnh nhận đã hồi phục rồi,” anh nói. Anh hôn nàng, đầu tiên dịu dàng, sau đó càng lúc càng cuồng nhiệt khiến nàng cảm thấy rõ. Nàng cởi tuột sơ mi ra khỏi vai anh rồi vuốt ve hai cánh tay mảnh mai của anh. Đôi tay đó siết nàng chặt hơn.

“Juliette. Vợ anh.” Anh ngồi dậy rồi lướt hai bàn tay dọc thân thể nàng, dịu dàng khám phá tấm thân ấy. “Em đẹp quá.” Tóc nàng buông lơi quanh vai nàng khi Michel kéo tuột chiếc áo lót qua khỏi đầu nàng. “Em đẹp quá” anh lại nói, trầm trồ sững sốt.

Nàng chìa ngón tay chạm rất nhẹ vào con mắt sưng húp của anh. “Kể cả khi anh chỉ thấy được em có một nửa thôi hay sao?” nàng hỏi.

“Anh cần thấy gì thì thấy cả rồi.”

Juliette nhắm mắt lại và cảm thấy mình như đang bồng bềnh trên biển lặng, được ru bởi giọng của Michel. Từ đầu độ rất sâu bên dưới một cơn sóng dồi vĩ đại dâng lên, nâng nàng lên càng lúc càng cao, quăng nàng về phía Michel. Nàng mở mắt thấy khuôn mặt Michel kề sát bên mặt nàng, ngời sáng, mỉm cười; bầm giập.

Trong một khoảnh khắc nàng đẩy anh ra, một cơn hốt hoảng bất thần chiếm lĩnh nàng. “Michel, dừng!” nàng hét. “Không nên nhanh thế. Dễ thương quá!” Anh rút người lại, ánh sáng phai đi khỏi mặt anh, và nàng không chịu nổi điều ấy. Nàng kéo mặt anh về phía mặt nàng và giúp anh. Cùng nhau họ cười trên ngọn sóng rồi thì rơi hăng xuống, một nhào. Nàng nghe thấy được tim mình thùm thụp trên các dẻ sườn anh, và anh đáp lại nó. Michel hôn mặt nàng; lông mày nàng, môi nàng. “Vợ tôi.”

Họ nằm bên nhau trên giường. Tay Michel kê dưới đầu nàng, tay nàng vuốt qua ngực anh. “Anh chưa bao giờ nghĩ...” anh dợm nói, ngập ngừng. “Anh không biết... em chưa hề... em vẫn còn là gái trinh.”

“Giờ thì không còn nữa rồi.”

“Không,” anh nói vẻ đắc thắng. “Em có nghĩ là em có thể yêu anh không, Juliette?”

“Dù sao thì em cũng thích thể này” Juliette vừa nói vừa đứng dậy. “Người ta nói đúng. Tình yêu khiến ăn ngon. Em đói ngấu rồi đây.”

“Nãy giờ anh không nghĩ đến đồ ăn, nhưng giờ em nhắc thì anh nghĩ chúng mình xứng đáng được một bữa tiệc cưới.”

Juliette lấy áo choàng tắm treo trên móc, quàng quanh người mình. “Em sẽ đi lấy gì đó cho hai đứa mình.”

Michel bật ngọn đèn bàn. Trời đã khá tối. “Em có phải đi ngang qua phòng ăn mới xuống được dưới bếp không?” Juliette hỏi.

Michel phá lên cười. “Có. Em có thể bảo mẹ là giờ anh khỏe lắm rồi.”

Juliette đóng cửa lại sau lưng rồi đi ra hành lang, đứng một thoáng nơi đầu cầu thang. Những giọng nói từ dưới văng lên, trên nền tiếng đồ bạc chạm vào đồ sứ.

“Đây là lần đầu tiên mình tới dự tiệc cưới mà khách danh dự lại không có mặt,” bà Morin đang nói.

“Lên xem anh con có cần gì không,” bà Tardieu bảo Christian.

Giọng cậu từ dưới bếp vọng lên. “Con mới lên cách đây năm phút thì thấy cửa khóa.”

Yên lặng hoàn toàn, rồi Juliette nghe thấy Morin thì thào với vợ, “Khi nào món gà ra thì giữ cho tôi cái đùi.”

Juliette đi xuống thang, đến cuối thang vừa lúc Christian từ trong bếp bước ra tay bung đĩa gà. Cậu gần như đâm sầm vào nàng, thế rồi, đĩa gà chổng chênh trong tay, cậu dán mắt vào nàng. Những người khác quanh bàn quay lại. Nàng không thể biết liệu họ có ngạc nhiên vì thấy nàng lúc này nhiều hơn so với ngạc nhiên khi thấy Michel bậm giập tả tơi đi cùng nàng về nhà dự tiệc cưới hay không.

Nàng cô tình lờ họ đi. Nàng đi đến chỗ bàn để đồ ăn lấy hai đĩa, để cân bằng trên cánh tay trước, kiểu như các cô hầu bàn hay làm. Chẳng ai nói năng gì. Juliette ngâm nga hát. Tiếng ăn uống ngừng lại.

“Làm ơn chuyển cho bánh mì ạ,” Juliette nói. Lặng lặng, Morin đưa một ổ bánh mì cho nàng. Nàng kẹp ổ bánh dưới nách. “Làm ơn cho vài trái lê.” Bà Morin đặt hai trái lên đĩa. “Thêm trái nữa ạ.” Bà Morin chọn thêm trái nữa, và thêm một chùm nho.

Juliette nhắc lần lượt từng chai rượu trên bàn lên rồi chọn chai còn đầy nhất. Christian vẫn đang bê đĩa gà. Juliette sầm soi cái đĩa, đoạn nhón lấy một đùi gà và ném cho ông Morin một cái liếc xéo. Nàng đặt cái đùi lên một trong hai chiếc đĩa nàng cầm. Rồi nàng nâng đĩa kia lên, xé thêm một miếng gà đặt lên đấy để cho có cặp có đôi.

Một tiếng âm ừ bực tức bật ra khỏi môi Morin.

Bà Tardieu nói, “Nó làm sao rồi?”

“Không sao. Không sao cả đâu ạ.”

“Nó có cần gì không?”

“Con có thể cho anh ấy bất cứ gì anh ấy muốn” Juliette tự lấy vài cái bánh ngọt trên bàn rồi đi về chỗ cầu thang. “Chúc cả nhà ngủ ngon,” nàng nói với qua vai trong khi lên lầu. Mùa hè này rồi sẽ dài đây.

Chương 14

Eric Carradine tự lấy cho mình một ly nước cam trong tủ lạnh dưới quầy bar trong phòng khách chiếc Angelique. Ông nhanh chóng nốc ực một hơi rồi lại rót đầy.

Cái đầu của phu nhân Vigier-Lefranc nhô ra nơi hành lang.

“Tôi không ngờ là đêm qua đã vậy rồi mà sáng nay ông lại dậy sớm thế đầu đấy.”

Cô ta bước vào phòng khách và cầm lấy ly nước cam trong tay Eric, nhấp từng ngụm ra vẻ ngon lành và liêm môi. Ông cầm một tay cô ta mà hôn với vẻ đắm đuối. “Hôm nay tôi đi,” ông nói với cô ta.

“Tệ quá. Sớm quá. Về lại St. Tropez sao?”

Eric nhặt một cuốn sách trên bàn lên rồi ngồi xuống ghế thuyền trưởng. “Đúng.”

Phu nhân Vigier-Lefranc lấy cuốn sách ra khỏi tay ông rồi ngồi vào lòng ông. “Giờ thì ở St. Tropez có gì cho ông kia chứ?” cô ta hỏi bằng giọng nhuốm chút ghen tuông. “Tôi nghe Roger nói là người được ông bảo trợ lấy chồng đã mấy tuần nay rồi.”

Eric vỗ vào đùi cô. “Cô cần phải biết là tôi không có thành kiến gì với phụ nữ có chồng,” ông cười rộ.

Cô ta ngả vào lòng ông và kéo tai ông. “Eric, anh là tên ghét đời, gã ghét đời thứ thiệt.”

“Không, anh là người lãng mạn.”

Giờ đến lượt phu nhân Vigier-Lefranc cả cười, nghe từ rất sâu trong họng. “Những kẻ lãng mạn chẳng bao giờ có gì khác ngoài vận rủi. Mà anh thì ngược lại. Anh là hiện thân cho vận đỏ.”

“Vận đỏ là một người đàn bà.”

“Thế thì cô ta luôn mỉm cười với anh, như người ta nói. Tiền, quyền lực, đàn bà... người ta còn muốn gì hơn nữa?”

“Tình yêu.”

Phu nhân Vigier-Lefranc mỉm cười mỉa mai. “Thế thì cũng như đòi đập vỡ nhà băng sau khi anh đã thắng đậm rồi.”

“Nói cho anh nghe,” Eric nói, ông đã chán những trò ẩn dụ, “chắc hẳn em phải biết. Anh phải làm gì để chinh phục được một người đàn bà?”

“Anh mà hỏi em chuyện đó à?”

“Có, có, anh hỏi em” Eric nồng nhiệt nói.

Phu nhân Vigier-Lefranc đứng dậy khỏi lòng ông và đặt lại cái ly rỗng lên quầy bar. Cô gỡ kính râm ra rồi xoa xoa lên mũi chỗ cặp kính để lại hai vệt đỏ. “Còn tùy người đàn bà là ai, dĩ nhiên. Ngọc ngà, đồ lông thú, thậm chí cả hoa. Một cuộc điện thoại. Ở những trường hợp ngoại lệ thì một nơi nào đấy...”

Eric lắc đầu. “Hãy tưởng tượng em là đàn ông, trong một phút chốc thôi...”

“Không thể,” phu nhân Vigier-Lefranc nói chắc nịch. “Làm vậy thì em tự giết em trước.”

“Nghiêm túc đi nào. Dù chỉ một lần trong đời thôi, hãy tưởng tượng em là đàn ông,” ông ngừng lời, “em quan tâm say đắm đến một người đàn bà, và một đêm kia nằng ta đến với em. Thay vì tiến tới; em lại đề cho nàng ta dễ dàng lấy người khác. Em gọi đây là may mắn hay ngu xuẩn?”

“Em gọi đây là ngoại giao.”

Eric nhìn cô ta với một vẻ kính trọng xưa nay không có. “Có lẽ em nói đúng.”

“Bồ cứ giữ mình như thế này mãi là không đúng Juliette à,” dạo cuối hè Lucienne có nói với nàng. “Chỉ vì bồ đã có chồng...”

Lúc ấy Juliette đang ngồi nơi một cửa sổ ở nhà Tardieu ngắm cảnh xưởng thuyền hoạt động nhộn nhịp thì Lucienne đến, vừa đóng đưa cặp hông vừa vẫy tay với đám thợ.

Radio đang phát nhạc om sòm nên Lucienne phải hét lên thì Juliette mới nghe ra. Juliette nhìn ra sau lưng cô bạn gái rồi bế con mèo con lên, thật ra nay thì nó lớn tướng rồi, đoạn vuốt tay dọc những đốt sống trên lưng nó. Nàng hát theo điệu nhạc trên radio.

Đột nhiên âm lượng bị vặn nhỏ lại. Bà Tardieu gọi, “Dọn bàn đi. Bọn con trai sắp về ăn trưa tới nơi rồi.” “Rene với tui thường hay nhảy theo điệu đó,” Lucienne nói với vẻ mơ màng. “Bồ biết không, sau hôm đám cưới ấy... mình với anh ấy thôi nhau rồi.”

“Đằng nào thì mình cũng chưa bao giờ thích hắn ta. Hắn tởm lắm.”

Một điệu mambo giật gân vang lên từ radio. “Nghe,” Juliette hăm hờ nói. “Nghe kia. Tuyệt cú mèo!” Nàng rời khỏi chỗ ngồi chênh vênh bên cửa sổ, lại gần cái đài để vặn tiếng to lên.

Lucienne nhón chân lên, chúi mình ra trên bậu cửa sổ. “Bồ biết gì không, chiếc *Angelique* về lại cảng rồi. Thằng cha thư ký hăm hăm của Eric đang liếc mắt đưa tình với mình đó.”

“Thật sao?” Juliette đắm mình vào điệu nhạc.

“Hắn mời tui - tức là tui mình - tối nay đi nhảy. Eric hỏi thăm bồ. Cả hội tui mình có thể đi chiếc Lancia.”

Juliette lắc đầu.

“Đừng có cứng nhắc vậy. Thất lung trình tiết đã biến mất cùng với Đêm trường Trung cổ rồi?”

Radio tắt phụt. “Nhà này không điếc,” bà Tardieu quát lên giận dữ. “Và cái radio không cứ phải gào tướng lên hai tư giờ một ngày!”

“Có chuyện gì với bồ vậy, Juliette?” Lucienne thì thảo hỏi. “Bồ không thích vui vẻ nữa hay sao?”

“Mình thích vui vẻ cũng như bất cứ ai, bồ biết mà.”

“Vậy thì đi đi; Lucienne thúc.

“Michel sẽ không vui.”

“Không có bồ một đêm anh ấy cũng đâu có chết.”

“Mình muốn anh ấy vui vẻ hạnh phúc. Tui muốn làm cho anh ấy hạnh phúc.” Nàng đi vào phòng và lại mở radio, xoay núm âm lượng xa hết cỡ.

“Được rồi,” Lucienne nói, chịu thua. “Nhưng mình biết nói với Eric ra sao đây?”

“Bảo ông ấy là mình không thích tào nã nữa.”

“Tào?”

“Ông ấy sẽ hiểu.”

Lucienne nhún vai rồi bỏ đi; lại đánh hông. “Vậy tùy bồ thôi.”

Michel đang vừa từ ngoài bãi biển về, anh cau mày khi thấy Lucienne đang đi xa dần. Christian vượt lên trước anh để đi vào nhà, nhưng Michel thì dừng lại ở cửa. Juliette cúi mình tới trước để được anh hôn.

“Đây nè,” anh cầm một cái đầu cá giơ ra toong teng mà nói với con mèo. “Thấy chưa, tao không quên mày đâu.”

“Còn em thì sao?” Juliette hỏi chồng. Để trả lời, Michel chống tay nâng mình lên bệ cửa sổ mà hôn chiếc áo len nàng đang mặc, ở chỗ nó căng ra trên bộ ngực nàng.

Christian huýt sáo với hai người. “Thôi nào, Juliette. Chị mà không dọn bàn là mẹ không cho ăn trưa đâu. Một số người không thể chỉ yêu nhau mà sống được.”

Juliette ngoan ngoãn đi theo em chồng vào phòng ăn, trong khi Michel vừa vắt hai chân qua bậu cửa sổ vừa cười ngặt nghẽo.

Eric Carradine lật đật đi vào trong quán *Anchorage*, băng qua phòng bar vắng người mà tiến về cánh cửa có đề Phòng riêng. Trước khi lao lên cầu thang, ông nói qua vai, “Một scotch.”

“Tốt lắm, ông Carradine.”

“Hai đi.” Roger vào theo gót ông.

Phòng làm việc hơi có mùi mốc, ánh nắng lọt qua tấm màn màn kiểu Ý vẽ thành từng vạch trên sàn. Eric nhấc một lá màn lên nhìn ra ngoài vịnh. “Gọi cho tôi Tellier ở Bộ Nội vụ,” ông lệnh cho Roger. “Cậu biết đó,” ông nói với thư ký, “mọi chuyện được bật đèn xanh với bên chính phủ ở Paris rồi. Giờ thì đập nát đôi thủ hay không là tùy ở tôi.”

Eric lắng nghe tiếng rào rào của đường điện thoại. “Alô, alô, alô,” Roger đang nói. “Làm ơn cho nói chuyện với Paris, Littré 12-34.” Anh ta đợi kết nối, rồi chuyển ông nói cho Eric.

“Carradine đây. Tôi về lại St. Tropez rồi,” ông nói vào điện thoại. “Trong vòng dưới ba ngày nữa tôi sẽ có thể cho ông biết tình hình thế nào... Tôi biết là đến lúc ấy thì giải pháp sở hữu chung sẽ hết hiệu lực... Phải... Được rồi... Khi nào xong xuôi tôi sẽ gọi liền.”

Eric đưa lại ông nói cho Roger, anh này gác nó lên giá. “Thời gian sắp hết mà tôi thì có những chỗ vướng trong kế hoạch đã định chỉ vì mấy thằng nhà quê đó quá cứng đầu cứng cổ không biết nhìn ra cơ hội cho dù nó đang sờ sờ đó ngay trước mặt tụi nó.”

Roger nhún vai. Có tiếng gõ nơi cửa văn phòng, anh đứng quỳ bước vào, bưng khay trên có hai ly rượu. Eric gạt đầu trở về phía bàn với anh ta. “Thôi được,” Eric hỏi thư ký, “còn chuyện tối nay sao rồi? Juliette có tới không?”

“Lucienne nói là cô ấy không tới.”

“Cậu với cô ta cả hai đều là những đứa ngu vô dụng” Eric tức giận nói, giật phắt ly rượu từ cái khay mà anh đứng quỳ đưa ra.

“Nếu ý ông muốn nói Juliette Tardieu thì ông có thể gặp cô ấy ở đây” người đứng quỳ lễ phép xen vào. “Chiều nào cô ấy cũng tới, gần như thế.”

“Thật không,” Eric nhướn mày về phía anh ta.

“Đề nghị máy chơi nhạc, có vậy thôi. Nghịch máy chơi nhạc.”

Eric rút trong túi ra một tờ giấy bạc, thậm chí chẳng buồn nhìn xem mệnh giá bao nhiêu, dúi vào tay anh đứng quỳ. “Đây mới là người có ích chứ” ông bảo Roger. “Anh bảo là vào buổi chiều phải không?”

Michel và Christian đang trét các mối nối trên thân một chiếc thuyền đánh cá thì Juliette đi xuống bãi biển về phía xưởng thuyền của nhà Tardieu. Bà Tardieu đang rửa mấy chiếc đĩa ăn trưa nơi mép bãi sóng.

Juliette cúi người qua vách ụ thuyền, tóc nàng phủ lên Michel. Anh đang trét giữa chừng liền nhìn lên nàng.

“Cho em một trăm franc,” nàng nói với anh.

Anh thả dụng cụ lên thân thuyền rồi lục lọi các túi, nhưng rồi rút cả hai tay ra rỗng không. “Chẳng có xu nào. Mẹ ơi,” anh gọi. “Cho Juliette một trăm franc.”

Bà Tardieu lê bước qua bãi cát về phía ụ thuyền. “Mày nghĩ người tao toàn bằng tiền hay sao hả?”

“Con sẽ trả mẹ mà,” Michel hứa.

“Hừ. Trả lại tao. Vậy thì ai sẽ trả khoản tiền nhà mình còn nợ? Tháng này nhà ta nợ như chúa chổm rồi.”

“Mẹ, cho con đi mà.”

Bà Tardieu thọc tay vào dưới tạp dề lấy tiền trong một cái bóp da cũ mềm ra, đập đánh cộp lên thân thuyền. Michel lượm mấy đồng tiền lẻ lên đưa cho Juliette.

“Nó thì nhà ta có nợ hay không nó đâu thềm biết,” bà Tardieu nói, không nhìn Juliette, nàng đã vắt hai chân qua thành ụ thuyền.

“Một trăm franc thì cũng đâu có làm cho khoản nợ ấy tăng thêm bao nhiêu,” Juliette đáp.

Bà Tardieu quay gót, đi về phía bãi sóng. “Thay vì suốt ngày đi ra đi vào vô công rồi nghề, cô kiếm việc vặt gì đấy quanh đây mà làm có phải tốt hơn không”

“Con có làm mà” nàng nói, với Michel đúng hơn là với bà. “Con đang làm để được hạnh phúc.”

Michel mỉm cười với nàng và cù ngón chân nàng.

“Khi nào anh mỉm cười anh rất đẹp trai, Michel. Anh nên luôn luôn mỉm cười như vậy.” Nàng hôn gió anh rồi đứng lên trên ụ thuyền, chạy về nhà nơi nàng để xe đạp.

Nàng nghe giọng bà Tardieu chì chiết Michel, “Cứ hỏi nó đi, hỏi nó coi chiều nào cũng vậy nó đi đâu, nó dùng tiền đó làm gì. Nếu mày khôn thì đáng lẽ mày phải để mắt trông chừng nó.”

Chương 15

Máy chơi nhạc nằm ở phòng sau của *Anchorage*, một cái máy to kiểu Mỹ, với những ánh đèn di động nhiều màu, lại có một cái bảng to đầy nút, nhấp nháy như một con quái vật bằng crôm trong ánh sáng tù mù.

Ghế được úp ngược cả lên bàn, bởi mùa du lịch đã vãn. Khi nào máy không chơi nhạc, Juliette có thể nghe tiếng bước chân mình vang vọng trên sàn gạch lạnh, và những cái bóng dài trải ra trước mắt nàng mỗi khi nàng tiến về cái máy.

Nàng vặn các thẻ chọn đến trang nàng muốn, xem kỹ con số có tới lần thứ một trăm cho chắc rồi mới nhét một đồng bạc vào máy, nhấn nút. Nàng tựa mình vào máy, những bóng đèn áp vào lưng nàng nghe âm âm, đợi cho nhạc bắt đầu.

Đêm nay ta nhảy theo giọng hát của anh,

Ru theo nhịp và lời của tình yêu,

Chậm rãi dịu êm mãi mãi và mãi mãi,

Hãy nói với anh ngọt ngào, em yêu dấu hỡi,

Rằng em yêu anh, mở rộng vòng tay mà đón lấy anh.

“Rất vui” Eric nói khi điệp khúc đã ngưng và dàn nhạc đưa giai điệu đến khuôn nhạc kết.

Giật nảy mình; Juliette choàng ra khỏi cơn mơ màng, ngạc nhiên thấy ông ở đó, dù nàng biết ông có văn phòng ở trên tầng hai. Nàng lục lọi trong túi váy nhưng chẳng còn đồng nào nữa. Eric đi đến chỗ máy đưa cho nàng vài đồng lẻ.

Nàng lẳng lẳng cầm tiền rồi nhét một đồng vào máy, lại ấn cũng nút ấy, ừ ừ sung sướng. Nàng rũ người trên cái máy, thở dài.

Hãy nói rằng em yêu anh, mở rộng vòng tay mà đón lấy anh,

Tình yêu là trò chơi hiểm nguy, anh biết,

Tim anh và hồn anh là phần cược của anh,

Hãy nói với anh ngọt ngào, em yêu dấu hỡi...

Tiếng nhạc cao lên, vọng lại nghe ai oán và rỗng khan từ các bức tường của căn phòng sau. Eric lại gần hơn. Ông tì hông vào một cái bàn gần đó và nhìn mặt nàng chăm chú. “Em lấy chồng rồi có hạnh phúc không?”

“Dĩ nhiên,” nàng đáp vẻ bức tức, nhưng không nhìn lại mắt ông.

“Em không nói dối anh được đâu, Juliette. Anh quá già quá khôn đối với chuyện đó. Anh không tin.”

Khi nhạc dừng, Juliette lại nhét một đồng bạc nữa của Eric vào máy, muốn cho tiếng nhạc nhấn chìm đi các câu hỏi của ông và những suy nghĩ của nàng. Ông lại gần ấn nút Reject.

“Nghe anh này, Juliette. Em sinh ra không phải để sống cái cuộc sống này. Em cần sự vui tươi, khiêu vũ, âm nhạc...”

“Lucienne chưa bảo ông là em không thích táo nữa hay sao?”

“Em có thể đổi ý.”

Juliette cương quyết lắc đầu.

“VẬY, anh lặp lại câu hỏi: em có hạnh phúc không?”

“Ông đã nói là em không dối ông được đâu. Em đang cố, Eric. Em đang cố hết sức.”

Ông nhấc hai cái ghế lên khỏi bàn, đặt xuống sàn, ra hiệu bảo nàng ngồi lên một cái, rồi kê cái kia đối diện nàng. “Nếu em là vợ anh, anh sẽ cố sao cho em hạnh phúc. Một người đàn ông mà có người vợ như em thì đáng phải dồn toàn bộ nỗ lực để làm cho nàng hạnh phúc.”

“Michel cũng cố mà.”

“Nghe đây, em yêu. Trong trò chơi tình ái, rốt cuộc thì không phải ý định mà kết quả mới là đáng kể. Trong trò chơi cuộc đời cũng vậy. Michel đáng lẽ phải lấy việc kiếm tiền làm việc chính yếu của đời mình, vì em, dĩ nhiên.”

“Kiếm tiền ở xưởng thuyền á?” nàng hỏi cay đắng. “Việc kiếm tiền của ông giành hết chỗ rồi, còn đâu cho việc kiếm tiền của nhà họ nữa.”

Eric lờ đi nhận xét của nàng. “Anh đã chào cho họ giá rất cao, nhưng mấy đứa ngu đó không chịu bán.”

“Eric à, ông giàu đã lâu quá rồi nên không thể hiểu, còn em thì chỉ mới bắt đầu, nhưng...”

“Nhưng sao?”

“Chỉ là nếu nhà họ bán cái xưởng thuyền đi, nếu họ chẳng có cái gì của riêng mình hết, nếu họ chả có công việc thực sự nào để làm, thì chính chuyện đó sẽ khiến cho họ thấy mình nghèo và vô dụng.”

Eric nhìn nàng với vẻ trầm ngâm, kinh ngạc trước sự sáng suốt của nàng. “Hôn nhân tuy không làm em hạnh phúc nhưng có làm em trở nên thông thái. Anh tin chắc em đã nhìn thấy được điều gì đó quan trọng.” Juliette nhún vai. “Em không biết, Eric ạ, em chỉ cảm thấy vậy thôi.”

“Nhưng em nói đúng, anh tin chắc. Nội chuyện đề nghị trả cho họ bằng tiền đã là một sai lầm.”

Tiếng cười của Juliette nghe gắt. “Bà Tardieu sẽ rất lấy làm vui về giải quyết giùm cho ông bằng cách phui em ra khỏi tay bà ấy và đuổi em ra khỏi nhà.”

Eric không chú ý tới nàng. “Dĩ nhiên! Anh sẽ đề nghị cho họ có cổ phần trong xưởng thuyền của anh, và cả việc làm ở đó nữa.”

Juliette xen vào dự định của ông. “Nhưng bằng cách ấy họ có giàu không?”

Eric bật cười nhẹ nhàng. “Giàu thì không nhưng mà thoải mái, rất là thoải mái.”

“Có khi rốt cuộc em cũng mua được chiếc xe hơi. Chắc là em sẽ thích chiếc... chiếc Simca đồ chuyên đổi công năng.”

Eric lại bật cười và dìu nàng ngồi xuống ghế bên cạnh mình. Mặt hai người gần như chạm nhau. “Simca đồ chuyên đổi công năng.”

Hình ảnh đó gợi lại ký ức về cuộc gặp gỡ trên hiên nhà Morin trước đây lâu lắm rồi. Có phải mới mùa xuân năm ngoái không nhỉ? Juliette đột nhiên cảm thấy thật khó chịu, từng như đang nghẹt thở. Nàng muốn vùng ra khỏi đó, ra khỏi quán *Anchorage*, bước về bầu không khí tươi mát của xưởng thuyền nhà Tardieu. Nhưng Eric khóa chân nàng bằng ánh mắt ông. “Anh vẫn đang chờ em đáp lễ chuyên thăm của anh... một cách đâu ra đó đàng hoàng.”

“Em không làm đâu. Ông đợi suốt đời thôi”

“Nào, Juliette. Đừng bảo anh là em yêu chồng. Em biết em không thể dối anh mà.”

“Em không cố dối. Ông đã thấy anh ấy cười bao giờ chưa? Như mặt trời mùa xuân ấy, như làn gió ấm sau mùa đông, như một lời cầu nguyện.”

“Em xứng đáng hơn là một nụ cười dối với tôi.”

Nàng không để tâm mà tiếp tục dòng suy luận của mình trước khi nó tuột khỏi nàng. “Cái mà em yêu nằm ở đây, ngay đây, quanh em. Mặt trời trên cát và trên mặt biển, âm nhạc, một bữa ăn ngon bên cạnh em...”

“Bây giờ thì có thể.” Khó mà làm cho Eric ngã lòng được. “Nhưng chẳng bao lâu nữa em sẽ chán mấy thứ ấy. Chẳng mấy chốc rồi em sẽ muốn cái gì đó hấp dẫn hơn. Mặt trời trên những bãi biển khác, một

biển cả xa xôi, thứ âm nhạc mà em có thể nhảy theo, và những bữa ăn người ta bung đèn cho em.”

“Có thể. Nhưng hiện giờ em đang hài lòng.”

“Anh không vội, Juliette ạ. Anh chờ đã quá lâu rồi. Anh còn có thể chờ lâu nữa, chờ em. Em sẽ thấy, cưng ời. Khi nào em tới tuổi anh thì thời gian không phải là cái bây giờ, thời gian là cái mãi mãi. Chỉ khi nào em còn trẻ thì em mới phải sống cái bây giờ.”

“Em không hiểu ông đang nói gì. Cái món triết học em chán lắm.” Juliette đứng dậy để ra về.

“Anh có làm em giận không?” Eric lo âu hỏi.

“Không, Eric. Ông rất tử tế, em thích ông. Nhưng em ghét phải nói từ biệt. Em luôn luôn ghét phải nói chữ từ biệt.”

Eric lịch lãm đứng dậy khi nạng đi ra ngoài, bước vào dưới nắng chiều. Nàng nghe tiếng ông đi tới đi lui trong căn phòng sau và chẳng mấy chốc máy quay nhạc lại tiếp tục chơi.

Hãy nói với anh ngọt ngào, em yêu dấu hỡi,

Rằng em yêu anh, mở rộng vòng tay mà đón lấy anh.

Chương 16

Antoine cứ tự nhủ rằng chính đề nghị mới của Carradine đã khiến anh về lại St. Topez.

Nhưng anh biết rằng không phải vậy. Anh cũng tự nhủ anh quay về vì nếu anh ở lại Toulon thì rốt cuộc anh sẽ phải lấy cái cô mất lác. Anh lắc đầu giần dữ. Có phải giờ đây Carradine đã thật sự dấn sâu vào cuộc khi mà xưởng thuyền đang làm ăn bết bát không? Cũng không phải vì lý do ấy.

Antoine đứng khom người nơi cửa sổ rộng của văn phòng trên tầng hai quán Anchorage, dùng một ngón tay vạch một khe hở giữa các lá sách của tấm màn mỏng kiểu Ý để nhòm ra cảnh bến tàu. Họ đang ở đây, cả nhà Tardieu, ngoại trừ Juliette, anh thấy nàng đang ngồi nơi cầu tàu, một tay cầm đôi giày, các ngón chân nhúng vào trong nước.

Thật khó thuyết phục mẹ anh thay đổi cái quan điểm mà chính anh đã có trước đây. “Mẹ ơi” anh đã bảo bà. “Có phải là mình bán đứt đâu. Mình vẫn còn cái xưởng để làm việc cơ mà.”

“Nhưng nếu ba con còn sống thì ba sẽ nói sao?” bà Tardieu bác lại. “Đâu phải là xưởng thuyền *của mẹ con mình*.”

“Mẹ nghĩ cho hợp lý đi nào,” Antoine nhớ mình đã thúc hỏi bà. “Mẹ cũng biết đó, nhà ta mà cứ khăng khăng giữ thì có khi rốt cuộc lại chẳng còn gì. Cách này thì ít ra mình còn có thu nhập, còn công việc.”

Cuối cùng bà cũng nhượng bộ và giờ chỉ còn mỗi một việc là ký giấy tờ. Làm việc này là đúng, điều tốt nhất cho mẹ anh và các em anh. Dầu vậy, Antoine phải tự thú nhận với mình rằng xét cho cùng “đúng” hay “tốt nhất” chẳng góp phần gì mấy vào quyết định của anh. Anh lại lắc đầu. Chính nàng, Juliette, vợ của thằng em mình, mới là thứ khiến mình quay lại. Mình phải ở gần nàng. Cho dù chuyện đó làm cả hai đau lòng, cả Michel nữa.

Antoine rời khỏi chỗ bên cửa sổ, tiến lại nơi Eric Carradine đang ngồi trên góc cái bàn to tưởng xem qua xấp giấy tờ vốn là bản hợp đồng giữa họ. Roger đang lui cui bên ngăn kéo tủ hồ sơ, còn những người khác của nhà Tardieu thì im lặng chờ đợi; dán mắt vào Antoine, chờ anh nói những lời thích đáng cuối cùng.

Anh hít một hơi sâu, như thể có một tảng đá nặng vừa được nhắc ra khỏi ngực anh. “VẬY là thỏa thuận xong rồi,” anh thông báo với Eric Carradine.

Carradine vuốt thẳng chỗ giấy tờ trong tay rồi ngược lên. Antoine có thể thấy Roger nhếch mép cười hài lòng trong khi anh ta đóng ngăn kéo hồ sơ lại.

“Tuy nhiên chỉ có một điều khác” Antoine nói.

“Điều gì?” Carradine hỏi.

“Cho tôi làm quản lý xưởng thuyền của ông.”

“Quản lý,” Carradine lẩm bẩm, trầm ngâm suy nghĩ, không muốn toàn bộ vụ này tuột qua kẽ ngón tay mình một khi ông đã phải mất nhiều thời gian đến thế để thu xếp cho ổn thỏa.

Carradine chưa kịp trả lời, bà Tardieu đã đứng dậy, khuôn mặt vô cảm của bà chuyển thành nụ cười toe toét bởi bà nhận ra rằng như thế có nghĩa là Antoine muốn trở về nhà, vĩnh viễn.

“Này, ông Carradine,” Antoine lập luận. “Làm thế ông hoàn toàn chẳng mất một cái gì. Nó còn bảo đảm rằng chúng tôi sẽ làm việc hết sức mình là khác.”

“Nhưng anh biết đấy, thậm chí anh còn không phải làm việc nữa kia. Hợp đồng yêu cầu chia cho nhà anh ba mươi phần trăm lợi nhuận cơ mà.”

“Điều kiện là thế,” Antoine nói chắc nịch. “Hơn nữa, tôi biết cách điều hành một xưởng thuyền và tôi có ý định rất nghiêm túc là sẽ làm sao cho xưởng hoạt động càng nhiều lần càng tốt.”

Eric Carradine lật lật các trang hợp đồng thêm lần nữa. Roger bẻ các khớp ngón tay mình một cách vô tích sự; mắt lão liên liếc từ bên này sang bên nọ. Như bị sức mạnh nào đó lôi cuốn, Carradine và

Antoine lại đi về phía cửa sổ, ánh nắng hắt qua tấm màn mỏng vạch từng đường sáng lên mặt họ. Cả hai cùng thấy Juliette đang nghịch ngón chân dưới nước. Hai người đàn ông nhìn nhau, mỗi người cố giấu sự nghĩ của mình. Juliette đứng dậy thung thảng quay lại lối đi rải sỏi, lấy tay che nắng, ngược nhìn về phía quán *Anchorage*.

“Hoặc lấy hoặc để yên đây,” Antoine nói với Carradine.

Eric Carradine cười nhạt. “Được rồi. Vậy là quyết xong. Ta sẽ ghi điều này vào hợp đồng và ký ngay bây giờ.”

“Tôi sẵn sàng rồi.” Antoine làm các thủ tục với vẻ cứng đờ, đột nhiên cảm thấy căng thẳng và kiệt sức. Khi giấy tờ đã được ký xong và Roger đã trình trọng gấp bản của Carradine lại cho vào một phong bì mới cứng, nhét kỹ vào ngăn kéo hồ sơ, bà Tardieu hôn đưa con trai cả còn hai cậu em thì vỗ vai anh.

Antoine để những người khác đi trước anh xuống cầu thang ra khỏi quán *Anchorage*. Christian đang lon ton chạy về phía Juliette báo tin cho nàng hay.

“Anh xử lý cừ lắm, Antoine,” mãi lúc này Michel mới lên tiếng lần đầu.

“Trong tình thế này thì anh nghĩ nhà ta đã làm tốt.”

“Tuyệt vời!” bà Tardieu khen ngợi anh, siết tay anh.

Christian đang tất tả quay lại chỗ họ, lôi Juliette theo sau. Khi đến gần, Juliette giật tay ra chạy ù vào vòng tay Michel. Michel vui vẻ ôm nàng.

“Xong hết rồi, Juliette. Ký xong hết rồi.” Anh hôn nàng. Nhà mình sắp giàu rồi! Anh sẽ có thể cho em bất cứ cái gì em muốn.” Michel lại hôn Juliette. “Và nhất là Antoine sẽ về nhà ở hẳn. Anh ấy đã đòi được Carradine cho anh ấy làm quản lý xưởng thuyền”

Juliette đang mỉm cười cho hạnh phúc của Michel thì đột ngột rùn lại, bối rối khó xử. “Antoine về hẳn sao?”

“Ừ; về hẳn. Thế là tuyệt quá còn gì nữa?”

Juliette giăng ra khỏi tay chồng, chẳng nói chẳng rằng chạy như bay về phía quán *Anchorage*.

“Có chuyện gì vậy ta? Juliette, quay lại đây,” Michel gọi theo nàng, chưng hửng.

Juliette chạy vào trong cảnh tranh tối tranh sáng của *Anchorage*. Nàng phóng hai bậc một lên cầu thang và lao sầm vào phòng làm việc của Eric, đứng nơi khung cửa thở hồn hển.

Roger đang chằm xì gà cho Eric Carradine. Cả hai quay lại nhìn Juliette, sừng sốt thấy nàng xộc vào mà hết cả hơi và đầu bù tóc rối như thế.

“Ông không được để anh ta quay về, Eric” nàng nài nỉ. “Làm ơn đi, làm gì đó để ngăn chuyện ấy lại đi!”

“Ai? Antoine hả?”

“Antoine. Ông phải làm gì đó nếu không thì...”

“Nhưng Juliette thân mến ơi, dù tôi có muốn đi nữa thì cũng quá trễ rồi. Giấy tờ ký tá hết rồi.”

“Quá trễ?”

“Không thể làm gì được nữa đâu.”

Juliette đặt hai tay lên trán để cố ngăn cho đầu mình đừng giật phùng phùng. “Anh ấy... anh ấy... Michel...” nàng lắp bắp chẳng ra câu cú gì.

Eric lại gần nàng; nhưng nàng không để ông chạm vào nàng. “Tệ đến thế sao?” ông nhẹ nhàng hỏi.

Một tiếng kêu khổ sở và hoảng loạn là lời đáp cho ông. Nhận ra là ông bất lực không thể giúp được mình, Juliette cảm thấy như hạnh phúc nàng đã khô công vun đắp suốt mùa hè qua đang đổ ụp xuống đầu nàng.

Nàng ra khỏi văn phòng và chậm chạp xuống thang. Nàng đứng nơi ngưỡng cửa *Anchorage* một lát, cố gắng định thần lại. Cả gia đình đã đi khỏi, nhưng Michel thì đang đợi nàng dưới chân cầu tàu.

Cảm giác như ngày trước, cảm giác mình trôi giạt không nơi bám rễ, cùng những cảm xúc xa cũ không tên lại ủa ạt tràn về. Tại sao Antoine lại có thể khiến nàng lo sợ một cách kỳ lạ làm vậy? Nàng cảm ghét anh vì chuyện đó, căm ghét chính mình nữa. Anh đã cư xử với nàng một cách trịch thượng, song nàng cảm thấy anh chỉ cần nhìn nàng thôi là nàng sẽ tan chảy ra như sáp. Còn Michel thì quá tốt, quá ngây thơ. Theo một cách nào đó nàng yêu Michel, nhưng sự thu hút của Antoine đối với nàng là cái gì đó ngoài tình yêu, ngoài sắc dục, cái gì đó xa xưa hơn cả hai thứ ấy, cái gì đó nguyên sơ. Có lẽ xét cho cùng bà Morin có lý, chính nàng là kẻ chẳng hay ho một chút nào, độc ác, vô đạo. Dù vậy, Juliette biết Antoine cũng cảm thấy như vậy về nàng, rằng cả anh cũng sôi sục ở bên trong. Phải chận vật đầu tranh để tránh nhìn anh, tránh chạm vào anh hay thậm chí lại gần anh. Từ khi anh về nhà hôm qua tới giờ họ gần như không nói gì với nhau. Trong cơn hưng phấn, chẳng ai nhận ra điều đó. Nhưng nay anh ấy sắp về nhà hẳn, sống dưới cùng một mái nhà, ngủ phòng kế bên, ăn cùng một bàn ăn...

Nàng chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra, nhưng nàng biết tình hình rồi sẽ không thể chịu nổi, biết là nó rồi sẽ nổ bùng, xé tất cả họ thành từng mảnh, không sớm thì muộn. Gần như nàng muốn chuyện đó đến cho nhanh lên. Cứ sống mà đợi thể này nàng không chịu nổi.

Đầu nàng vẫn đang giật phùng phùng và các ý nghĩ chạy rần rần đuổi nhau không dứt và vô tích sự trọng ọc nàng. Suýt nữa đâm sâu vào Michel, nàng tuyệt vọng bấu lấy anh, tìm khuôn mặt anh mong thấy dấu hiệu nào đó của hy vọng và sức mạnh may ra sẽ vớt nàng lên.

“Juliette,” anh dịu dàng nói. “Em đang khóc kìa. Sao vậy?”

Nàng chớp chớp mắt sao cho lệ không làm mắt nàng mờ đi. “Ôm em đi, Michel. Hãy yêu em hết lòng hết sức anh. Rồi em sẽ ổn thôi mà.” Đó không hẳn một câu nói mà là một lời cầu nguyện.

Chương 17

Cả nhà đang ngồi nơi bàn ăn và Juliette đã vặn tiếng radio đang phát nhạc Nam Mỹ lên to hết cỡ. Nàng lấy một cái đĩa gỗ gõ lên một cái đĩa theo tiết tấu nhạc, một âm thanh gắt, lạnh lói. Bên nàng, Christian gõ phớt mây ngón tay lên bàn để đổi âm.

Ngồi đối diện nàng là Antoine, anh đang xem xét các tài khoản trên sổ cái, vừa đọc vừa xướng to các con số lên, cố át tiếng ồn xung quanh, để đầu óc có thể ghi nhớ rõ. Michel ngồi trong một góc, hai tay giữ một súc len giang rộng ra cho bà Tardieu cuộn tròn dân lại để đan.

Từ khi ký hợp đồng với Carradine đến giờ đã mấy tuần trôi qua. Bề ngoài thì chẳng có gì thay đổi trong gia đình Tardieu, trừ có chuyện Antoine về ở nhà, trừ chuyện Antoine giờ cầm chịch cả nhà. Juliette đã sống qua mấy tuần đó trong cơn mê mụ, cô chìm những suy nghĩ của mình đi bằng âm nhạc, bằng tiếng ồn, bằng bất cứ cái gì, chỉ nhận thức được phần nào về những gì đang diễn ra quanh nàng. Duy chỉ Michel mới có thể đưa nàng ra khỏi tình trạng đờ đẫn này.

Làm sao họ lại có thể đuổi mù đến thế được? Juliette đột nhiên cảm thấy sốt ruột với cùng những nếp quen lặp đi lặp lại này, nàng liền gõ đĩa thật mạnh lên đĩa khiến cho cái đĩa vỡ thành năm mảnh. Nàng nhìn xuống, giật thót vì tiếng động và vì việc mình đã làm.

“Bộ mới toanh đó!” bà Tardieu gào lên. Bà buông phứt cuộn len xuống cái giỏ để bên cạnh rồi tiến lại xem xét tồn thất vừa xảy ra, lược các mảnh lên và tặc lưỡi. “Đề coi có gắn lại được không. Sao mà con làm gì cũng không để mắt nhìn gì hết vậy chứ? Lúc nào cũng cha cha với lại cha cha.” Bà Tardieu đặt cái đĩa vỡ lên quầy bar và tắt phup radio.

“Vợ em tối nay cứ bồn chồn bồn chồn,” Antoine đang lui cui với cuốn sổ liền ngược lên. “Em phải trông nom cô ấy cho kỹ, hiểu không?”

Juliette nặng nề đứng dậy khỏi bàn, tiến lại chỗ Michel. Nàng lấy súc len ra khỏi tay anh mà đặt vào giỏ của bà mẹ, để lên trên cuộn len tròn, đoạn ngồi lên đầu gối chồng.

Nàng nâng mặt Michel lên trong hai tay mình, song nói với Antoine. “Anh ấy biết cách trông nom em. Anh hoàn toàn không phải lo chuyện ấy. Thậm chí chả cần để tâm làm gì.”

Nàng luồn tay vào trong sơ mi của Michel và cúi đầu xuống để hôn lên chỗ hõm nơi cổ anh. Antoine đã đặt cuốn sổ xuống, nhìn họ hờ hững. Juliette nhìn anh với vẻ đắc thắng, đoạn hôn môi chồng và thì thầm, đủ to để người khác cũng nghe, “Anh trông nom em rất tốt vào các buổi tối. Vào các buổi tối tại mình chưa bao giờ chán cả.”

“Nè nè,” Christian xen vào. “Xem anh chị đang làm cái gì kia. Có trẻ nhỏ ở đây đó nha.”

Juliette rời khỏi lòng Michel rồi uể oải đuổi người. “Chắc mình đi ngủ thôi.” Nàng lại đuổi người rồi đi ra khỏi phòng, cẩn thận chuyển trọng lượng cơ thể từ chân này sang chân kia để cho cặp hông nàng đong đưa ngúng nguẩy, biết rằng cả ba anh em đều đang dõi mắt nhìn theo nàng.

Đến chân cầu thang nàng quay lại. “Chúc cả nhà ngủ ngon.”

Antoine đã lại cúi đầu vào cuốn sổ, còn Christian ngồi lúng túng nơi bàn. “Michel,” Antoine nói bằng giọng hung hăng. “Em còn đợi cái quái gì nữa? Nghe lời mời rồi chứ, phải không?” Anh bắt đầu lăm nhăm các con số vừa đủ mình nghe.

Antoine lắng nghe tiếng chân bước trên lầu một hồi, đoạn đóng sập cuốn sổ lại và trèo lên cầu thang, đứng ngoài cửa phòng Michel mà do dự một thoáng. Anh gõ cửa.

“Vào đi,” giọng là của Juliette.

Antoine chậm chậm mở cửa ra. Quần áo Michel được vắt gọn gàng trên một lưng ghế và anh đang cài cúc áo pijama. Juliette đã nằm trên giường, kéo chăn đến vai. Khá rõ một điều là nàng gần như trần truồng bên dưới tấm chăn, đang ôm chặt vào đường viền thân thể nàng bởi nàng siết chặt nó dưới nách còn hai tay thì để trên chăn, duỗi dọc hai bên. Juliette xoay mình về phía khác khi Antoine vào, nhấc hông lên đẩy khiêu khích dưới chăn và ngo nguẩy hai chân. Antoine không thể không hít mạnh một hơi.

Đoạn anh cau mày nói với Michel:

“Em biết không, có một chuyện buồn cười đang diễn ra ở xưởng thuyền. Anh không tin lão đốc công già. Anh phát hiện được vài chỗ nhầm trong sổ sách.”

“Anh có chắc không?” Michel vừa hỏi vừa lại gần ông anh. “Anh có bằng chứng không?”

Antoine gật. “Có. Anh muốn em sáng sớm mai đi với anh chừng một tiếng, ta sẽ kiểm kê hàng trước khi đám công nhân khác - kể cả tay đốc công - tới.”

Michel thở dài. “Được rồi; nếu anh đã chắc thế.”

Juliette xoay mình lại trên giường, tấm chăn hơi trễ xuống. Antoine lúi ra khỏi khung cửa. “Chúc ngủ ngon,” anh vừa nói vừa đóng chặt cửa sau lưng mình.

Ngay khi then cửa đóng lại đánh cách, nhưng trước khi tiếng bước chân của Antoine đi xa, Juliette đã nói với Michel, “Này, anh còn chưa sẵn sàng hay sao vậy hả? Em phải chờ anh suốt đêm chắc?”

Juliette đá tung tấm chăn ra rồi đứng dậy khỏi giường, chìa cả hai tay về phía Michel. Anh hôn hai lòng bàn tay nàng và mỉm cười với nàng.

“Anh cười cái gì?”

“Anh đâu có cười. Chỉ là anh hạnh phúc. Chỉ cần nhìn em như vậy là anh hạnh phúc” Anh lại gần hơn.

Juliette giật tấm chăn ở trên giường lên mà giờ ra như một tấm màn. Nàng lại gần anh rồi lấy chăn quấn cả hai người lại. “Giờ thì anh hết thoát được rồi,” nàng nói.

“Anh không nghĩ đến chuyện có thoát đâu.” Anh đẩy nàng về phía giường rồi cả hai cùng đổ kềnh xuống trên mếp chăn kéo lê trên sàn, cùng ngã vật xuống chiếu, Michel ở trên. Anh ghì nàng ở đó trong một thoáng bằng toàn bộ sức lực anh khiến Juliette phải cắn vào cổ anh không thương tiếc.

“Ồi! Đau!”

Nàng hôn lên những dấu răng đang mờ dần đi.

“Thế tốt hơn.”

Michel gỡ tấm chăn ra rồi dùng một tay nâng đầu nàng dậy, kéo toàn thân thể nàng gần lại anh. “Thế này còn tốt hơn nữa,” anh lầm bầm.

Antoine chống cùi chỏ nhòm người trên giường, nhìn những quân bài trên tay mình, nhưng không thấy chúng. Anh rít một hơi thuốc dài, muốn cho khói đốt cháy phổi mình. Anh phà khói qua lỗ mũi rồi chuyển tư thế, khiến cho các lò xo kêu cọt két. Nhưng tiếng cọt két không át đi được những âm thanh mềm mại ở phòng bên, những tiếng cười khúc khích gần và trong của Juliette.

“Nè, anh có chơi hay không đó?” Christian hỏi ông anh. Cậu đang ngồi trên sàn dưới chân giường, chỉ có đầu và vai cậu nhô lên trên chiếu.

Antoine dúm một bàn chân mang tất vào cậu. “Được rồi, được rồi.”

“Nghe như họ đang chơi trò gì vui lắm đây” Christian hát đầu về phía phòng bên.

Các giọng nói và tiếng cười im bật. Antoine căng tai ra nghe, làm các lá bài rơi xuống giường.

“Nè, em thấy tay của anh rồi nha,” Christian cảnh báo anh. “Đến lượt anh đi mà, nhớ không?”

Tiếng tặc lưỡi của Michel từ phòng bên vọng sang, rồi thì tiếng xệ dịch. Antoine ném một lá bài ra. Nó rơi xuống sàn. Christian lượm nó lên, ném một lá của mình ra rồi lấy một lá mới từ trong xấp bài. Antoine lượm lá của mình lên về không hào hứng tí nào.

“Thế nếu đây là Monte Carlo thì sao? Hay Cannes? Chơi kiểu này thì tới giờ anh mất sạch cái xưởng

thuyền rồi.”

“Ờ?”

“Nè, bên kia họ thôi nói chuyện rồi. Em đoán là họ có việc hay hơn để làm,” Christian nháy mắt.

“Ồ, im mồm mà chơi đi.” Antoine cố gắng tập trung vào các lá bài.

“Sao anh lại thế?”

“Tôi nay đừng giỡn với anh, Christian. Em phải thấy là anh chả có lòng dạ nào để giỡn... Cái chuyện dưới xưởng thuyền kia,” Antoine nói thêm.

“Hắn rồi, hắn rồi” Cậu gom các lá bài lại. “Chuyện chính là ở phòng bên kia kia.” Christian đứng dậy cúi người lên giường. “Nè, anh không cần phải kể hết ra cho em nghe đâu, em thấy được mà.”

“Cái gì?” Antoine châm một điếu thuốc khác.

“Tác động chị ấy gây ra cho anh. Juliette” Christian thở dài. “Nói gì thì nói; em cũng là đàn ông mà.”

“Chưa đâu nhóc à, chưa đâu.”

“Đừng cố đánh trống lảng. Chị ấy sinh ra là để cho anh. Em thấy được điều đó. Nhưng anh có là thằng đầu đất thì mới phải đợi ông em mình lấy chị ấy rồi mới hiểu ra điều đó.”

Cánh tay Antoine vung lên toan đét cậu em, nhưng cậu đã hụp người tránh được. “Câm đi, đồ lẻo mép.”

“Giờ mới nổi ba máu sáu cơn lên vì chuyện đó thì hơi bị trễ rồi bạn già ời. Ráng giống như em đi. Nín lặng mà chịu đựng. Mỉm cười.”

“Được rồi, được rồi. Đừng giảng cho tao. Ra khỏi đây ngay.”

Christian nhún vai. “Được thôi, nhưng anh chả giấu được đâu. Anh không thể để cho nó âm ỉ bên trong mãi mãi được.”

Antoine đi lại phía cửa sổ mở tung tấm màn mỏng ra. Anh thấy như bị ngạt thở. Anh ném phứt điếu thuốc lên cát. “Ra khỏi đây.”

“Anh nợ em hai ngàn bốn trăm franc.”

“Mình chơi ăn tiền hay sao?”

“Ha. Anh biết quá rõ là mình chơi ăn tiền mà. Giờ anh thua thì anh lại hỏi.”

“Mày sẽ được phần mày thắng, quân chơi bài hút máu người. Giờ để cho tao yên đi, Lạy Chúa.”

Christian mở cửa đi ra ngoài, rồi lại thò đầu vào trong phòng. “Đừng quên là hai ngàn bốn trăm franc đó nha.” cậu nói, nhấn mạnh từng chữ.

Antoine lượm một quyển sách nơi tủ quần áo lên ném về phía cửa. Christian cười ha hả phía bên kia cửa. “Nhắm vậy mà cũng nhắm! Chúc ngủ ngon!” cậu nói.

Chương 18

Michel buộc hai mí mắt nặng nề vì ngủ của mình phải mở ra, neho mắt trước ánh bình minh sáng nhờ nhờ. Cái gì đó đã đánh thức mình, anh nghĩ, cảm thấy lo âu mơ hồ. Hai con mèo đang kêu gào và rú rít giữa các thân thuyền xác xơ trên bãi biển gập gềnh. Nhưng hầu như đêm nào chúng cũng ở đây. Gió đã mạnh trở lại, làm lay động rèm cửa sổ, khiến cho cái ánh sáng ma quái đó ủa vào thêm. Trăng đã lặn, chỉ còn vài ngôi sao sáng là đang chập chờn chống lại ngày mới đang đến. Michel cựa mình trên giường, tìm thân hình vợ, nhưng không thấy đâu. Anh chỉ một mình. Vậy đó. Chắc nàng chỉ vừa mới dậy vì ga giường vẫn còn hằn dấu thân hình ấm áp của nàng.

Michel giờ đã tỉnh như sáo, nhìn ra ngoài cửa sổ tìm nàng, dõi mắt dọc bãi biển mà lúc này có cái vẻ sáng rõ mãnh liệt thường vẫn có sau khi đêm đen vừa qua.

Nàng kia, đang tung tăng nghịch như một nữ thần biển giữa những con thuyền được kéo lên bãi biển đầy sỏi, cặp chân trần của nàng trắng phau trong ánh sáng nhá nhem. Thân hình nàng được giấu trong những nếp gấp nặng nề của chiếc áo khoác gabardine của anh và gió làm cho tóc nàng tung rối quanh đầu.

Bồn chồn, song bị thu hút bởi cảnh tượng đó, Michel mặc quần áo vào rồi lặng lẽ ra khỏi phòng ngủ. Tiếng gào của hai con mèo lại bắt đầu lại với một năng lượng mới. Cả anh nữa cũng dường như trời dạt hoặc bông bênh ngang qua bãi biển cho đến khi dừng lại giữa hai thân thuyền cũ, một cái hạng tôi nhỏ nhỏ còn sót lại giữa ngày đang rạng dần. Anh kiên nhẫn chờ cho đến khi Juliette thấy anh, rất kiên nhẫn cho đến khi cái linh hồn vốn là vợ anh quay trở lại trần gian, về bãi biển đầy sỏi này với anh.

Juliette tiến về phía một trong mấy chiếc thuyền mà tựa vào đó, hai tay nàng thọc trong túi chiếc áo gió của anh. Anh lại gần nàng.

“Juliette... Em có hạnh phúc không?”

Nàng mỉm cười buồn bã với anh, từ xa xăm. “Em vẫn hay bị hỏi câu ấy.”

Michel lại gần nàng, cài cúc chiếc áo gió lại. “Chuyện gì do anh phải không? Cứ nói anh nghe, Juliette. Em biết anh sẽ làm tất cả vì em mà. Để em hạnh phúc.”

Nàng nói, khẽ đến nỗi dù chỉ cách mặt nàng khoảng mười phân nhưng phải khó khăn lắm anh mới nghe ra được, “Em đang bắt đầu yêu anh, Michel.”

“Vậy thì có chuyện gì? Điều gì làm em lo phiền? Làm ơn nói cho anh biết, Juliette.”

“Em sợ. Sợ lắm.” Như móng vuốt loài chim, hai bàn tay nàng vươn ra cuống cuồng nắm chặt áo sơ mi của anh. Anh choàng tay ôm lấy nàng.

“Chả có gì phải sợ hết. Có anh đây, ngay đây.”

“Nhưng em thì có. Ôi, Michel, hãy yêu em. Hãy yêu em bằng toàn bộ sức lực anh!”

“Em biết là anh không thể làm hơn những gì anh đang làm. Em là toàn bộ ý nghĩa cuộc đời đối với anh, Juliette.”

“Vậy anh hãy nói thế. Nói nữa, nói nữa, nói mãi. Em chỉ muốn nghe có mỗi điều đó thôi. Hãy nói với em rằng anh yêu em, nói với em rằng anh cần em, rằng em thuộc về anh, chỉ anh thôi.” Juliette đang nói khẽ nhưng với một sự cuồng bạo lớn lao mà Michel chưa bao giờ nghe từ trước tới nay. Có một vẻ gì hoang dại, hoảng loạn trong mắt nàng, như thể chỉ thêm khoảnh khắc nữa thôi nàng sẽ bị giật phất khỏi bãi biển này mà cuốn phăng đến một kiếp đời vô danh nào đó.

Tay nàng run bắn lên nơi cổ áo sơ mi của anh. “Hôn em đi, Michel. Hôn em đi!” nàng khẩn nài. “Giúp em!” Đột ngột, nàng buông anh ra mà quỳ sụp xuống dưới chân anh, đầu cúi gập, mái tóc dài hung đỏ của nàng quét trên cát.

“Juliette!” Michel cuống cuồng khò sờ, chẳng biết chuyện gì đang xảy ra với nàng, chẳng biết phải làm gì. Anh cúi xuống trên người nàng, tìm bàn tay nàng nâng lên môi mình. Bàn tay ấy lạnh, ẩm mồ hôi,

mạch đập nhanh, phồng phồng giống như con chim bị bắt.

“Ôi, Michel. Em sợ,” nàng rên rỉ.

“Nhưng sợ cái gì? Sợ cái gì; Juliette?” anh gắng hỏi nàng.

Với một tiếng thở dài sườn sượt khiến toàn thân nàng run lên, nàng đang từ từ thể quỳ sụp dưới chân anh liền xoài người ra nằm dài trên sỏi, tất cả chỉ trong một động tác mềm mại duy nhất. Nàng nằm úp mặt xuống bãi biển giữa hai con thuyền, một tay kê dưới đầu, mặt nàng quay về phía Michel.

Michel quỳ thụp xuống bên cạnh nàng, hy vọng rằng cơn chấn động kỳ lạ kia đã qua, rằng nàng đã hồi tâm trở lại. Cả bãi biển lúc này tắm trong màu hồng của rạng đông một ngày mới.

Rất bình thản, thật giản dị, nàng nói, “Sống hạnh phúc thật khó.”

Michel cúi xuống gạt mái tóc rối bù che mặt nàng, vuốt ve những lọn tóc như thể chúng làm bằng một chất liệu vô cùng quý giá và dễ vỡ. Anh lướt hai bàn tay dọc đôi chân trần của nàng và nàng run lên trước sự động chạm của anh. “Em lạnh này, Juliette” anh nói, nằm xuống cạnh nàng. “Nào, để anh ủ ấm cho em.”

Nàng lại run và liền co rúm lại gần anh hơn. “Hạnh phúc sao mà khó,” nàng nói với vẻ mơ màng.

Michel cảm thấy cơ thể nàng áp vào mình đang ấm dần lên, nàng đang từ nơi nào đó xa trở lại với anh. “Không,” anh nói. “Đôi khi hạnh phúc rất giản dị.” Như lúc này, anh nghĩ. Chỉ hai chúng ta thôi, hai sinh vật duy nhất trên hành tinh này. Ôi, lạy Chúa, Michel nghĩ, giá như điều này có thể kéo dài mãi. Ánh hồng của bình minh bao trùm họ, xóa nhòa cả đêm lẫn ngày.

Chương 19

Eric Carradine đậu chiếc Lancia nơi cửa xưởng thuyền của mình. Ông đứng nơi xe một lúc mà quan sát khung cảnh ở đó. Cho Antoine Tardieu làm quản lý hoàn toàn không phải là ý tưởng tồi. Hắn làm việc như trâu và buộc tất cả mọi người cũng phải làm việc giống như thế. Có cái gì đó ở bên trong hắn cứ ăn mòn hắn dần dần, Eric nghĩ, khiến cho Antoine làm hùng hục, không hề thương xót bản thân. Hắn làm tình làm tội các nhà cung cấp và không bao giờ thôi để mắt trông chừng sổ sách, mọi việc đều phải làm sao cho hắn hài lòng mới thôi, chưa được thì phải làm đi làm lại kỳ tới khi nào được. Tardieu làm việc như vậy là vì hắn không kiểm soát được chính mình, không kiểm soát nổi cái gì đó đang gặm dần mòn hắn, Eric nghĩ. Hắn phải làm cho mình kiệt sức. Eric mỉm cười tự tin, nghiền ngẫm đầy triết lý về những hình phạt dành cho kẻ còn trẻ và những ưu thế của kẻ già đời.

Bước thoăn thoắt về phía một chiếc thuyền buồm lớn nằm trên giàn, được đỡ bằng những súc gỗ to, Eric hỏi đám thợ, “Công việc thế nào?”

Đám thợ đã chống một cái thang lên thân thuyền và đang sơn thuyền. Eric lượm một miếng gỗ lên miết dọc theo lớp sơn mới, xem xét rất kỹ. Chất lượng tốt, và sơn một lượt dày.

“Tốt, thưa ông Carradine,” một người đáp.

“Tardieu đâu?” Eric hỏi. Ông chưa khi nào phải nói ‘Antoine’. Antoine tức là Tardieu. Hai Tardieu kia thì được gọi là Michel và Christian bởi vì đám thợ yêu mến họ. Antoine thì là Tardieu bởi vì anh không tốt hơn mà có khi còn tệ hơn cả chính Eric. Ít nhất thì Eric chỉ là chủ xưởng thuyền. Còn Tardieu; anh cai quản nó cứ như một chúa phong kiến.

“Chắc là trên văn phòng” người thợ sơn kia nói.

“Cám ơn.” Eric đi về phía cuối xưởng, qua chỗ đám thợ mộc và thợ hàn cũng như những đồng thiết bị xếp gọn ghề ở bất kỳ chỗ nào trông. Eric đáp lại lời chào của mọi người bằng một nụ cười và một cái gật đầu, đôi khi một cái vẫy tay nếu ông nhận ra mặt người ta.

Văn phòng nằm trên tầng hai của một tòa nhà hình vuông xấu xí, muốn lên thì phải qua một cầu thang hẹp bằng kim loại xây ốp vào bức tường ngoài, đỡ bằng một loạt ống. Xung quanh tòa nhà có một không gian được ngăn ra bằng một hàng rào ván đặt trên những con ngựa bào cao tầm vai người.

Một dây chai rượu cũ được kê trên một trong các tấm ván và khi Eric đi ngang qua, một trong các chai vỡ tan khi có tiếng súng vang lên. Eric hụp xuống và trượt dọc theo vách tòa nhà văn phòng. Ông nhìn quanh, rời khỏi bức tường một chút, cố nhìn cho ra nguồn phát ra tiếng súng. Lại phát súng nữa vang lên, song dây chai vẫn đứng nguyên. Ông tiến đến chỗ cầu thang mà nhảy phóc lên ngay khi một phát súng nữa vang lên và cái chai thứ hai trúng đạn nổ tung.

Eric nhòm qua cửa sổ tầng một. Chỉ có một đôi thợ thiết kế đang làm việc nơi mấy cái bàn dài. Ông lên tầng hai rồi mở cửa văn phòng.

Antoine không có đó, nhưng Juliette thì có. Nàng khom mình qua cửa sổ, một tay cầm hờ hững khẩu súng lục. Nghe tiếng cửa mở, Juliette quay lại và khẩu súng chĩa vào Eric.

“Juliette!” ông hét. Nàng lại khom mình qua cửa sổ và lại bắn. Ông nhắm mắt khi nghe tiếng thủy tinh vỡ loảng xoảng, rồi lại hai phát súng liên nhau.

“Em điên à? Em định làm gì, giết anh chắc?”

“Em nhắm mấy cái chai.” Juliette cầm súng hờ về phía cửa sổ. “Chai không” nàng nói, lại vung súng ra trước mặt mình.

“Em lấy cái đó ở đâu ra vậy?” Eric hỏi gặng.

“Trong ngăn kéo bàn. Em thích. Bắn khoái lắm.”

“Anh ở ngay dưới lầu. Lỡ mà em bắn trúng anh thì chết.”

“Nhưng em có bắn trúng đâu. Hơn nữa em không thấy ông.”

“Suýt nữa là em bắn trúng anh.”

Juliette mỉm cười, làm như hình ảnh Eric Carradine bị thương chảy máu khiến nàng thích thú khôn xiết. Eric thấy khó mà kìm được cơn giận, khó mà giữ được cái phong thái lâu nay vẫn dùng như vũ khí trước sự mất kiểm soát của kẻ khác. “Này, Juliette, chả có gì đáng cười hết. Súng lục không phải là đồ chơi.”

Nụ cười của Juliette bật đi khi Eric thô bạo túm tay nàng, các ngón tay ông cắm sâu vào thịt nàng. “Đã đến lúc em thôi đừng có giờ thói ngông nữa. Chơi là chơi, nhưng thể này thì quá đà rồi, anh nói cho em biết. Nếu anh là chồng hay cha của em thì anh đã cho em một trận nhừ tử rồi.”

Juliette thích chí lắm, lần đầu tiên nàng thấy Eric giận dữ như thế. “Nào thì cứ làm đi, thách đó” nàng khiêu khích ông.

Ông dữ tợn lay nàng. “Vậy là đủ rồi, anh đã bảo.”

Các bậc thang kim loại rung lên khi có bước chân đang tới gần. Cửa văn phòng mở tung ra, Antoine sầm sập bước vào, hai cậu em theo sát gót. “Chuyện gì đang xảy ra ở đây?”

Eric thả lỏng tay Juliette ra. “Em dâu anh nghĩ cô ấy đang ở quầy chơi bắn súng ở hội chợ.” Eric lấy khẩu súng ra khỏi mấy ngón tay rời rã của Juliette mà đưa cho Antoine. “Cô ấy đang bắn chơi mấy cái chai ngoài kia.”

Michel lại gần vợ. “Em không biết là em có thể bắn nhằm ai đó sao?”

Juliette nhún vai và tránh gặp mắt anh. “Em bắn mấy cái chai chớ đâu có bắn người.”

Một tốp thợ đã tụ tập chỗ sân, xem xét mấy cái chai và tò mò nhìn lên cửa sổ. Antoine cúi người ra quát tháo họ. “Về làm việc đi. Trò diễn hôm nay chấm dứt rồi. Tất cả về làm việc đi.” Đám thợ đứng định tản mác ra khỏi sân. Antoine quay về phía cậu em. “Cả em nữa.” Khi Christian cứ đứng đó, anh nhắc lại mệnh lệnh, nhấn mạnh thêm bằng một cú xô mạnh.

“Rốt cuộc thì em làm cái gì ở đây?” Michel hỏi nàng.

“Sắp hết giờ làm rồi. Em tới tìm anh.”

“Nào. Về nhà đi.” Antoine bảo anh. “Nhưng vì Chúa, đưa cô ta ra khỏi đây.”

Michel lặng lẽ dẫn nàng đi. Eric có thể nghe thấy anh nhẹ nhàng trách móc nàng trên đường xuống thang. Ông quan sát họ đi khỏi sân, rồi quay lại người quản lý.

“Nói tôi nghe, Tardieu, anh nghĩ cuộc hôn nhân này sẽ kéo dài bao lâu?”

Antoine tức tối quay phắt lại ông chủ thuê mình. “Chuyện đó ăn nhập gì tới ông? Chừng nào ông với tôi còn có thể ăn nên làm ra với cái xưởng thuyền thì chuyện gia đình là việc riêng của chúng tôi.”

“Tôi biết cô ấy rõ hơn anh đấy.”

Antoine không đáp trong khi cất lại khẩu súng vào ngăn kéo bàn.

“Cô ấy có khóc không?” Eric gắng hỏi.

“Con đó ấy hả?”

“Có lẽ cô ấy chỉ khóc khi có một mình.”

“Nó khó tính. Như con điếm.” Antoine nói bằng giọng rẻ rúng.

“Cậu trai tội nghiệp ời,” Eric nói, mỉm cười châm biếm, “riêng về khoản tâm lý đàn bà thì cậu vẫn còn sống ở thời Đồ Đá.”

Chương 20

Juliette mặc áo ngủ ngồi trên mấy bậc thang dẫn lên khu phòng ngủ, cổ xua cơn buồn ngủ ra khỏi óc. Nàng chưa hiểu nổi làm sao người ta có thể dậy sớm, nuốt vội bữa sáng rồi ngay sau đó hấp tấp đi làm việc được. Nàng chớp chớp mắt ngái ngủ rồi kéo cái áo ngủ ngắn lên gần như tận trên đầu gối. “Nhanh lên, Christian,” nàng nói khẽ với cậu em chồng. “Họ đang chờ cậu đó.”

Christian đứng bên bàn, cổ núc cà phê nóng đang nuốt cho trôi miếng bánh mì đang nhai dở. Cậu lấy tách cà phê ra khỏi môi. “Thôi xong, chả kịp rồi,” cậu vừa nói vừa đặt tách lên bàn và lấy mu bàn tay chùi miệng. Cậu đi ra cửa. “Chào nha, Juliette.”

“Làm ngoan thầy giùm cho chị trái táo. Ngay đây nè, trên bàn ấy.”

Christian quay lại bàn lấy một trái táo ra khỏi tô.

“Bắt nè.” Cậu chạy ra cửa khi nghe tiếng chiếc xe jeep của xưởng vang lên khô khốc.

Khi nghĩ là chiếc xe jeep đã đi rồi, Juliette đi đến cầu thang, vừa đi vừa lấy răng lột vỏ trái táo và mút thịt táo. Nàng đi ngang qua phòng mình và bước dọc hành lang đến phòng của Antoine. Cửa mở hé hé và nàng ghé nhìn vào.

Một cái giường nhàu nát, bộ pyjama nằm giữa sàn, cái áo khoác vắt bừa ngang qua ghế và vài thứ bừa rứt lung tung trên bàn làm việc - tất cả đều nói lên hùng hồn với nàng về sự hiện diện của Antoine. Chúng dường như toát ra một sức hút nào đó, lôi cuốn nàng vào trong căn phòng cho dù nàng đã quyết quay lưng đi, mặc quần áo rồi về dọn dẹp phòng của chính mình.

Juliette tần ngần nơi ngưỡng cửa, quả đấm nằm trong tay nàng, mãi vẫn không sao khép cửa để đóng sập lại cái khung cảnh khiến nàng nhớ đến Antoine kia. Trong khoảnh khắc, nàng do dự, rồi vào phòng.

Bàn ngủ của anh nằm gần đầu giường, trên bàn là một cuốn sổ. Nhấn nha, không biết mình đang tìm gì hoặc muốn gì, Juliette lại gần bàn lượm cuốn sổ lên. Một bức ảnh, chụp từ hồi đám cưới của nàng bên ngoài nhà thờ, tuột ra khỏi sổ rơi xuống sàn. Ba người trong ảnh, Michel và nàng đứng trước, Antoine đứng sau, mỗi tay quàng vai một người, mỉm cười yếu ớt với nàng từ trong ảnh.

Juliette ngắm bức ảnh một hồi, rồi kẹp lại ảnh vào giữa hai trang sổ và sắp xếp lại cái bàn ngủ cho giống hệt như trước. Nàng xoay người để ra khỏi phòng; phải vận dụng sức mạnh ý chí lớn lao để có thể đặt một chân này lên trước chân kia mà ra đến cửa, cánh cửa sao mà có vẻ xa đến thế.

Các ngón của một chân nàng vướng vào bộ pyjama nằm giữa sàn. Juliette đứng lại lượm bộ pyjama lên, cuộn tròn lại ném lên giường, nơi chỗ lõm trên gối nơi Antoine đã đặt đầu. Chóng mặt, nàng ngã xoài xuống vắt qua giường anh, nằm sấp, hai tay vươn ra túm lấy chiếc gối. Những tiếng nức nở dài, khô khốc khiến thân nàng vận lại, nàng liên vùi mặt vào giữa những nếp chăn rúm ró.

Nàng không biết mình đã nằm đó trong bao lâu. Thời gian tuồng như kéo giãn ra vô tận và nàng không sao kìm được để dừng nức nở. Đột nhiên, nàng biết có người khác đang ở trong phòng.

Giọng Antoine câu kinh hỏi, “Cô làm cái gì ở đây?”

Juliette nhấc đầu lên và xoay khuôn mặt nhoe nhoẹt nước mắt về phía Antoine, nhưng không rời khỏi giường.

“Cút đi” anh vừa ra lệnh vừa lại gần hơn. Antoine cầm cuốn sổ trên bàn lên nhét vào túi. “Nào, đi khỏi đây.”

Juliette xoay người, áo ngủ của nàng cuộn lên để lộ đầu gối. “Antoine,” nàng nghe giọng mình nói.

Anh ném toàn bộ sức nặng thân mình lên người nàng, với một sự man dại nó biểu lộ rõ ràng về cái dục

vọng đang giầy vò giăng xé anh. Mặt anh dí sát mặt nàng, méo xệch đi vì những cảm xúc trái ngược nhau mà anh đang chật vật cô dần xuống. Môi hé ra, anh cúi sát đầu xuống nàng, cho tới khi khoảnh khắc cuối cùng khi miệng hai người gặp nhau thì Juliette hét lên. “Không! Đừng!”

Antoine rụt phắt lại như bị roi quất, và Juliette vùng ra, lăn tồm xuống khỏi bên kia giường. Cú ngã đau điếng khiến đầu nàng tỉnh ra; không nhìn lại anh, nàng chạy ra khỏi phòng sang phòng bên cạnh, phòng của nàng và Michel. Juliette đóng cửa lại rồi tựa người vào cửa, thở hổn hển và kiệt sức.

Christian thì người lên còi chiếc jeep, làm cho tiếng còi nghe như ếch ộp của nó phá tan sự tĩnh mịch của buổi sáng. “Hà,” cậu nói với Michel ngồi cạnh. “Bấm còi ỉnh ỏi xong rồi thì bắt người ta ngồi đợi, trong khi người ta thì gần như chết sặc vì nốc vôi nốc vàng cà phê” Cậu lại thì người lên còi xe.

“Ôi, thôi đi,” Michel nói. “Anh ấy xuống giờ đây mà.” Antoine đi dọc theo lối đi lát xi măng dẫn từ nhà ra đường cái, xoạc từng bước dài, đều. Chẳng nói chẳng rằng, anh ra dấu bảo Michel rời khỏi ghế người lái. Christian nhảy phóc vào băng sau và Michel dịch xuống. “Đi thôi,” Antoine nói.

“Đi thôi” Christian nhái lại anh. “Sau khi anh bắt tội này ngồi chờ vì cuốn sổ quý như vàng của anh.” “Câm đi.” Antoine hung tợn mở máy và đạp lên cần ga. Lốp xe quay tít làm sỏi bắn lên tung tóe trong khi chiếc jeep âm âm phóng dọc con đường.

Các đĩa ăn tối đã dọn đi hết. Antoine tháo dải cao su cột một xấp tiền ra và bắt tay chia tiền thành thành cọc theo mệnh giá. Juliette khẽ đặt hai tay lên vai Michel trong khi anh chẳng sức len ra để mẹ quán len thành cuộn. Juliette thở dài. Mọi chuyện có vẻ bình thường cả, bên ngoài thì vậy. Đêm nào cả nhà cũng quây quần quanh bàn, làm đi làm lại ngân ấy việc.

Antoine thôi đếm tiền mà nói với Michel. “Em phải đi lấy sơn ở chỗ Lafaur. Đừng quên yêu cầu chiết khấu.”

“Em còn phải đến gặp Courtin nữa, về vài món dụng cụ. Em chưa bao giờ đến đây làm xong việc rồi về nội trong ngày được.”

Juliette thẳng người lên mà hỏi chồng, “Anh đi Marseilles à?”

“Ừ. Và phải ở lại qua đêm.”

“Đem em đi theo đi.”

“Anh sẽ chạy tới chạy lui suốt ngày. Em sẽ mệt lắm, rồi thì nhất định em sẽ chán vì cả ngày phải đợi anh.”

“Không, em không chán đâu. Cho em đi với, Michel.”

“Nếu em muốn đi thì phải dậy từ sáu giờ sáng. Mà em thì thường ngày dậy bảy rưỡi cũng còn khó cơ mà. Anh sẽ bắt chuyên xe buýt sớm.”

“Không sao. Em muốn đi với anh.”

Antoine đã đếm xong và các tờ bạc nằm thành cọc chẵn chu ngay ngắn, được buộc dây, trên bàn trước mặt anh. Anh gom hết lại đưa cho mẹ. “Đây. Sáng mai mẹ có thể đem gửi ngân hàng. Giờ tiền đang bắt đầu vào rồi.”

Juliette cầm cọc tiền từ bàn tay chìa ra của Antoine, lật lật trong lòng bàn tay mình. “Tiền, tiền, tiền. Đạo này anh chỉ nghĩ đến tiền thôi.”

“Đưa cho mẹ đi,” Antoine nạt nàng.

Juliette vung vẩy mớ giấy bạc trên đầu mình. “Tiền là gì?”

Antoine gạt ghế đứng dậy, lại gần nàng giăng xấp tiền lại. “Tốt nhất là đem nó đi đi, Michel. Có vậy thì ở đây mới được yên lành ít nhất là vài tiếng đồng hồ.”

“Đúng đó, Michel. Ai cũng phải theo lệnh Antoine mà;” Juliette ranh mãnh nói.

Michel bắt lực nhún vai còn mẹ anh thì mím môi. “Em biết là anh muốn có em đi cùng, Juliette. Chỉ là anh sợ sẽ chẳng có gì vui cho em hết.”

“Đừng quên đánh thức em dậy đó nghe, Michel” Juliette hôn lên tóc chồng. “Em đi ngủ đây,” nàng thông báo. “Cái vụ tiền tiền bạc bạc này em chán lắm.” Nàng ngáp rõ to rồi đi lên cầu thang.

“Sức chịu đựng của mày làm tao sững sốt đó. Tao ngạc nhiên thấy con nhỏ không làm mày thành ra như cái xác ve chỉ sau mấy tháng đầu tiên” Antoine châm chọc ông em.

Michel luôn luôn dậy sớm mỗi khi cần đi đâu. Anh nheo mắt nhìn đồng hồ. Mới quá sáu giờ một tí. Juliette đang ngủ say bên cạnh anh, miệng hơi hé mở, một cánh tay vắt ngang trán. Anh dịch người trên giường và khẽ lay nàng dậy. “Juliette. Đến giờ đi Marseilles rồi.”

“Marseilles,” nàng lẩm bẩm trong giấc ngủ và gạt tay anh đi.

Anh hôn mí mắt nàng, nàng liền khẽ hé mắt ra. “Xe buýt nửa giờ nữa là chạy” anh nói với nàng.

“Em buồn ngủ quá, Michel...”

“Em có đi không?”

“Em có... đi; nàng lẩm bẩm, rồi lại thiếp ngủ.

Michel thở dài; ra khỏi giường mặc quần áo. Khi đã xong, anh lại nhìn đồng hồ. Vẫn còn thời gian. “Juliette” anh lay nàng mạnh hơn. Nhưng nàng trở mình đi phía khác và kéo chăn lên tận vai. Michel lại thở dài, ngồi xuống giường hôn nàng. “Thôi thì hẹn mai nhé.”

Khẽ khàng, anh ra khỏi phòng, xuống thang, bước ra giữa trời sáng tinh mơ. Một làn gió từ biển thổi từng cơn, và Michel hít thở, xem xét bầu không khí.

Lạ thật, những cơn bão tháng Mười này. Anh cảm thấy một cơn bão đang tới và cứ nghĩ nó hẳn sẽ dữ dội. Chúng thường vậy, ngắn mà dữ dội. Nhưng rồi; khi bão đã qua, hoa sẽ lại nở, gần như là mùa xuân trở lại. Michel quảy túi xách lên vai rồi thủng thẳng đi dọc con đường về phía bên xe buýt nơi ngã ba.

Chương 21

Suốt cả ngày nhịp điệu của gió cứ gia tăng không ngừng, thốc cát găm lên mặt các công nhân trong xưởng thuyền, buộc họ phải hét to lên thì mới át được tiếng gió rít trên đầu để nghe được nhau. Juliette đã xuống để ngắm, như mọi khi, và giờ nàng đứng nơi mũi một chiếc thuyền mới được sơn lại, thân nàng cao và thẳng tắp như pho tượng gặm mũi thuyền, vui sướng trao mình cho làn gió lồng ve vuốt, để cho những ngón tay thô ráp của gió thổi tóc nàng bay như dòng suối ở sau lưng. Nàng thích âm thanh và vị muối trong miệng mình.

Phía dưới nàng, Antoine giám sát một tốp thợ đang cố đưa một chiếc thuyền lên ụ mãi không được. Họ hi hục vừa đẩy vừa kéo, nhưng chiếc thuyền chỉ dịch đi được mười phân rồi lại nhất quyết thụt lùi xuống lại y như cũ.

“Ráng lên coi nào. Mình phải xích được nó lại trước khi bão tới thật. Rồi ai đó còn phải đi kiểm tra toàn bộ xưởng nữa,” Antoine hét. “Kéo đi nào, mấy mụ khom già.”

Đám đàn ông chửi thề rồi cúi gập xuống kéo và đẩy, nhưng công cốc.

“Phải có ròng rọc kia. Puli với palăng chả ăn thua,” một trong mấy người thợ nói về cấm cầu. “Tụi tôi có kéo tới phôi ruột ra thì cũng vậy thôi.” Anh ta thẳng người lên.

“Được, kiểm thêm cái ròng rọc mà làm cho xong đi,” Antoine nói.

“Chả còn cái nào dư nữa hết.”

Christian lại gần ông anh. “Có một cái còn tốt ở xưởng cũ ấy.”

“Vậy thì đừng có đứng đó như thằng ngu nữa. Đi lấy đi.”

“Gustave lấy xe jeep đến St. Raphael kiểm vật tư cho mấy cái đèn xì rồi.”

“Trời ơi là trời!” Antoine hoảng hốt rên rỉ. Anh đã làm việc trong nắng gắt suốt ngày, gần như lên cơn hoảng loạn do cơn bão đang sắp tới.

“Mình có thể đi thuyền tới đó lấy,” Christian đề xuất. “Gió giật thế kia thì mày chả có đi đâu được hết.” Juliette từ trên cao liền hét xuống, “Có chuyện gì vậy, mấy chàng thủy thủ ngon lành đừng cảm kia? Có dăm ba con sóng mà cũng sợ sao?”

Đám đàn ông quay từ phía hai anh em Tardieu sang nhìn Juliette trên cái thang tựa vào thân thuyền đang leo xuống. Một người nói, “Tôi không sợ bão, thưa cô. Chỉ sợ lật thuyền thôi. Tôi ghét nước.” Mấy người kia cười rộ.

Antoine cau mày với nàng rồi nói với đám thợ. “Gustave đi lúc mấy giờ? Có ai biết không?”

“Khoảng mười giờ, không trễ hơn, được mười lăm phút rồi.”

Antoine xoa cằm. “Vậy thì phải hai ba tiếng nữa hẳn mới về. Quỷ tha ma bắt!”

Christian đã lại gần giúp Juliette xuống mấy nấc thang cuối. “Đi nào,” nàng thì thầm với cậu. “Mình đi lấy cái ròng rọc cũ ấy vẫn được mà.”

Sự hưng phấn của nàng làm Christian thích thú. “Chắc rồi,” cậu nắm tay nàng nói. “Lối này”

Antoine đã thôi không cố bắt thợ kéo con thuyền kia nữa mà đang cùng họ gia cố các cột chống dưới thân thuyền.

Christian dẫn Juliette đi qua lán dụng cụ, đi xuống cầu tàu nơi có một con thuyền nhỏ đang neo. “Đợi tí,” cậu nói. “Để em đi lấy cái máy nổ, có nó thì mình sẽ đỡ phải lo về cái buồm chéo trong trời gió như vậy.”

“OK.” Juliette tung tăng chạy trên cầu tàu, rộn ràng náo nức trước cơn gió mạnh đang đập vỡ nước biển thành những hàm răng trắng sắc lẹm. Nàng nghe hai hàm răng của chính mình ra, cười toét nụ cười của loài thú.

Christian ra khỏi lán dụng cụ lồi theo một cái động cơ ngoài cỡ nhỏ. “Trong lán có một can xăng đó. Vào lấy đi. Nhanh lên.”

Christian hạ cái động cơ vào trong thuyền. Đến khi cậu lắp động cơ đầu vào đó xong thì Juliette cũng xách can xăng quay lại. Cậu chìa tay giúp nàng xuống thuyền và nàng nhảy xuống.

“Đi thôi!” nàng hét.

Tiếng gót chân Antoine nện trên ván lát cầu tàu. “Nè hai đứa kia! Tụi bây làm cái gì vậy hả?”

“Em không cho cái máy đó chạy được sao?” Juliette giục Christian.

“Em đang cố đây,” cậu vừa lăm bắm vừa giật dây khởi động.

Antoine giờ đã đứng ngay trên đầu họ trên cầu tàu. “Ra khỏi thuyền ngay.”

“Tại sao?” Juliette hét lên với anh. “Tại sao?”

Đám công nhân đã tới sau lưng anh để xem có chuyện gì.

“Hai đứa bay là hai đứa ngu, tại vậy đó. Ra khỏi thuyền ngay,” anh nhắc lại nghiêm khắc hơn.

Juliette cố tìm lời để hạ nhục anh trước mặt người làm công, sao cho anh tức tối và nổi khùng lên. “Anh sợ không dám tự mình đi, có vậy thôi.”

Christian lại giật dây khởi động, nhưng cái động cơ chỉ khựng lên mà không chịu nổ. Juliette ngồi trên thuyền bầu lấy mạn thuyền chặt đến nỗi khớp ngón tay nàng trắng chột cả ra.

“Không, đồ ngu,” Antoine quát nàng. “Chỉ là tôi biết về biển nhiều gấp trăm lần cô. Hơn thằng kia,” anh nói, hất đầu về phía Christian.

“Nếu anh biết nhiều vậy thì đáng lẽ anh không sợ mọi phải, đồ tọ xác ăn hiếp kẻ dưới,” Juliette bùng bùng nhuệ khí nhờ gió, nhờ mùi cơn bão đang đến gần, nhờ có thể quát nạt Antoine, thách thức quyền uy của anh.

Antoine ngoảnh qua vai nhìn đám thợ. Họ đang chờ xem anh sẽ làm gì, bởi Juliette là người mà ai cũng yêu mến, và tuy họ vừa tức vừa ngưỡng mộ Antoine nhưng họ chẳng yêu anh là mấy.

Juliette hiểu mình đã khiêu khích được anh. Mặt anh trắng bệch và mạch máu phồng lên thấy rõ hai bên màng tang anh. “Vậy,” anh nói, “cô muốn thấy sợ là ra làm sao phải không? Muốn thấy thật không?”

Christian đã khởi động được máy nổ dù nó chỉ nổ cà giựt, thế là Juliette liền đứng dậy tháo dây buộc. Bàn tay Antoine siết cứng lấy tay nàng và anh nhảy phắt lên thuyền làm cho nó trông trơn trượt như điên. Thuyền căng thẳng dây ra. “Mày, ra khỏi đây ngay,” Antoine nói với cậu em, rồi một tay túm vai cậu, tay kia nắm chặt quần cậu nhắc bổng cậu lên cầu tàu. Christian loạng choạng trên cầu tàu, lạng thình, điếng người.

Antoine tháo dây buộc thuyền rồi cuộn dây lại nơi mũi thuyền. “Ngồi xuống, tôi bảo gì làm nấy,” anh ra lệnh cho Juliette.

“Dạy cho cô ta một bài học chả ích gì đâu,” một trong mấy người kia nói to.

“Đừng làm vậy, Tardieu. Bão tới ngay bây giờ đó.”

Antoine xua đám công nhân đi rồi ngồi vào băng ghế người lái. Con thuyền nhỏ tiến ra phía biển.

Ngay khi thuyền rời khỏi nơi che chở là cái cầu tàu và đập ngăn, những làn sóng giạt đã ủa vào qua mạn thuyền và ném thuyền quăng quật cứ như một cái vỏ hạt dẻ. Bật lên ụp xuống, về sau ra trước, con thuyền múa một điệu múa điên khùng trên mặt nước cho đến khi Juliette chóng hết cả mặt. Nàng nghiêng chặt răng ra sức hít thở, hai tay bầu chặt mạn thuyền.

Sóng càng dữ dội hơn, đẩy thuyền nhanh chóng đầy nước. Mũi thuyền lao vun vút trên lớp sóng dồi lên rồi đổ ụp xuống bụng sóng phía bên kia, thì liền sau đó một ngọn sóng cao ngất khác lại ụp xuống đuôi thuyền, khiến Antoine ướt sũng từ đầu tới chân và nhún chìm máy nổ.

“Hà, cái trò này mới thật là hay cho cô đây,” anh nói. Miệng anh nhếch ra thành nụ cười toe toét hiêm

ác phô hết răng, một nụ cười không chút niềm vui. Nước từ tóc anh nhỏ xuống tong tong và chảy dọc mặt anh.

Con thuyền giờ đã vô dụng bị sóng ném hết bên này đến bên kia không thương tiếc, chẳng ra phương hướng gì nhưng chắc chắn là ngày một dạt xa khỏi bờ mà đi ra khơi.

“Tôi sẽ thử dùng buồm xem. Ít nhất ta có thể gắng giữ cho đừng ra xa bờ quá,” Antoine hét to để át tiếng gió. Anh lom khom trong thuyền, lôi cánh buồm gấp kỹ ở dưới cột buồm ra, giương lên, buộc chặt vào cột.

Juliette thích thú nhìn khi gió bắt vào mảnh vải bạt nhỏ và đẩy phất thuyền theo hướng khác.

“Ngồi vô ghế lái mà lái về cảng đi. Về cảng tức là bên trái. Cho nên cô phải đẩy bánh lái về bên phải.” Antoine giải thích, cứ dậm ba tiếng lại phải ngừng vì còn phải ra sức giữ buồm.

Juliette ngồi như bị bỏ bùa, không để tâm đến lời anh, không tuân theo chỉ thị của anh. Nàng quá say mê quan sát cuộc vật lộn của anh với những lực nguyên sơ của tự nhiên được phóng xuất ra qua trận bão này. Lúc này anh không phải Antoine mà là một vị bán thần, đang đo sức mình với một kẻ thù mạnh mẽ hơn, một mình đương cự với một đối thủ khôn dò và đáng sợ.

Juliette nhận ra mình đã ướt sũng vì sóng và vì những hạt mưa lớn nặng quất vào họ như roi quất, song nàng không cảm thấy lạnh. Nàng đang cháy bùng lên vì một nỗi hưng phấn chưa bao giờ biết tới. Antoine là vô địch, vô song. Nàng nghe được tim mình đập thình thịch nơi hai mạng sườn, khiến nàng phải thở hắt hên khó nhọc.

“Mẹ kiếp, cô có chuyện gì vậy hả?” anh quát nàng. “Túm cái bánh lái đi! Không nghe gì sao?”

Juliette vẫn ngồi yên tại chỗ, để mặc cho thuyền lắc nàng tới lui thế nào cũng được. Nàng không sao có thể rời mắt khỏi Antoine trong khi anh chiến đấu với cánh buồm, đảo lui đảo tới phía bên kia thuyền, từng múi cơ căng chắc của cơ thể anh như muốn bật ra dưới quần áo ướt mềm. Thuyền chao nghiêng thật nguy hiểm, và theo bản năng Juliette liền ném trọng lượng thân mình sang hướng ngược lại.

“Mạnh hơn nữa,” Antoine thét lên, cũng chúi người theo nàng, “không là ta văng hết ra đó.” Càng thêm nhiều nước hắt vào thuyền. Nước đây ập gần như đến ngang tám các ghế ngồi. “Em chả coi ra gì cả,” nàng thét lại. “Em thích thế này! Em chả coi nó ra gì cả!”

Antoine liếc phin nàng qua vai, một cái nhìn ngưỡng mộ mà anh không thể che giấu. “Em thích thế này,” nàng nhắc lại, phát âm tròn vành rõ chữ, để anh nghe ra thật kỹ, đừng lầm.

Vật lộn với cánh buồm thêm nữa cũng vô ích, nên Antoine nhích dần về phía cái bánh lái đang quăng quật cuồn cuộn từ bên này sang bên kia. Juliette ngẩng đầu lên hứng bão, hoàn toàn quên chính mình, để mặc cho gió và mưa hắt tung tóc khỏi mặt nàng; đưa lưỡi liếm những giọt nước không ngừng chảy xuống quanh môi.

Một cơn gió giật mới khiến cho nước ở dưới thuyền dựng đứng lên khiến thuyền chao đi rất dữ, nước trào hết ra khỏi mạn thuyền. Antoine túm lấy Juliette đẩy dúi nàng sang phía bên kia. “Mình sắp bị lật rồi! Nín thở đi! Mình sắp văng ra rồi!”

Một làn nước dữ rút tung họ ra khỏi nhau, và một làn sóng lớn chìm nàng xuống phía dưới mặt nước, xuống nữa, nữa, nữa. Juliette quẫy chân kịch liệt, dựa người nổi lên lại trên mặt nước, giữ đầu trên cao có lấy hơi. Chiếc thuyền đã bị lật úp đang bồng bênh cách đó không xa, Juliette liền cố bơi tới, giữ chặt lấy trong khi thuyền tròn trĩnh lui tới. Antoine đã biến mất. Nàng cố đạp chân để đẩy người lên cao hơn trên thân thuyền. Lần đầu tiên nàng cảm thấy nỗi sợ nặng như chì đè nặng nàng, nghe trong miệng mình vị đắng của nỗi sợ.

“Antoine, Antoine ơi!” nàng thét. “Antoine!”

Đầu anh hiện ra trên một đỉnh sóng về bên trái nàng. Một ngọn sóng đập lên thuyền, khiến nàng ngộp thở và sặc. Antoine bơi lại gần nàng, giật tay nàng ra khỏi thuyền.

“Buông ra. Buông ra đi. Mình phải bơi thôi.”

Họ bập bênh lên xuống trong nước. Đầu Juliette bị hụp xuống, Antoine liền kéo lên. Nàng ho nước ra.

“Em... em bơi không giỏi lắm” nàng cô nói. “Em không bơi nổi đâu.”

“Em phải bơi. Nào, buông ra. Để anh giúp.”

Antoine chinh sát tay bơi cho cùng nhịp với nàng và khi nàng mệt anh liền túm lấy một lọn tóc nàng rồi vừa bơi vừa kéo nàng theo. Nàng kiệt sức quá rồi, nhưng vẫn đang phấn khích tới mức không cảm thấy sự rã rời của cơ bắp mình. Đại dương như một người không lồ nào đó buộc nàng phải thuận theo ý chí của y, và rồi giọng của Antoine liền hồi giục nàng tiến tới. “Bơi đi. Bơi đi. Khum hai tay lại. Đạp chân.” Và khi anh kéo nàng theo như vậy thì cơ hồ việc đó chẳng mất tí công sức, ngay cả cơn bão như cũng đã xa tít tắp. Những đám mây đen dờn chuyển theo hàng triệu mẫu hình chóng mặt, dòn lại, đùn lên rồi lại đổ ụp trên bầu trời.

Sau đó, cứ như đã nhiều năm qua rồi; nước lạnh hơn, sóng dài hơn. Mỗi lần một cơn sóng đẩy nàng lên trên ngọn nàng lại nhìn ra được cái chỗ nhô lên nhỏ nhỏ vốn chính là bãi biển. Sau đó nữa, giọng của Antoine: “Giờ thì gần như anh có thể đứng được rồi. Bơi thêm vài sải nữa thôi.”

Nàng cảm nhận được sỏi dưới chân mình, liền thôi không bơi nữa. Lúc này sóng dồi ném họ vào bờ, họ vừa đi lảo đảo vừa bò. Cuối cùng họ cũng đến được bờ, nằm ẹp ngoài tầm với của sóng, hoàn toàn kiệt sức trên bãi biển toàn sỏi, không hề cảm thấy sự gồ ghề của bề mặt sỏi bên dưới cơ thể mình, mặc cho mưa rửa sạch muối ra khỏi quần áo họ.

Họ có bị đánh đi xa nửa vòng trái đất Juliette cũng chẳng biết mà cũng chẳng quan tâm. Một khoảnh khắc trước khi chìm vào một cơn buồn ngủ êm dịu và mời gọi, nàng nhấc đầu lên thì thấy bãi biển hoàn toàn vắng vẻ, hoàn toàn khuất khỏi con đường chắc hẳn chạy dọc bờ biển đâu đó ở đằng sau.

Tiếng sóng biển gầm gào trên bãi biển, tiếng nước reo óc ách trên sỏi khiến Juliette tỉnh giấc. Cơn bão đã qua, những túm mây màu xám lướt nhanh về phía chân trời và xa hơn chân trời. Dưới đất, gió đã ngừng, vạn vật chìm trong tĩnh lặng. Mặt trời tháng Mười ẩm ướt yếu ớt sưởi ấm nàng. Nàng thấy toàn thân cứng đờ; quần áo vẫn còn ướt. Tóc nàng rối bết và chỗ khớp nào trên người nàng cũng đau ê ẩm. Lảo đảo, Juliette lê mình đứng dậy.

Triều đang rút. Khi họ vào được bờ, nàng nhớ mang máng là họ chỉ còn đủ sức để giữ đầu và vai cao hơn ngọn sóng. Giờ thì sóng vỡ ra thành bọt ở cách chân Antoine vài mét.

Antoine nằm sấp. Nàng tiến lại gần dùng một chân khều anh. Anh mềm như bún. Quần áo ướt dính vào người anh, tấm thân mà ngay cả trong trạng thái nghỉ thế này cũng cuộn cuộn cơ bắp. Juliette chân thành ngưỡng mộ anh. Trong cuộc chiến đấu kéo dài của họ chống lại biển cả, suốt chuyến bơi dài vô tận tìm vào bờ, vật lộn với bão dữ để sống còn, nàng và Antoine là một. Giờ nàng lại bị tách lìa. Chỉ mình nàng. Đơn độc.

Nàng lại dùng một chân khều anh. Anh có thực. Và bãi biển trống trơ, vắng ngắt, chỉ có một cây thông còi cọc mọc nơi mép sỏi. Một cơn khát vọng bất ngờ cồn lên trong nàng và nàng cố cưỡng lại nó, cố chiến đấu để lại làm chủ được bản thân. Nàng vuốt cho thẳng mớ quần áo ướt trên người và phúi muối khô ra khỏi hai tay.

Đứng phía trên Antoine, nàng đặt một bàn chân trần lên cổ anh, gí mặt anh xuống sỏi. “Anh có dây không hả, đồ chó ướt kia?” nàng hỏi vặn, gay gắt. Antoine ngo nguẩy đầu để có chút không khí thở. Nàng dòn thêm trọng lượng lên bàn chân, đè nghiền mặt anh xuống bãi biển lộn nhon sỏi. “Anh muốn tôi phải cõng anh chắc?” Antoine không đáp và lần đầu tiên trong chiều hôm ấy một cơn rung mình run sợ chạy dọc sống lưng Juliette.

Nàng quỳ xuống cạnh anh, cố vờn tấm thân lực lưỡng của anh sao cho anh nằm ngửa ra. Sự gắng sức của nàng khiến anh cục cựa và rên rỉ. Nàng đứng dậy, lặn gió nhẹ làm cho quần áo nàng mắc dãn chặt vào cơ thể, khiến cho từng đường cong, từng chỗ hõm đều nổi rõ. Mặt anh chớp chớp rồi mở ra và đột ngột nàng cảm thấy mình chẳng khác nào đang trần truồng. Nhưng nàng chẳng cần. Nỗi cuồng nộ hoang dã của cơn bão vẫn đang dòn dập sâu bên trong nàng và nàng hít sâu bầu không khí được rửa sạch

bong. Nàng đứng trên chót đỉnh của một nơi nào đó chẳng ở đâu, thoát khỏi tất cả, thoát khỏi ngay chính bản thân nàng.

Antoine thu đầu gối lại và co duỗi tay. Rồi, không hề báo trước, bàn tay anh tung ra chop lấy một trong hai mắt cá chân nàng.

Juliette kêu lên, mắt thẳng băng ngã vật xuống bãi biển đầy sỏi. Bàn tay kia của Antoine giờ ra tùm lầy mắt cá chân kia của nàng. Anh kéo nàng về phía anh, nắm hai bàn chân mà kéo, đồng thời quỳ hẳn lên. Juliette đá anh tới tấp, nhưng anh chỉ cần dùng một bàn tay mạnh mẽ là đủ để ghì chặt cả hai cổ chân mảnh dẻ của nàng kéo nàng lại gần. Mặt anh không có biểu lộ cảm xúc gì.

Juliette lăn tròn một chút rồi nhôm dậy, nắm chặt hai bàn tay mà thụi anh, vào ngực anh, vào người anh, bất cứ chỗ nào nàng vươn tay thụi được. Những cú thụi của nàng đều chả thấm vào đâu và sự trợ trợ của anh càng khiến nàng phẫn uất, nhưng cơn phẫn uất của nàng chỉ làm tăng thêm cơn dục vọng của anh.

Antoine đứng dậy, vẫn đang nắm cả hai gót chân nàng trong một tay còn tay kia luồn lên hai đầu gối nàng. Nàng nghe máu dồn hết lên đầu. Sao mà anh ta có thể hèn hạ đến thế? Nàng vặn vẹo hông cố vùng ra, nhưng vô ích, mà chỉ làm cho hai chân nàng lộ hết ra, trần trụi. Bất ngờ, Antoine buông tay ra, đúng lúc Juliette cảm thấy chính mình chìm trong một cơn dục vọng mới mẻ và nóng bỏng. Nàng cố gắng không cử động tí gì, mắt chăm chăm nhìn Antoine.

Anh lại quỳ xuống, gần hai vai nàng. Một lần, nàng xoay sang nằm sấp, cảm thấy những cạnh sỏi sắc miết vào bộ ngực căng phồng của nàng. Nàng cũng cảm thấy hơi thở của Antoine đang sau gáy mình, như cái ngày đã xa xưa lắm rồi trên xe buýt. Nàng cứng đờ ra, nhưng Antoine chop lấy một vai nàng và phũ phàng lật nàng nằm ngửa ra. Không nói một lời, anh nhảy bỏ lên trên nàng như con bò mộng. Những làn sóng triều dục vọng cuộn trào lên ập qua nàng. Juliette không cưỡng lại nổi nữa, liền đáp lại sự bạo liệt của anh bằng bạo liệt của chính nàng, đòi kéo dài từng khoảnh khắc lạc thú một, chuỗi ra khỏi anh chỉ để tự xé toang váy áo mình ra. Nàng say khướt vì cơn bão, đã được đưa đến chỗ sống một cuộc sống mới bằng cách nhìn thẳng vào cái chết. Họ lăn tới lăn lui, tới lui tới mãi, trên bãi biển, cho đến khi Antoine lôi nàng đến dưới một cây thông lẻ loi còi cọc.

Ở đó có cát, mềm và ẩm, có mùi cao su hăng hắc. Anh đưa nàng đến tột đỉnh đam mê cho đến khi nàng thấy mình sắp nổ bùng tới nơi rồi sau đó họ cùng nhau lao tuột xuống một triền dốc dài dằng dặc, tiếng vọng sự làm tình của họ dềnh lên hạ xuống chậm rãi, âm vang trong từng thớ cơ của thể xác nàng. Mình bị hủy diệt rồi; nàng nghĩ. Nàng nhắm mắt lại với cảm giác biết ơn, trong một nỗi kiệt sức và khoan khoái mênh mông.

Khi nàng lại mở mắt ra thì chắc hẳn đã vài khoảnh khắc trôi qua bởi nàng không cảm thấy sức nặng thân thể Antoine phía trên mình nữa, không còn nhận thức được sự gần gũi sát bên của anh nữa. Mặt trời đang lặn xuống bên kia chân trời, khiến cho bãi biển tắm trong màu đỏ như máu, ngay cả làn nước lặng lúc này cũng nhảy nhót đỏ như máu dưới mặt trời đang lặn. Không còn đám mây nào trên trời, chỉ có sự bao la, trải dài đến vô tận.

Juliette rướn tay lấy đồng quần áo ném vương vãi trên mặt cát dưới cây thông. Nàng quỳ dậy. Antoine, đáng người nổi bật trên nền ánh mặt trời lặn, đang lững thững rời khỏi mép nước, vừa đi vừa kéo quần lót lên, một tay cầm chiếc áo sơ mi cuộn rúm rỏ.

“Antoine! Đợi đã!”

Anh dừng bước, nhưng không quay lại nhìn nàng. “Cô tính ngủ lại đây hay sao chứ hả?” anh nói sảng qua vai, rồi vẫn đi tiếp.

Juliette mau mắn mặc đồ vào rồi vuốt cho thẳng mấy lọn tóc rối tung. Một cơn xấu hổ nóng bừng tràn qua trong nàng. Nàng nghe máu dồn lên hai má; và hai tay nàng run lên trong khi nàng lóng ngóng ràng cái cho xong mấy cái cúc áo. Nàng vã mồ hôi lạnh. Đầu đó bên trong đầu nàng một giọng nói nhắc đi

nhắc lại: “Cô đã bị đè ra. Cô đã bị chiếm đoạt. Cô đã cho thằng anh chồng kia hấn hiếp cô. Hiếp cô... chính cô.” Juliette mặc áo quần xong.

“Antoine.” Giờ thì anh chỉ còn là một hình bóng nhỏ xíu, đang khuất dần sau một đụn cát. Juliette buộc đôi chân mình phải chạy, hông đuổi kịp anh. Anh là sợi chỉ kết nối nàng với thực tại. Nàng nhận ra mình mệt mỏi, mệt mỏi rã rời hơn, kiệt sức hơn lúc nào hết trong đời nàng. Đó phần nhiều là do cuộc vật lộn với cơn bão, hay phần nhiều là do ngọn lửa dục vọng chớp nhoáng, hay phần nhiều là do mặc cảm tội lỗi dần vật, nàng không biết.

“Đợi em với!” Juliette trượt chân ngã xuống cát, khóc nức nở. Bằng một nỗ lực của ý chí nhiều hơn là bằng cơ bắp, nàng tự nâng mình đứng dậy mà bắt đầu nửa chạy, nửa lảo đảo muồn té; theo sau người đàn ông đã giằng xé nàng ra từng mảnh. Minh chả bao giờ bắt kịp anh ấy mất, nàng nghĩ. Chả bao giờ, không bao giờ. “Antoine ơi!” nàng gọi.

Chương 22

Juliette có cảm giác kỳ quặc rằng thân thể nàng đang ở đâu đó bên dưới nàng, ở trên giường, còn nàng thì đang trôi bồng bềnh phía trên. Con sốt thiếu đốt nàng khiến nàng đỏ mồ hôi vô tội vạ, vật vã quằn quại trên chăn đệm. Ai đó đã đặt nàng vào giường, giường của Michel. Nàng chẳng nhớ tí gì rằng mình đã về nhà, chẳng có ý niệm gì về chuyện bao nhiêu thời gian đã trôi qua. Nàng rên rỉ.

Cửa mở. Christian vào phòng ngồi ghé lên mép giường.

“Chị gọi à, Juliette. Em làm được gì cho chị không?” Khuôn mặt trẻ con của cậu đầy lo âu, môi cậu run. Cậu nắm tay nàng trong tay mình, dùng khăn tay lau mồ hôi trên mi mắt nàng. “Chị nóng như lửa ấy. Em lấy nước chị uống nha?”

Giọng Christian nghe rỗng khan như vọng từ xa tới và nàng phải chật vật lắm mới giữ được khuôn mặt cậu trong tầm mắt mình. Đầu Juliette giật phùng phùng vì sốt, các ngón tay nàng cào cào vào hai lòng bàn tay Christian. “Trở lại nha, đừng bỏ tôi một mình,” nàng rên rỉ trong khi cậu xa dần.

“Em đi lấy cho chị tí nước.” Chẳng mấy chốc sau cậu quay lại, đỡ nàng dậy cho nàng uống. Nàng nhấp vài hớp rồi lại ngã dúi xuống đồng gối.

“Chị sợ, Christian ơi. Mỗi lần bị sốt là chị lại sợ. Làm ơn ở lại với chị cho tới khi nào chị ngủ lại được. Làm ơn nha. Chị ngủ rồi thì em đi cũng được.”

Christian dùng khăn tay vuốt trán nàng. “Đừng lo, em ở đây mà.”

“Ôi, Christian. Tôi khôn khổ quá chừng” Nàng lảm nhảm, nóng hằm hạp, mê sảng. “Con thuyền, rồi cơn bão... Trên bãi biển, Antoine... Tôi... tôi đề anh ấy... chúng tôi...”

“Em biết. Em biết hết. Từ lúc về tới giờ Antoine toàn nốc rượu tới say bí tỉ chả còn biết trời đất gì, ở dưới nhà ấy. Anh ấy kể hết cho em nghe rồi; giờ thì chắc cũng kể cho mẹ nghe luôn rồi. Anh ấy không kể là chịu không được.” Mặt Christian đanh lại. “Mỗi lần thấy tự thương thân là anh lại phồng mũi lên như vậy đó.”

Juliette bắt đầu khóc. Chầm chậm, nước mắt dâng đầy lên mắt nàng rồi tuôn từng giọt xuống hai má nàng. “Là lỗi của tôi. Giờ thì hỏng hết rồi.” Nàng vươn tay tìm cậu, siết chặt lấy tay cậu, muốn nói.

“Chuyện đó trước sau gì cũng xảy ra. Từ cái ngày anh ấy trở về trước đạo Phục sinh, chuyện này phải xảy ra, Juliette à.”

“Nhưng tôi không yêu anh ấy, không yêu mà. Nó như một căn bệnh; anh ấy khiến cho tôi hành động thể chứ tôi có muốn thế đâu. Tôi sắp sửa hạnh phúc với Michel cơ mà, tôi đang có hết sức. Giờ thì sụp đổ hết rồi,” nàng tuyệt vọng nói.

“Không. Tin em đi. Rồi chị sẽ quên.”

“Giá mà quên được. Nhưng không thể, giờ thì không thể nữa rồi.”

“Chị sẽ quên.” Christian kéo chần cho nàng. Juliette buông thõng hai tay, không có chút sức lực nào, cố cưỡng lại.

“Tôi nóng quá,” nàng phản đối.

Hai khuôn mặt khác trôi ra khỏi làn sương dày của cơn sốt đang vây chặt nàng và nàng biết Christian đột ngột đứng dậy tuồng như cậu bị bắt quả tang đang làm gì đó. Bà Tardieu đứng nơi ngưỡng cửa còn Antoine khom xuống trên giường.

Antoine đứng đó, lắc lư qua lại; mặt đỏ lựng vì rượu, vẫn mặc bộ đồ như khi dưới cây thông. “Tao đang tự hỏi thằng kia làm cái gì trên này mà lâu vậy,” anh nói giọng lè nhè. “Hai thằng trong cùng một ngày. Cô nhần nại một tí không được hay sao hả?”

Cuồng nộ; Christian gạt phắt ông anh ra khỏi giường. “Đồ con heo say rượu!” cậu thét. “Đồ khôn nạn ý lớn bắt nạt nhỏ!”

Antoine vung tay quạt mạnh vào Christian khiến cậu văng bắn ra khỏi anh. “Đừng có chửi tao, đồ nhãi nhép, không tao cho mày một trận nhớ đời đó. Tao là chủ ở đây. Đừng có quên.” Anh thở hắt ra do phải nói ngắn ấy vì lưỡi anh đang đỡ ra, chữ này chữ kia lúi cả vào nhau.

“Không phải đời đời là chủ đâu,” Christian bình tĩnh chấp nhận lời đe dọa, “cho nên tốt nhất là anh đừng có đợi lâu quá.”

Bà Tardieu đứng nơi ngưỡng cửa nhìn Juliette với vẻ dửng dưng. “Cô muốn cái gì thì giờ được cái này rồi phải không?” Bà ra hiệu bảo hai đứa con trai ra khỏi phòng rồi đứng tránh sang bên nhường lối cho họ, đoạn bà điềm nhiên vươn thẳng người lên.

Juliette muốn nói với bà, nhưng không tìm được gan hoặc lời để nói. Mắt nàng dõi theo những cử động nhanh, gắt của mẹ chồng, chẳng thấy nhẹ lòng chút nào nơi tấm lưng cứng đờ và khuôn mặt đơ đờ đó.

“Cô còn muốn gì nữa không?”

“Có lẽ thứ duy nhất con từng mong ước là một người bạn” Juliette thì thầm.

Bà Tardieu nhìn Juliette không hiểu, đợi nàng nói gì đấy.

“Có đúng vậy không?” giọng Juliette tiếp tục.

“Cái gì?”

“Rằng Chúa rủ lòng thương kẻ yếu?”

Bà Tardieu cau mày nhún vai, đoạn bước thoăn thoắt ra khỏi phòng, đóng cửa lại đánh cách.

Juliette ngẩng đầu lên khỏi gối. Căn phòng xoay mòng mòng, đầu nàng quay tít. Nàng lấy hai tay ôm chặt lấy đầu và cảm thấy máu đập thành thạch trong mạch máu. Yếu ớt, nàng với tay tắt đèn, khiến căn phòng chìm trong bóng tối. Giá mà nàng ngủ được. Giá mà nàng quên được.

Michel chạy suốt phần tư dặm cuối cùng từ chỗ ngã ba. Dù gần như suốt đêm qua bị nhồi xóc trên xe buýt nhưng anh không thấy mệt tí nào. Chẳng mấy chốc nữa anh sẽ được gặp vợ. Dù chỉ hai tư giờ xa nàng song đôi với anh thế cũng đã quá nhiều khó lòng chịu nổi. Gần đến nhà anh bút tới, nhảy thoát lên lối đi lát xi măng dẫn từ ngoài đường vào nhà, mở tung cửa, để cho nắng sáng tràn vào.

Antoine ngồi nơi bàn, đầu bù tóc rối, mắt sưng húp. Khi Michel vào phòng, Antoine thu hết mấy cái chai rỗng ra khỏi mặt bàn đem để dưới chân.

“Em cứ nghĩ về giờ này cả nhà vẫn đang ngủ,” Michel kêu lên. “Anh dậy đi ra xưởng sớm thế à?”

Antoine gật.

“Chắc là em sẽ đợi Juliette dậy đã. Nếu anh thấy được.” Antoine lại gật.

Hồ hởi, Michel bắt đầu kể cho Antoine nghe về công chuyện anh đã tiến hành hôm qua. “Rồi thì,” anh kết luận, “em còn gặp được Courtin sau khi ăn tối hôm qua nữa. Thành thử em không phải ngủ qua đêm”

“Tốt.”

“Em đã bắt kịp chuyến xe buýt cuối”

“Tốt”

“Chắc Juliette còn đang ngủ.”

Antoine lại gật, rồi đứng dậy.

“Đợi đã,” Michel nói. “Em muốn cho anh xem em mua gì cho mẹ nè.”

Antoine lại ngồi phịch xuống ghế, dụi dụi mắt. Michel đặt một hộp các tông lên bàn, xé dải bọc, lục trong mấy tờ giấy mỏng lót hộp lôi ra cái gì đó. Một cái đồng hồ treo tường to đùng, chạm khắc kỳ quái lộ ra. Antoine găm gù trong họng.

Michel nhét mớ giấy gói vào lại trong hộp rồi ngắm nghía món quà. “Có phải mẹ muốn treo đúng cái như vậy trong phòng ngủ của mẹ không?”

Antoine lại đứng dậy lê chân ra cửa.

“Nè, anh uống với em một tách cà phê nhé?” Michel hỏi. “Anh đi đâu vậy?”

“Ra xưởng.”

“Nhưng còn sớm quá mà,” Michel bác lại, bối rối.

Antoine không trả lời.

Michel nghe tiếng máy xe jeep khởi động, rồi tiếng sang số kèn két. Anh giấu cái đồng hồ sau lưng mà đi vào bếp, mùi cà phê mới pha từ đó tỏa lên thật là cảm dỗ. Bao tử anh kêu gào đòi ăn, và Michel nhận ra mình đói cồn cào. Anh lên tới sau lưng mẹ mà hôn lên má bà.

“Michel! Cả nhà đâu có nghĩ con về sớm vậy.”

“Con đi chuyển xe buýt đêm,” anh giải thích. “Nè, Antoine bị làm sao vậy?”

“Nó uống rượu cả đêm.”

“Uống rượu?” Michel thắc mắc.

“Michel,” mẹ anh nói với vẻ thương hại, “Michel, mẹ phải nói chuyện với con”

“Về cái gì? Có chuyện gì xảy ra vậy? Đầu tiên Antoine, giờ tới lượt mẹ.”

“Là chuyện vợ con, Michel. Chuyện Juliette.”

“Ôi trời ơi! Có chuyện gì vậy? Chuyện gì xảy ra với cô ấy?”

Bà Tardieu đi về phía cửa bếp đóng lại. “Nó không sao hết.”

Michel cảm thấy cái đồng hồ chạm trở kỳ khu rồi ra khỏi ngón tay mình, anh phải tì người vào cái tủ bằng gỗ thông. “Nói con nghe có chuyện gì xảy ra,” anh khẩn nài.

“Ngồi xuống, Michel”

Anh vâng lời mẹ. Bà đưa anh một tách cà phê, nhưng anh lắc đầu. Lời bà nói đâm vào tai anh đau như những mũi kim châm. Anh thấy mình kiệt lực, già sạm đi. Anh quá choáng không thể nói năng gì, không thể phản ứng lại trước những gì mẹ kể. Anh muốn bảo bà thôi đừng kể nữa, muốn bà hãy nói đó không phải sự thật, đó toàn là dối trá, hãy nói rằng thậm chí không phải là anh đang thức. Bụng dạ anh nhộn nhạo buồn nôn.

“Cho nên cả nhà nghĩ, mẹ nghĩ,” bà Tardieu nói; “tốt hơn hết là con biết chuyện bây giờ, ngay bây giờ, trước khi để cho con nhỏ đó biến con thành thẳng ngốc.” Bà Tardieu nhấp một ngụm cà phê. Mắt bà đầy lệ. “Thằng anh ruột của con. Khởi đầu hay hóm nhĩ.”

Michel đau lòng và hoang mang đến nỗi không thể hiểu mẹ anh đang khóc vì anh hay vì Antoine. Mà đằng nào thì cũng có khác gì nhau? Chẳng quan trọng gì nữa hết. “Nhưng con thì làm được gì? Con nên nói gì với cô ấy?”

“Con phải bảo nó đi đi.”

“Ngay hôm nay?”

“Ngay bây giờ.”

“Bây giờ.” Michel nhắc lại. Một vết thương lớn sâu hoắm đang mở ra bên trong anh, anh cảm thấy được sinh khí của mình đang từ đó ồ ạt tuôn ra, và anh ngạc nhiên thấy da mình vẫn đang nguyên vẹn, rằng anh vẫn đang sử dụng được tay chân mình; vẫn nói năng được. Anh cố sức tập trung vào những gì mẹ anh đang nói. Anh không thể nghĩ gì được nữa.

“Và nếu con nhỏ giờ trở đóng kịch hay đe dọa hay gì đó, hay là không chịu làm như con bảo thì hãy hứa cho nó một khoản tiền hay gì đó. Nhưng con đàn bà đó phải đi khỏi đây. Ngay sáng nay.”

“Vâng” Michel nói. Anh nhận ra là mình vẫn đang cầm cái đồng hồ treo tường ở sau lưng. Một cách cứng đờ; anh chìa nó ra giữa hai người. “Đây, con mua cái này làm quà cho mẹ. Con hy vọng mẹ thích.” Anh đặt cái đồng hồ vào trong tay bà rồi ra khỏi bếp, tiếng của mẹ anh nói với theo sau.

“Mẹ đã cảnh cáo con mà. Morin đã cảnh cáo con. Con đã được cảnh cáo trước rồi.”

Ai có thể được cảnh cáo trước về tình yêu? Michel nghĩ. Ôi lạy Chúa, nếu mình cứ thấy thế này thì thà chết còn hơn. Juliette, anh rên rỉ tận bên trong. Juliette, làm sao em có thể làm thế với anh, làm sao em có thể để cho anh ta chiếm lấy em? Antoine muốn gì có vậy, lúc nào cũng vậy. Michel lắc đầu buồn bã. Lúc nào cũng vậy. Nhưng có sao anh ta lại phải đánh cắp thứ duy nhất mình thực sự cần cơ chứ? Juliette, Juliette ơi! Michel cảm thấy nước mắt nóng hổi làm mắt anh bỏng rất. Anh lão đảo trên cầu thang, chật vật đi lên. Nơi chiếu nghỉ anh hít một hơi sâu và ghìm lại, lắng nghe bên ngoài cửa phòng mình.

Anh khê khàng mở cửa. Trong phòng vẫn đang tối mờ mờ, bị khuất sáng bởi một cái cây mọc bên mé nhà, và rèm đang kéo kín. “Juliette,” anh vừa nhẹ nhàng nói vừa đi vào phòng. Giường trống. Một chiếc áo ngủ cuộn thành đống nhỏ trên sàn. Các ngăn kéo bị mở ra và một ly nước nằm chổng chơ trên bàn ngủ, nước đọng thành vũng nhỏ trên mặt bàn phủ kính. Một con ruồi bay vù vù nơi tâm kính tủ quần áo.

Michel lục lọi khắp phòng, không tin được, muốn nàng vẫn đang ở đó. Những cử động mà anh buộc mình làm khiến anh thức dậy khỏi cơn đờ đẫn mù mịt mà tin của mẹ anh đã đẩy anh vào. Anh bắt đầu run. Bằng toàn bộ sức bình sinh, anh hét: “Juliette!” Chỉ có im lặng đáp lời anh.

Điên cuồng, anh lao ra khỏi phòng, chạy xuống cầu thang.

“Juliette! Juliette! Juliette!”

Bà Tardieu bắt gặp anh nơi chân cầu thang, ghìm anh lại. Anh vùng vẫy để giăng ra, gạt phăng tay bà. “Con đi đâu?”

“Đi tìm Juliette.”

“Thôi đi. Đừng đi!”

“Để con yên. Con cần cô ấy. Con cần vợ con.”

“Đừng đi; mẹ van con. Đừng.”

Michel đi ra cửa, lao bắn ra ngoài.

Bà Tardieu gọi theo anh, bắt lực không sao ngăn anh lại được. “Nó sẽ còn làm chuyện tồi tệ hơn nữa, Michel. Quay lại đi!”

Anh đã ra tới đường cái, chạy như thể cả cuộc đời anh tùy thuộc vào việc đó, từng hơi thở nhọc nhằn bật ra khỏi cổ họng anh.

Chương 23

Run bần bật từng chập vì sốt, Juliette lão đảo đi dọc bờ sỏi của St. Tropez. Nàng nhớ mang máng có lần mình đi nhờ một chiếc xe tải ngang qua, bảo bác tài là mình đi khám bệnh trên phố.

“Mình không còn thể nhìn mặt anh ấy. Mình không còn mặt mũi đâu để nhìn Michel nữa,” nàng lẩm bẩm đi lẩm bẩm lại với chính mình. Khi nghe thấy anh đã về và đang nói chuyện với Antoine, nàng ráng hết sức lết khỏi giường. Nàng mới ngủ được chập chờn và giờ đây chẳng có gì rõ ràng cả. Nàng lang thang giữa phố, không biết để làm gì.

Buổi sáng khá lạnh, sáng tháng Mười ở St. Tropez thường hay vậy. Đến trưa trời sẽ ấm lên nếu lại không có bão, nhưng Juliette run lên dưới chiếc áo len chui đầu và chiếc váy rộng cài khuy.

Nhà cửa và cửa hàng cửa hiệu bây giờ đã gần nhau hơn, bởi nàng đang đến gần góc quán *Bar des Amis*. Juliette băng qua đường; có ý đi bộ lên bên tàu, nhưng lại đổi ý mà hướng về phía quán bar.

Một còi xe vang lên cảnh tỉnh nàng, và nàng nghe tiếng xe phanh kít, cảm thấy một cú va chạm đánh bật hết không khí bên trong cơ thể nàng ra. Nàng ngã nằm ngang trước mũi xe, cổ nứu lầy những mảnh ý thức rách vụn còn sót lại.

“Nè!” bác tài vừa kêu vừa nhảy trên xe xuống. “Nè, cô có sao không?” người đi cùng anh ta vòng từ phía cửa bên kia sang.

Juliette nhấc đầu lên, cố gắng nhìn cho rõ họ.

“Thiếu tí nữa là cô toi rồi, thưa cô.”

“Cô không sao chứ?”

Giọng của họ khiến đầu nàng ong ong lên. Juliette đứng dậy loạng choạng bước mấy bước, khua tay xua họ đi. “Không sao. Tôi không sao hết. Để cho tôi yên.”

Nàng nghe thấy hai người kia nói với nhau trong khi nàng đi vào quán Bar des Amis. “Juliette Tardieu đó phải không? Chắc cô ả xin rồi.”

“Vào giờ này ấy hả?”

Chiếc xe tải chạy đi, nghiêng lạo xạo trên sỏi.

Juliette lão đảo vào quán *Bar des Amis*, dừng nơi cửa, cố giữ người cho thẳng. Nàng liếc quanh phòng. Hai người Bắc Phi đang sôi nổi chuyện trò bên tách cà phê nơi quầy. Một thủy thủ ngồi một mình một bàn cùng với cái ly. Một người da sẫm, ăn mặc bảnh chọe đang chơi pinball [\[3\]](#), mấy cái đèn chớp tắt liên hồi và những cái chuông reo lạnh canh inh ỏi chói tai.

Người phục vụ quầy đang đi ra ngoài để xếp bàn ngoài hiên. Juliette túm tay anh ta. “Cho một brandy đúp. Nhanh.”

Anh ta quay lại đi vào sau quầy trong khi Juliette ngồi vào một trong mấy cái bàn. “Lucienne đã tới chưa?”

Người phục vụ quầy đem rượu đến bàn cho nàng. “Chưa.”

Người đàn ông ăn mặc bảnh chọe thôi chơi mà lại gần bàn của nàng, hờ hững nhìn nàng từ đầu tới chân. “Lucienne sắp tới rồi. Tôi đang đợi cô ta.” Ông ta lại đến chỗ cái máy chơi tiếp, đắm thành thành vào hai bên hông máy khi máy quả banh kêu lạnh canh giữa các chốt chặn.

Juliette cầm ly brandy lên, xoay xoay chân ly giữa mấy ngón tay. Nàng nhắm mắt lại và nốc nhanh hết sức mình. Rượu làm cô họng nàng nóng bỏng, nàng phải mở miệng ra thở, để làm dịu bớt dư vị cay xè của rượu. “Kinh quá” nàng nói với anh phục vụ quầy. “Cho tôi cái khác. Đúp.”

“Đúp?”

“Phải.”

“Cô không muốn đợi à? Đợi Lucienne,” anh phục vụ quây đê nghị.

“Cho tôi một brandy đúp nữa.”

Nàng sắp bị say. Nàng quyết tâm sẽ thật say. Giờ nàng đã xoay mòng mòng vì cơn sốt rồi; thế nhưng nàng vẫn còn nhớ mọi chuyện quá rõ. Nàng cần phải say để tổng khứ sạch những hồi ức đó, những hồi ức sống sít và đau đớn đó ra khỏi trí nàng.

Trên đường đi ra xưởng, Antoine đã thấy chiếc *Angelique* đi vào cảng. Đến giờ thì chắc Eric đã lên bờ rồi, đang ở chỗ *Anchorage*, và có một số việc Antoine cần bàn với ông ta. Đầu anh nghe cứ lùng bùng nhưng nhức, song anh chỉ muốn vui mình vào công việc của xưởng thuyền.

Anh gọi điện tới văn phòng của Carradine tại *Anchorage*. Đường dây chưa được nối thì một trong các đốc công đã bước vào văn phòng. Antoine cau mày.

“Anh không thấy tôi đang bận à?” Anh nghe có tiếng chuông ở đầu dây bên kia. Người đốc công đứng đó.

“Ông Tardieu, xe tải cung ứng hàng cho ta vừa tới.”

“Tốt. Đi mà lo liệu đi.”

“Tài xế nói là Juliette suýt nữa bị tai nạn.”

Antoine dờn ông nghe ra xa khỏi tai. Có tiếng cách ở đầu dây bên kia. “Đợi chút,” anh nói vào ống nói.

“Cô ấy cư xử kỳ cục lắm, tài xế bảo thế.”

“Cám ơn, giờ thì anh làm ơn để tôi lo cho xong vụ này” Antoine trở vào cái điện thoại.

“Cô ấy vào quán *Bar des Amis*.”

“Hôm nay anh hơi bị nhiều thông tin quá hả.”

Người đốc công nhướn mày nhìn Antoine. “Nghe này, tôi biết đây chả phải chuyện của tôi, dĩ nhiên, nhưng ông không nên để cô ấy đi loanh quanh như vậy. Ông nên cử ai đó đi đón cô ấy về.”

“Rồi sẽ có thôi. Anh coi cái cô nàng đó là cái chó gì vậy chứ? Đáng lẽ giờ này anh phải xuống dưới kia lo vụ cái xe cung ứng hàng mới phải.”

Antoine xoay phắt ghế lại và bắt đầu nói vào điện thoại. “Roger à? Xin lỗi đã bắt anh đợi...”

Juliette bắt anh phục vụ quây phải đem chại brandy tới rót cho nàng uống. Tiếng ồn liên tục nhưng thất thường của cái máy pinball đã dừng khiến Juliette ngẩng đầu lên. Nơi ngưỡng cửa, người đàn ông quần áo bảnh chọe đang đón Lucienne, cô đưa cô ra ngoài cùng y.

Lucienne đang nhìn về phía nàng. Juliette vẩy tay với vẻ say khướt, nghe Lucienne nói với người đàn ông.

“Đợi chút. Em sẽ ra ngay.”

Y ta ra ngoài phố, châm một điếu thuốc. Lucienne lại gần bàn. “Bồ có chuyện gì vậy?” Lucienne hỏi nàng.

“Mình chả biết nữa”

“Có chuyện gì xảy ra?”

“Mình không biết. Mình ngồi đây suốt mấy tiếng rồi, chờ bồ. Giờ mình chả biết mình chờ bồ làm cái gì nữa.”

Lucienne cầm chai brandy lên lắc lắc. Chai chỉ còn phân nửa. Cô lại để chai xuống, ngoài tầm với của Juliette.

Juliette cố hết sức vươn người ra cầm lấy chai, rót thêm vào ly. Nàng nâng ly lên, lẳng lặng ra hiệu là

uống ly này mừng Lucienne. “Mình thấy như mình đang sắp mất trí rồi. Chắc là do sốt. Mới sáng sớm mà đã uống như vậy thì thiệt là điên.”

Juliette nốc hết brandy vào cổ họng, thậm chí còn không có cảm giác nó đang đi dần xuống. “Già mà mình có thể chết dễ dàng như uống cái thứ brandy rẻ rề này! Được vậy thì chết cũng chả đến nỗi trần ai khoai củ.” Nàng cố phá lên cười, nhưng cái tiếng nàng bật ra nghe giống như tiếng hú.

Lucienne cầm lấy chai đi về phía bên kia phòng. Juliette để mặc cho đầu mình gục xuống bàn, tì lên hai tay. Mùi brandy ngấm đầy hai lỗ mũi nàng, làm nàng thấy buồn nôn. Giờ chắc nàng say rồi, say lắm rồi.

Nhưng nàng không cảm thấy say, nàng chỉ thấy còn khó chịu hơn là khi mới tới.

Lucienne. Lucienne đang đứng ở bộ điện thoại. Nàng nghe được tiếng đầu bên kia trả lời sau khi Lucienne nói thì thầm gì đó vào ống nói.

Eric Carradine quả thực đang rất phấn chấn. Mọi việc tiến triển suôn sẻ. Tardieu đang làm cật lực, điều hành xưởng thuyền rất có lỗi. Ông không ưa Tardieu, nhưng đây hoàn toàn là chuyện dân xếp làm ăn.

Perri, kiến trúc sư, đang chờ ông khi ông bước vào *Anchorage* sáng hôm đó, đồ án thiết kế cho khách sạn đã sẵn sàng. Bản thân Eric quay về mạng theo một số dự toán về chi phí cơ bản. Ông luôn luôn thấy phồn phờ mỗi khi đã sẵn sàng động thổ cho một dự án mới.

Ngay cả Roger, thư ký của ông cũng đang làm gì khác chứ không phải lơ ngơ vô tích sự hay ngồi uống rượu. Anh ta đang ngồi gõ công văn gửi các công ty xây dựng và lắp đường ống. Những điều kỳ diệu sẽ chẳng bao giờ dừng lại. Chà, giá như Juliette...

Điện thoại reo, Eric vui vẻ giơ tay nhắc máy. “Alô, alô, alô... Phải, Eric đây. Cái gì? Tôi không nghe rõ.” Ông cup tay lại trên ống nghe mà quay sang Roger. “Sao anh cứ bao giờ cũng chọn đúng lúc tôi đang nói điện thoại để gõ mấy chữ vậy chứ hả!”

Roger liền thôi không gõ nữa mà ngả lưng ra ghế, xanh xao rã rượi. Eric mỉm cười. Một thư ký nam - thế là vừa đẹp. Vội lại, nếu là con gái... - ông lại chuyển sang chú ý vào người gọi ở đầu bên kia điện thoại.

“Phải, tôi đây... Tôi nghe đây...”

Lucienne liếc ra khỏi bộ điện thoại nhìn Juliette trong khi chờ Eric làm xong nốt cái đang làm. “Eric” cô nói khi rốt cuộc ông ta cũng quay lại điện thoại. “Eric, tôi cho ông biết, chỉ vì ông đã nhờ tôi... Phải, Juliette... Không, thế không được. Bây giờ thì không... Có chuyện xảy ra rồi, tôi không biết chuyện gì... Dù sao thì cô ấy giờ chả nói năng gì được đâu... Tôi đoán là chuyện với Michel... Cô ấy cư xử kỳ cục lắm... Phải, phải, thế chắc là được... Vâng...” Lucienne đặt ống nói xuống lại giá đỡ.

“Cho mình thêm ít brandy đi,” Juliette bảo cô khi cô quay lại bàn.

Lucienne ra hiệu bảo anh phục vụ quầy đến. Anh ta mang tới cũng chai brandy còn một nửa ấy, nhưng kèm một ly không. Trước khi rót vào ly, anh ta lấy giẻ lau bàn.

Juliette nhìn anh ta chuẩn bị với vẻ thích thú. Có tiếng nhạc từ đâu vẳng tới. Nhạc to, mạnh mẽ, đầy âm thanh và tiết tấu. “Cái gì vậy?” nàng hỏi anh phục vụ quầy.

Anh ta rót rượu vào ly mới một cách tỉ mỉ cẩn thận, hơi cầu kỳ. “Câu lạc bộ Whiskey đang diễn tập. Vài hôm nữa họ sẽ ra mắt. Đang đợt lễ mùa đông này đi diễn ở các thành phố.”

Nàng để nguyên ly rượu trên bàn không đụng tới, tắt tả đi về phía đằng sau của quán *Bar des Amis*, nơi phát ra tiếng nhạc. Sàn quán rất khó đi, nó có những chỗ lồi lên mà nàng phải tránh, và có một đôi chỗ nó vênh hẳn sang bên. Nàng tì tay vào vách để có chỗ tựa rồi đặt bước vững hơn.

Nơi phía sau quán *Bar des Amis* là một cánh cửa nhỏ đầy vết xước với một quả đấm bằng đồng không

đánh bóng. Juliette thấy rất hài lòng với bản thân rằng mình có thể nhận ra tất cả các chi tiết này. Nàng xoay quả đấm cửa và cửa liền bật mở, cho thấy một cầu thang ngắn, dốc. Mùi tầng hầm ẩm thấp mốc meo xộc vào lỗ mũi nàng, tăm tối và dục hoặc như hầm mộ.

Juliette trèo xuống các bậc thang, mỗi lần một bậc, rất cẩn thận, rất chậm.

Bốn nhạc công đang ngồi lộn xộn dưới ánh đèn sân khấu màu trắng lóa mắt. Sân khấu nhỏ trông trơn chỉ có mỗi bộ trống, nhưng họ cũng chẳng dùng bộ ấy. Tay chơi trống đeo một cái trống Nam Mỹ dài vắt qua vai treo lủng lẳng giữa hai chân, anh ta khom mình trên nó, dùng hai lòng bàn tay và mười đầu ngón tay gõ nhịp. Nơi góc bàn, một tay chơi trôm pét tựa vào tường, hất những điệu nhạc lên trần nhà thấp tè. Nửa trong nửa ngoài vòng ánh sáng, tay chơi ghi ta ngồi trên một cái ghế đầu lưng với một ghế khác. Anh ta cúi gập mình trên cây đàn, một tay gảy một nhịp điệu bạo cuồng còn tay kia giữ cần đàn. Tay chơi nhạc cụ gỗ thứ hai bày một lô dụng cụ giữa sàn, trong số đó có một thứ ngộ nghĩnh anh ta dùng tay cào cào, và một cái ống tọng đầy cát. Giờ anh ta đang dùng cái maraca^[4] làm phát ra tiếng rào rào nghe như một cơn mưa toàn gỗ.

Tiếng nhạc cao lên rồi hạ xuống với một nhịp điệu đầy mời gọi trên người. Ngay khi nàng tưởng mình nắm được nó rồi, nó lại chuội ra, như nàng tóm nó. Juliette tiến vào giữa vòng ánh sáng, búng ngón tay và lắc vai. Âm nhạc cuốn nàng vào, như một thứ tonic hay thuốc phiện. Mọi thứ mờ cả đi ngoại trừ vòng ánh sáng và các nhạc công đang hưng phấn. Mọi thứ bên trong vòng ánh sáng nhuốm một vẻ như trong mơ, thậm chí trong một cơn ác mộng. Hai bên thái dương Juliette phập phồng do tiết tấu và do cơn sốt. Nàng quay phắt sang người chơi maraca, giằng hai cái lúc lắc khỏi tay anh ta. Chúng run lên và trở nên sống động trong tay nàng. Anh ta cả cười và nhặt một cặp đùi lên, gõ cây này vào cây kia. “Có muốn múa không, thưa cô?” anh ta hỏi. “Muốn múa không?”

Chương 24

Michel bước sầm sập trên các bậc thang dẫn lên tòa nhà văn phòng nơi xưởng thuyền và mở toang cánh cửa trên tầng hai. Anh xông xộc lao vào phòng, chống hai nắm tay lên bàn Antoine mà hỏi, “Juliette đâu rồi? Cô ấy có đến đây không? Anh có gặp cô ấy không?”

Antoine ngồi thõng thượt trên ghế bành, xoay xoay ghế, lẩn lẩn một chai bia còn phân nửa trước trán. “Đầu ơi là đầu!” anh nói. “Tao bị cuộc rượu hôm qua nó hành rồi.”

“Juliette đâu?” Michel nghiêng răng hỏi.

Antoine nhún vai và tợp một ngụm bia.

“Em tìm Juliette khắp nơi chả thấy.”

Antoine đặt chai bia xuống bàn rồi tì cằm lên hai bàn tay. “Có một chỗ mà lũ điểm đưa nào cũng tới. Có khi chú tới đó tìm thì gặp đó.”

Michel không màng tới ý sỉ nhục, anh đang quá chú tâm vào chuyện tìm cho ra vợ. “Ở đâu?” anh hỏi gặng.

“Đầu tao nghe cứ như lỗ đít con đĩ ấy,” Antoine rên rỉ. Anh lại cầm chai bia lên nốc.

Michel gạt phăng chai bia ra khỏi miệng Antoine và Antoine đờ đẫn nhìn theo nó văng bắn xuống sàn. “Cô ấy đâu?” Michel hỏi vắn. “Juliette đâu?”

Mặt Antoine bốt đỏ một chút. “Ở quán *Bar des Amis* ấy. Chắc đang nốc say quắc cần câu ở đấy.”

Michel xoay gót để đi. Nhanh như mèo, Antoine đứng phắt dậy khỏi ghế, ghì chặt nắm tay Michel xuống bàn. “Đừng đi tìm nó. Cứ kệ xác nó nằm dưới công, đấy mới là chỗ cho nó.”

Michel giằng tay ra khỏi ông anh, người tái nhợt đi. “Đừng gọi cô ấy như thế. Đừng gọi cô ấy là cái gì hết. Thậm chí đừng bao giờ lại gần cô ấy nữa, đừng bao giờ!”

Antoine cười nhả nhổ. “Con đĩ nhơ nhớp của chú.” Anh dẫn rõ, kéo dài từng chữ.

Michel nhìn trừng trừng vào mắt Antoine. “Sao lại đĩ? Anh phải trả tiền để có cô ấy sao?”

Antoine thản nhiên nhìn trả lại Michel. “Một cái thuyền nhỏ, có máy nổ. Và, ờ. Một can xăng. Thậm chí anh đây còn không được bảo hiểm nữa.” Anh lại ngồi thịch xuống ghế, cái ghế kêu ken két vì sức nặng của anh.

Michel há hốc mồm nhìn Antoine, như thể mới phát hiện ra anh lần đầu tiên. Một tia lửa căm hờn, lạnh và trắng, bùng ra trong ngực anh; đốt anh cháy lên. Anh nghe các cơ hai tay mình căng lên. Vào khoảnh khắc này anh căm thù tất cả mọi người, tất cả mọi sự trên đời này.

Antoine phân vân trước cái nhìn của Michel. “Chuyện gì vậy?” anh hỏi bằng giọng đầy mỉa mai. “Tôi không cạo râu à?” anh cà cà nắm tay bắn thủ vào râu cằm mình.

Michel vẫn lặng thinh, cảm thấy sự căm hờn lan đầy hai phổi và ra đến tận các đầu ngón tay anh.

“Chú giận anh phải không?” giờ thì Antoine ngọt nhạt nói. “Nhưng thật ra anh cũng muốn chú biết mà. Ai cho chú biết vậy?”

“Mẹ.”

Antoine gạt đầu ra chiều thông hiểu. “Mẹ làm vậy là đúng.”

Michel lại tìm được đủ sức để di chuyển, anh liền đi về phía cửa. Antoine bật dậy khỏi ghế, chặn đường anh. “Nghe anh này, Michel.”

Michel lách đầu và cổ Antoine gạt ra.

“Quên con nhỏ đi.”

“Không!” anh hét to vào mặt Antoine. “Không, không, không!”

Antoine chộp hai vai Michel, hơi thở nồng nặc mùi rượu của anh phủ vào mặt Michel. “Nghe anh đi. Lắng nghe lý trí đi.”

“Anh là cái thá gì mà đi nói về lý trí?” Michel gầm gừ.

“Hôm qua cô ả đã ở trong tay anh. Trong tay anh. Ngày mai; cô ả sẽ trong tay ai đó khác.”

“Em không quan tâm. Cô ấy là vợ em. Cô ấy là của em, cô ấy thuộc về em, em muốn đưa cô ấy về.” Michel vùng vẫy để thoát ra.

Antoine siết chặt hơn. “Nếu anh buộc phải đập cho chú nằm bẹp, anh sẽ đập, nhưng không có chuyện chú ra khỏi đây đang tìm cô ả đâu.”

Michel chùng xuống, hiểu rằng Antoine nói thật chứ không dọa suông, biết rằng Antoine khỏe hơn. Ngọn lửa căm hờn cháy sáng hơn. Antoine lơ tay ra. “Vậy tốt hơn,” anh nói. Nhưng anh không rời vị trí của mình nơi cửa.

Michel len đến chỗ ghé ngồi phía sau bàn làm việc, nói chuyện để làm cho Antoine mất cảnh giác. “Anh bảo anh sẽ ở đây cả ngày là nói thật đó hả? Cả suốt đêm hay sao?”

“Sao lại không? Làm vậy để chú có thì giờ nghĩ cho ra nhẽ.”

Michel khẽ mở ngăn kéo, âm thầm lấy ra khẩu súng mà Antoine cất trong hộc. “Anh ghen, có vậy thôi; anh ghen. Anh thả bắt cô ấy đi cho khuất mắt còn hơn là thấy cô ấy ở trên giường tôi.”

“Mày điên rồi. Mày mất hết trí khôn vì cái con chó cái đó rồi.”

Michel lôi súng lên trên mặt bàn, chĩa vào Antoine. “Anh luôn luôn nạp đạn vào súng phải không? Nào, giờ để cho tôi qua.”

Antoine quay người nhanh lại, dứt chìa khóa vào ổ, xoay chìa rồi dứt lại vào túi. “Nào, bắn đi.”

Michel thử mở cửa, nhưng cửa đóng chặt. Anh thử ẩy bằng vai. Nó không suy suyển lấy một phân. Anh chĩa súng vào ổ khóa.

“Cái trò đó chỉ được việc trong phim gangster thôi”

Michel nhét súng vào thắt lưng với vẻ phần nộ bất lực.

Antoine châm thuốc và tựa vào một tủ hồ sơ.

“Đưa chìa khóa cho tôi, Antoine”

Antoine rít một hơi thuốc.

“Nào, nào. Đưa đây.”

“Đừng làm thằng ngu, Michel.”

“Tôi cần cái chìa khóa”

Antoine vỗ vỗ vào túi áo. “Ngay đây nè.”

Bất thành linh, Michel một tay đánh bật điều thuốc ra khỏi miệng Antoine trong khi tay kia đâm mạnh vào bụng dưới ông anh.

Đầu tiên Antoine chỉ cố đỡ và gạt những cú đâm mà Michel giáng như mưa lên người anh. Hơi ran rát thì có, nhưng do vẫn còn chệnh choáng vì rượu nên anh không cảm thấy đau như lẽ ra phải thấy.

“Ngừng lại đi, Michel, anh cảnh cáo chú đó.”

Để trả lời, Michel tổng thẳng một quả vào miệng Antoine khiến hai môi Antoine bục toác ra. Một dòng máu rỉ xuống cằm anh.

Antoine quai vào tai Michel, giống như người ta quai vào tai một con chó con hay một chú học trò răn mắt. Việc này chỉ khiến Michel càng điên tiết, thế là anh lại lao bổ vào Antoine, tổng những quả đâm

như búa bổ vào đầu, ngực, bụng Antoine.

“Đủ rồi Michel, đủ rồi.”

Antoine thụi một quả tay phải vào trún^g tim Michel, khiến anh hự lên một tiếng và lùi lại trong khoảnh khắc. “Mày định làm cái gì vậy hả Michel? Thôi đi.”

Nhưng không ai hay không gì ngăn nổi Michel tìm vợ anh, anh không cần biết phải đi đến đâu, miễn sao tìm được nàng. Lúc này trên đời không có gì quan trọng với anh hơn là lấy cho được chiếc chìa khóa từ Antoine, tự giải thoát mình để đi tìm Juliette.

Ngay giữa lúc đang chiến đấu, anh vẫn không thôi hy vọng nàng sẽ trở về với anh, anh không cần gì khác cả. Có thể Antoine nghĩ là mình đúng khi khuyên nhủ này nọ, nhưng anh ấy không có quyền làm vậy, không có quyền nói bất cứ điều gì với anh nữa. Antoine đang ki^{ếm} chế không đánh trả, Michel biết, anh ấy cư xử với mình như với một thằng nhóc đang nổi khùng. Anh túm lấy cái chai b^{ia} không mà quật vào thái dương Antoine. Antoine bật lùi lại, nhưng tì được lưng vào cửa. Anh lắc lắc đầu với vẻ d^ờ d^{ẫn} và bây giờ mới lao vào cậu em với vẻ hăng tiết trước giờ không có.

Michel nhảy phóc lên cái bàn giấy, và trong khi Antoine vòng qua bàn, anh nhảy thốc lên Antoine, đè ông anh xuống. Đầu Antoine va xuống bàn đánh bịch. Michel lục trong túi áo tìm chiếc chìa khóa, lôi ra mở cửa. Anh lao xuống cầu thang, suýt nữa thì ngã dúⁱ dúⁱ, rồi phóng như bay ra khỏi x^{ưởng}. Ra đến cổng anh nói với một trong các công nhân: “Ông Tardieu bị thương. Trong văn phòng ấy.”

Quán *Bar des Amis*, anh biết nó ở đây. Anh dừng lại một thoáng để kiểm tra lại, thấy khẩu súng đang nằm chắc nơi thắt lưng; liền tho^{ăn} tho^{ắt} chạy dọc con phố.

Chương 25

Lucienne đứng chỗ góc đường nơi quán *Bar des Amis* tọa lạc mà ra hiệu cho ông. Eric Carradine quành chiếc Lancia lại tấp vào vỉa hè trước quán. Vài người ngồi nơi mấy cái bàn nhìn lên khi ông đi vào.

“Cô ấy đâu?” Eric hỏi Lucienne.

“Dưới hầm. Với ban nhạc Whiskey.”

“Đề tôi lo. Cảm ơn cô đã gọi tôi. Giờ đi khỏi đây đi.”

Người đàn ông ăn mặc bảnh chọe tiến tới nắm tay Lucienne. “Em nghe ông đây nói gì rồi đó, cưng. Từ sáng tới giờ anh cũng chỉ toàn nói thế. Đi thôi.”

Eric cau mày với ý rồi đi vào quán *Bar des Amis*, theo tiếng nhạc và đi thẳng tới cánh cửa nhỏ phía hậu, theo tiếng cười mạn dại của một người đàn bà mà xuống các bậc thang. Ông dừng ở đó, như thể vừa bắt gặp một nghi lễ cổ sơ nào đấy.

Juliette đang múa, thân nàng uốn ra sau, run rẩy, bắt lấy tiết tấu của trống và kèn trôm pét rồi tung nó về lại cho các nhạc công, dệt nên một mạng lưới mê cuồng hoang dã. Những hình bóng không giống con người trong ánh đèn sân khấu trắng xóa không hay biết gì về sự có mặt của ông.

Eric tiến tới giữa vòng sáng mà túm cổ tay Juliette. “Em làm sao vậy?” ông quát to át cả tiếng nhạc. “Em làm sao vậy hả?”

Juliette rũ người ra, như con búp bê bị cắt đứt dây. “Ông không thấy là em đang vui hay sao?”

“Thôi đi. Đủ rồi đó. Tôi đến để đưa em về.”

“Về đâu? Về cái xứ không có gì khác ngoài nhảy múa và cười vui phải không? Ông có biết chỗ nào như vậy không?” Mặt nàng đỏ bừng vì rượu brandy, mắt nàng ướt ướt.

“Có, tôi sẽ đưa em về đấy.”

“Ở đâu? Xa không?”

“Bên kia thế giới.”

“Xa hơn bất cứ gì khác sao? Em không muốn nghĩ về bất cứ gì khác nữa.”

Eric cảm thấy lòng trào dâng lòng thương cảm với cô gái này, có nhuốm chút đắc thắng. Ông chậm rãi mỉm cười. “Phải. Chính vì vậy mà tôi đến đây, Juliette, đi với tôi đi.”

Suốt trọng lúc đó ban nhạc cứ chơi và giờ tiếng nhạc dậy lên thành một khúc cao trào mãnh liệt. Nhạc công cầm cặp dùi bỏ dùi xuống mà chọn trống éch. Anh ta giơ trống lên cao khỏi đầu, vỗ lên mặt da thuộc bằng cả năm tay, hai hàm răng trắng ngà lóe lên trong ánh sáng chói gắt. Anh ta uốn éo lại gần Eric và Juliette, khuôn mặt đen như mun lấp lánh mồ hôi. Anh ta lại vỗ trống liên hồi đầy vẻ dụ dỗ trên người trước mặt Juliette. “Nhảy đi cô ơi!”

Juliette nhận lời mời, xoay tròn trong tay Eric, nụ cười cay đắng trên môi. Nàng vung tít hai tay lên và hất đầu, mái tóc dài của nàng hất qua hất lại như bồm con ngựa cái hoang. Nàng theo sau người cầm trống, bắt chước bước đi của anh ta, được tiếng trống liên hồi dẫn dắt vào một cơn phản kích bạo liệt. Nàng ngừng lại một thoáng, cởi mấy cúc váy để cho đôi chân dài của mình được tự do tung hoành hơn.

Eric quan sát, bị điệu múa của nàng thôi miên, muốn rút nàng ra khỏi các nhạc công, nhưng không buộc được mình làm việc đó, thương hại nàng, song không dập nổi ngọn lửa đam mê mà điệu múa xuất thần của nàng khơi dậy ở ông. Cái cô gái ngây thơ đã hồn nhiên bày thân thể mình ra trước ông trước lời hứa tặng chiếc xe đăng sau đồng chăn ga đệm mới giặt của nhà Morin, cô ấy đâu rồi? Còn đâu cô

gái đã chạy ra khỏi cabin của ông trên chiếc *Angelique* để đến với người đàn ông đòi tất cả mà không cho gì cả? Tardieu, Antoine. Eric biết rằng Antoine ắt phải chịu trách nhiệm về sự thay đổi này ở Juliette. Michel thì mình có thể xử lý được, ông nghĩ. Nhưng Antoine, ông sẽ phải bề gây được Antoine.

Juliette chấp hai tay lên trên đầu và tung váy hờ toang ra, nhảy thoát lên, nhảy, rồi lại nhảy. Nàng rơi xuống nệm và đảo sang một bên, cố giữ thăng bằng, rồi thôi múa, tròn mắt nhìn ra đằng sau lưng Eric. Ông nhìn theo nàng thì thấy Michel, tái nhợt, mồ hôi, nhể nhại, đứng nơi mấy bậc thang dẫn xuống tầng hầm. Ánh hoang dại trong mắt nàng vụt tắt và nàng rón rén bước mấy bước ra phía rìa vòng sáng, như muốn chạy ù đến chỗ Michel vùi mặt vào ngực anh mà khóc. Nhưng vòng sáng giữ chặt nàng lại. Làm sao chồng nàng có thể tha thứ cho nàng? Eric nghĩ, và nhận ra rằng cũng những ý nghĩ đó hẳn đang chạy qua đầu Juliette bởi ngay lúc đó nàng toét miệng cười cay độc và để cho váy nàng rơi xuống sàn. Nàng đá văng đôi xăng đan đi.

Michel tiến lại mép vòng sáng, nom trắng bệch như phấn. “Anh muốn nói chuyện với em, Juliette,” anh nói.

Nàng lùi xa hơn vào trong vòng sáng. “Không,” nàng hét. “Để cho em yên!” Nàng vẩy tay về phía các nhạc công, khích lệ họ hãy chơi tiếp vì khi thấy Michel vào họ đã ngưng phát lại. “Tiếp đi!” nàng hét. “Nhanh hơn! To hơn!”

Michel băng qua vòng tròn đến nắm tay nàng. “Đi mà,” anh năn nỉ.

“Không.” Ban nhạc lại rống lên chẳng ra xoang điệu gì, chói tai, khiến Eric vô cùng khó chịu. Juliette cầm cái váy lên vẩy vẩy về phía Michel làm như cái khăn của võ sĩ đấu bò. Anh buông tay nàng ra mà lùi lại, mặt đầy thất vọng.

“Thôi đi. Thôi đi.”

Juliette trêu anh, đánh hông ra điệu rõ là đã thỏa. “Múa đi!” nàng hét với gã mặt đen như mun. “Nhảy đi!”

Nàng xoay tít theo tiết tấu cuồng loạn, càng lúc càng man dại, để cho nó đẩy nàng đến những cực đỉnh mới. Eric không sao rời mắt khỏi nàng.

“Thôi!” Michel nói với giọng đầy uy lực, khiến Eric quay lại nhìn. Michel cầm súng lục trong tay phải, tay kia đỡ súng, lại đến gần vòng ánh sáng.

Eric len đến gần Michel, anh liền vung súng về phía ông.

“Đừng nhúc nhích. Ở đâu thì đứng nguyên đó” Michel nói qua kẽ răng.

Eric tiến thêm một bước lại gần Michel. Khẩu súng vẫn chĩa vào ngực ông, ngón tay Michel siết lên cò. Eric đứng lại, thở dài, rút cuộc cũng sẵn sàng để hy sinh.

“Nhìn đi, đồ ngốc,” Eric nói với Michel, khẽ và nhanh, “cậu không hiểu là cô ấy yêu cậu.”

Michel lắc đầu quầy quậy. “Không.”

“Cô ấy đang tự trừng phạt mình bằng cách đẩy cậu ra xa khỏi cô ấy, bằng cách làm cho cậu ghê tởm.”

Michel lại lắc đầu, mắt đầy lệ.

“Cậu là người duy nhất tin cậu cô ấy vì chính cô ấy, người duy nhất cư xử dịu dàng với cô ấy vì cô ấy là một con người; chứ không chỉ là một ả cái cảm đồ người ta như là quỷ dữ.”

“Không,” Michel đau đớn nói. “Nhìn cô ta kia!”

Juliette rung rung hai vai, ngực nàng cứng đờ nặng nề dưới khẩu súng.

Michel nâng súng lên.

Lợi dụng lúc Michel sơ ý, Eric xông vào anh, đánh bật mũi súng đi vừa khi viên đạn bắn ra, tiếng nổ

làm cho tiếng nhạc bị nát vụn. Ban nhạc và Juliette cứngờ ra như hóa đá, những pho tượng khắc nên bởi một nhà điêu khắc điên khùng.

Eric khom tới trước, gấp đôi người lại vì choáng đau, ghì chặt một tay vào mạng sườn. Nghiến răng, ông vươn thẳng người dậy nói với Michel, “Cậu may đây, cậu chỉ làm thủng một lỗ nơi áo tôi thôi” Michel nhìn ông đờ đẫn. Bằng bàn tay còn rảnh, Eric giăng súng ra khỏi tay Michel nhét vào túi áo mình.

Tiếng súng nổ gây nhón nháo trong quán *Bar des Amis*, một đám đông xúm lại nơi cầu thang. “Đi hết đi.” Eric nghe một giọng oang oang, hần học, nhận ra đó là giọng Antoine.

Eric ngăn đám đông đang ừa xuống thang, đoạn len lên.

“Có chuyện gì ở đây vậy?” Antoine hỏi ông.

“Xong rồi,” Eric đáp, không để anh xuống thang. “Theo tôi.”

Eric dẫn đường đi ra khỏi quán *Bar des Amis*, Antoine theo sau.

Chương 26

Antoine phăm phăm rẽ lối qua đám đông đang xúm xít nơi cửa ra vào quán *Bar des Amis*. Khi hai người ra tới vỉa hè, Eric đi vòng qua phía ghế dành cho khách của chiếc Lancia, chui vào xe, mồ hôi rịn thành từng giọt to trên trán.

“Lái đi,” ông nói với Antoine.

“Ông ốm à?”

Eric bỏ tay ra khỏi bên sườn. Bàn tay đầm máu. Một vết sầm loang ra trên sơ mi.

Antoine nhìn ông trân trân. “Ông muốn tôi chở ông đi bác sĩ phải không?”

“Không phải ở đây. Bác sĩ rồi sẽ phải gọi điện báo cảnh sát là có người trúng thương vì bị bắn. Mà cảnh sát thì chả hiểu cóc gì về tình yêu mãnh liệt.”

“Nhưng ông không thể cứ ngồi đây.”

“Tôi có người bạn làm bác sĩ ở Nice”

Antoine khởi động chiếc Lancia đầy sức mạnh rồi lái xe phóng đi, tẽ làm đôi đám người đứng trước mũi xe.

Chiếc Lancia gầm rú lao khỏi vỉa hè, xuôi theo bờ biển hướng ra con đường dẫn về Nice.

Eric tựa lưng vào ghế dành cho khách, mắt nhắm. Ông thấy hơi choáng váng, nhưng ông cần phải hoàn tất cho xong việc đã khởi đầu ở *Bar des Amis*. Đường lúc này đã thoáng, Antoine cho chiếc Lancia lao đi với tốc độ đáng sợ.

“Tôi cá là anh làm tất cả chỉ vì tình huynh đệ,” ông nói với Antoine.

“Gì cơ?”

“Đừng có giấu tôi. Anh làm vậy là để cho cậu ấy thấy cô ta là người thế nào. Tức là chứng minh cô ta yếu đuối và cần sức mạnh của cậu ấy.”

Antoine cười cay nghiệt. “Thứ duy nhất con nhỏ cần là thằng nào đó sộp sộp tí để cung phụng cho nó.”

“Thằng em anh là thằng ngốc, nhưng mà anh là đồ thú vật, một thằng khốn nạn.”

Antoine lại cười rộ. “Ông thông minh sáng suốt vậy mà hôm nay ông cũng mất cơ hội rồi đó.”

“Cơ hội gì?”

“Cơ hội mang con nhỏ đi theo ông vĩnh viễn.”

Eric thở dài. “Tôi biết.”

“Ông quyết định sắm vai Ông Bó Tuyệt Vời từ khi nào vậy?”

“Từ khi tôi cảm thấy mình như một người cha, đối với cô ấy.”

“Cha Carradine, chuyện này hay đó.” Antoine ôm cua gấp khiến xe chỉ còn chạy trên hai bánh và nhún còi inh ỏi.

“Tội nghiệp Michel,” anh nói. “Nó chơi trò Người Thua Được Tất với ông và rốt cuộc nó thua.”

“Tôi không lo về Michel. Cậu ta còn đủ trẻ cho chuyện đó.” Eric đẩy lùi những đợt sóng tối tăm đang ập tới. “Nhưng còn anh. Anh sẽ phải rời St. Tropez mà đi, hiểu không?”

Antoine rời mắt khỏi con đường, lái chậm lại, vừa lái vừa nhìn Eric chăm chú. Eric nhìn lại anh, rồi lại ấn tay vào bên sườn đoạn rút tay ra. Máu giờ chảy ra qua kẽ ngón tay ông.

“Lái nhanh đi. Tôi không muốn chết trên xe của tôi đâu.”

Tiếng súng trong căn hầm thật định tai nhức óc. Nó động vào óc Juliette như sấm khiến nàng phải đứng đờ ra, hai tay ép chặt lấy tai. Tiếng ong ong trong tai nàng khiến nàng tỉnh táo ra và lần đầu tiên trong ngày hôm đó nàng có thể nhìn thấy rõ, nghe thấy rõ mọi thứ. Cứ như nàng vừa ra đời một lần nữa.

Các nhạc công lùi lại và thu nhặt nhạc cụ. Ai đó đã tắt đèn sân khấu và bật đèn trần lên, trả căn phòng về lại với đời thực.

Michel lại gần nàng, trông tiêu tụy hơn, già hơn. Đám đông túm tụm lên cầu thang, lặng thinh. Chỉ có âm thanh từ căn phòng phía trên vọng xuống họ, như những đợt sóng của bờ biển nào ở xa. Michel đứng lại ngay trước mặt nàng. Mắt anh nheo lại vì đau đón khôn cùng và anh vung tay tát vào mặt nàng, tát qua tát lại.

Những cú đánh của anh làm má nàng bồng rất nhưng nàng vẫn đứng vững, nhận đòn không nao núng. Lệ trào ra mắt nàng. Michel thở hên hên vì xúc động. Anh lại giơ tay lên. Juliette cũng giơ hai tay lên trước mặt để tự vệ.

Thế rồi qua làn sương nước mắt của chính mình nàng thấy Michel cũng đang khóc.

Anh nhìn nàng rồi nhìn bàn tay mình đang giơ cao. Anh tiến một bước về phía nàng và nhẹ nhàng đặt tay lên hai vai nàng. Anh mở miệng để nói, nhưng không lời nào thốt ra. Lùi lại, anh để hai tay buông thõng hai bên sườn.

“Em không phải khóc nữa đâu” anh nói. “Giờ thì em không phải khóc nữa.”

Nàng cảm thấy được môi anh run, nhưng đấy cũng là run để mở ra thành nụ cười.

“Mặc váy vào đi,” anh nói. “Mang giày.”

Nàng ngoan ngoãn làm theo.

Xoay người, anh đi về phía cầu thang. Đám đông tề ra cho anh đi. Juliette theo sau anh, ban đầu khép nép, rồi nhanh hơn, ra khỏi quán Bar des Amis xuống phố.

Khi nàng ra tới phía sau anh, anh chìa tay ra. Juliette nắm tay anh, và các ngón tay anh liền dịu dàng đan vào các ngón tay nàng.

Michel Tardieu đang đưa vợ mình về nhà.

BẢN NGUYÊN CỦA LÀN SÓNG KHIÊU KHÍCH

Và Chúa đã tạo ra đàn bà (tên tiếng Pháp: *Et Dieu... créa la femme*, 1956) không phải là phim đầu tiên Brigitte Bardot đóng nhưng được xem như cỗ máy đưa Bardot trở thành biểu tượng điện ảnh và văn hóa thế giới. Bardot, với tên gọi âu yếm B.B, đóng đỉnh vẻ đẹp của mình qua vai diễn Juliette với biệt danh “mèo con nhục cảm” đã làm dậy lên cơn sốt hâm mộ toàn cầu. Khi bộ phim được phát hành ở Mỹ, nó đã vấp phải rào cản kiểm duyệt và trở nên quá phóng túng so với tiêu chuẩn đạo đức xã hội đương thời. Vào thời điểm đó, bộ phim bị Liên đoàn Đạo đức Thiên chúa giáo của Mỹ kết án và cấm đoán. Tuy vậy, năm 1958, bộ phim đã thu được 4 triệu đôla ở Mỹ, trong khi chi phí sản xuất ước chừng 300.000 đôla.

Khi bộ phim chiếu ở Mỹ, Bosley Crowther, nhà phê bình phim của tờ *The New York Times* đã nhận xét: “Bardot chuyển động trong một lối thời trang hoàn toàn làm nổi bật lên vẻ quyến rũ của nàng. Nàng hiển nhiên là kết quả của một sự sáng tạo siêu việt không thể phủ nhận. Nhưng ngoài điều đó ra thì bộ phim khá rời rạc với kịch bản đơn giản. Chúng tôi không thể giới thiệu bộ phim nhỏ này như một sản phẩm hay nhất của phim ảnh xứ Gô-loa. Nó sắp đặt các yếu tố với nhau khá vụng về và được diễn xuất một cách kỳ quặc. Không có gì đáng kể ngoài sức nóng bỏng kinh khủng trong diễn xuất của Cô Bardot.”

Gần nửa thế kỷ sau, nhà phê bình phim Dennis Schwartz viết: “Bộ phim khiêu dâm hạng nhẹ được tô điểm thêm tuyên truyền có màu sắc bi kịch song vẫn khó có thể coi là một phim bi nghiêm túc. Nhưng dù cốt truyện mỏng thì nó vẫn luôn sống động và hút mắt, nhờ vào không gì hơn là một chuỗi những cảnh Bardot thể hiện mình như một con mèo con nhục cảm trong các lớp cảnh khỏa thân. Công chúng yêu thích bộ phim và nó đã trở thành một cú đột phá phòng vé, tạo nên làn sóng cho những bộ phim khiêu gợi sau này. Bộ phim phơi ra những lời thoại dở dẩn cùng sự phô trương của Bardot thành một đôi tượng tình dục, mà ẩn bên dưới là lời kêu gọi cho sự giải phóng phản kháng lại giáo điều cũng như cái nhìn nhục cảm về tình dục.”

Nàng Eva thách thức con răn kiểm duyệt

Mặc dù đã tham gia đóng phim từ năm 17 tuổi với không dưới 15 phim, nhưng phải đến *Và Chúa đã tạo ra đàn bà*, B.B mới trở thành ngôi sao thực sự. Lúc này B.B mới 21 tuổi. Bộ phim đầu tay của đạo diễn Roger Vadim ghi dấu ấn quan trọng đến nỗi người ta cứ ngỡ đó là bộ phim đầu tiên của B.B, song trên thực tế khi bộ phim ra mắt cũng là thời điểm hai người chia tay nhau sau 5 năm chung sống. Ông đã viết về người vợ trẻ của mình (ông đã là tình nhân của B.B từ năm nàng 15 tuổi) trong hồi ký: “Cô ấy là vợ tôi, con gái tôi và bà chủ của tôi.” Vốn là một nhà báo của tờ *Paris-Match*, Vadim (1928-2000) đã sớm phát hiện ra B.B và khi bắt đầu tiến hành thực hiện bộ phim, điện ảnh Pháp cũng đang chấn hưng với phong trào “Làn sóng Mới” (*nouvelle vague*), đua tranh với “Tân Hiện thực” của Ý, trở thành những ngọn cờ đầu của điện ảnh châu Âu.

Ba chục năm sau, Vadim đã nói về sự ảnh hưởng của những bộ phim thời đầu: “Tôi cảm thấy mình như một Bonaparte trẻ trung lúc khởi sự chiến dịch Ý, mà tôi chắc thắng.” (*Bardot Deneuve Fonda*, hồi ký, 1987).

Những bộ phim về sau của Vadim dần chìm vào tâm thế u tối của sự bi quan, không còn vẻ quyến rũ của thời ông liên tiếp là tình nhân và kết hôn với những minh tinh đẹp nhất thế giới. Sau Bardot là Annette Stroyberg (1958-1960), Catherine Deneuve (1962-1964), Jane Fonda (1965-1972). Người ta nhận xét rằng sự xuất hiện của B.B trong bộ bikini bên bãi biển là một hình ảnh xoa dịu sự khắc kỷ hậu chiến của châu Âu - có sức mạnh ma thuật hơn nhiều so với lời lẽ hay một hiệu ứng hào nhoáng -

không giống như ảnh hưởng của thuyết tương đối Einstein hay cú lắc hông của Elvis Presley, những biểu tượng truyền thông toàn cầu khi ấy - Bardot đánh bại mọi ký ức văn hóa dễ dàng khi nàng hiện lên màn ảnh. Vadim ca tụng: “Nàng đến từ một chiều không gian khác, ở đâu đó ngoài vũ trụ. Khi người ta phát hiện ra nàng, họ không thể nào rời mắt khỏi nàng nữa.” vẻ đẹp của B.B vừa hoang dại lại vừa siêu thực, và từ *Và Chúa đã tạo ra đàn bà*, hình mẫu này đã đi trước cách mạng tình dục của thập niên 1970.

Trong hình hài một nàng Eva trong vườn địa đàng đầy rắn độc, Bardot đóng vai Juliette, linh hồn tự do bị cầm tù của St. Tropez: một thực thể quá tự nhiên đến nỗi giày dép dường như vướng căng nàng, và ngay cả trong thứ lễ ra không thể bị xem là khiêu dâm như bộ váy cưới, nàng vẫn gây bàng hoàng. Juliette chạy theo bản năng, cự tuyệt những mơn trớn của nhà triệu phú Carradine để theo đuổi gã đề tiện to khỏe Antoine. Khi Antoine từ chối Juliette, nàng miễn cưỡng cưới em trai gã ta, anh chàng Michel nhân hậu nhưng ngây thơ. Cuối cùng, Juliette trút cơn cuồng vọng của mình vào điệu Mambo ma quái. Tạp chí *Time* viết về khoảnh khắc Vadim giới thiệu B.B đầu phim: “Brigitte năm đó, trườn dài hết cả màn ảnh, chông mông lên và trần trụi như con người của nhà kiểm duyệt.”

B.B và Roger Vadim

Khi bộ phim được chiếu lần đầu cho các nhà kiểm duyệt Paris, Vadim kể lại, một vị tức giận đến mức ông ta quyết định cảnh Bardot không mặc quần lót diễn trước mặt một cậu trai vị thành niên phải bị cắt bỏ. Vadim cười thầm và cho chiếu lại cảnh đó, và quả nhiên không có vụ khóa thân nọ. Trên thực tế, Bardot mặc một bộ đồ thể dục màu đen bó sát suốt đoạn đó. Nhà kiểm duyệt khẳng khẳng cho rằng Vadim đã quay hai bản, và bằng cách nào đó đã đánh tráo khi chiếu. Vadim nhận xét: “Đó là một trong những điều kinh ngạc nhất về sự xuất hiện của Brigitte trên phim. Người ta cứ nghĩ nàng khóa thân lúc đó trong khi không phải vậy.”

Bài ca hoan lạc của điện ảnh Pháp

Nhà phê bình John Baxtor nhận xét: “‘Mông nàng là một bài ca’, nhân vật nào đó đã thốt lên lời ngưỡng mộ Bardot ngay từ đầu phim. Có lẽ ý họ đó là tiếng hát của mỹ nhân ngư. Từ khoảnh khắc tạo tác đó, Bardot - biểu tượng tình dục, siêu sao, ký hiệu, ảo ảnh - trở thành giai điệu đã định cư trong đầu óc thời đại, bài ca đã dự được đám kiểm duyệt va vào những thành vách ẩn sau sương mù và đập vỡ vĩnh viễn cái vỏ nghiêm cấm của điện ảnh tránh né tình dục.” Sau này vào năm 1963, đạo diễn Jean-Luc Godard đã chọn Bardot đóng trong bộ phim *Contempt* [*Sự khinh bỉ*, dựa theo tiểu thuyết của Alberto Moravia], được xem như cùng một công thức với *Và Chúa đã tạo ra đàn bà*, đều khai thác vẻ đẹp bốc lửa hoang dại của B.B.

Bộ phim được như một liều thuốc độc ngọt ngào cho khán giả hậu chiến, và người ta tranh cãi rằng chính sự đơn giản của cốt truyện lại là đất để cho Vadim khai thác được vẻ đẹp diễn như không diễn của B.B. Sự tinh quái của nhà làm phim nằm ở chỗ không nhọc công biện giải cho vấn đề đạo đức, trưng ra một cô gái đẹp làm sững sờ tất thảy - vốn chẳng xa lạ gì trong kho tàng nghệ thuật nước Pháp, nhưng khác với Victor Hugo cho Esmeralda bị tử hình trong câu chuyện thời Trung cổ thì Juliette Hardy đã được tôn vinh ngấm qua những góc quay đầy khoái cảm của Vadim.

Người ta vẫn coi năm 1959 như “một năm diệu kỳ” của điện ảnh Làn sóng Mới, khi những đạo diễn mới Truffaut, Camus và Resnais chiếm lĩnh Liên hoan phim Cannes. Nhưng sự khởi đầu thực sự chính là ở vào ba năm trước đó, khi cựu nhà báo 28 tuổi Roger Vadim tung ra sản phẩm đầu tay *Và Chúa...* Thành công khởi đầu có tính scandal này (succès de scandale) được chứng minh qua cơn sốt phòng vé, và lần đầu tiên những nhà sản xuất độc lập đã mở hầu bao ra đầu tư cho thể hệ đang lên của nền điện ảnh Pháp mới.

Sau khi làm trợ lý cho đạo diễn Marc Allegret một thời gian, Vadim cảm thấy đủ tự tin để đạo diễn một bộ phim dành cho người đẹp tính khí thất thường và hay gây sự của mình. Trong dàn diễn viên, có sự tham gia của diễn viên người Đức Curd Jurgens trong vai nhà triệu phú Carradine nhằm đảm bảo

sự quảng bá quốc tế. Diễn viên Jean-Louis Trintignant lúc đó hãy còn vô danh, đóng vai người chồng của Juliette, đã mau chóng có mối quan hệ tình ái khá âm ỉ với cô.

Nhà phê bình John Baxter phân tích: “Theo đuổi ý tưởng về một bộ phim kịch tính và dùng màu sắc gây ấn tượng khêu gợi, Vadim dựng bối cảnh cho một Bardot da rám nắng giữa những cảnh nền trắng - cát, vải đũi thô - nhằm khuếch trương hiệu ứng. Hình ảnh cô đang tắm nắng phía sau những tấm ga trải giường phơi bập bồng trong gió và sau đó là cảnh dùng bữa sáng tân hôn quần mình trong tấm ga trắng, là chứng minh cho dụng công đặc biệt đó của Vadim.”

Nữ diễn viên kỳ cựu Jeanne Moreau đã ghi nhận dấu ấn mang tính biểu tượng của bộ phim và Bardot: “Brigitte là một nhân vật cách mạng hiện đại thực sự đối với phụ nữ. Và Vadim, với tư cách một người đàn ông, người tình và một đạo diễn, đã cảm nhận được điều đó. Điều không thể chối cãi trong Làn sóng Mới, đó là bộ phim đột nhiên quan trọng này chứa đầy sự sống, nhục cảm, năng lượng, tình ái và đam mê. Bất kỳ ai cũng phải ghi nhớ rằng Vadim đã bắt đầu mọi thứ, cùng với Bardot.”

Năm 1987, đạo diễn Roger Vadim đã một bộ phim cùng tên bằng tiếng Anh song nội dung hoàn toàn khác, bối cảnh New Mexico ở miền Tây nước Mỹ, với diễn viên Rebecca de Mornay và Frank Langella nhưng không thành công. Đơn giản là vì không có Bardot.

Những câu thoại đáng nhớ

[Juliette đang tắm nắng khỏa thân]

ERIC CARRADINE: A! Vườn Địa đàng ở Saint-Tropez!

JULIETE HARDY: Ôi ông Carradine! Và em chắc ông là Quỷ dữ?

ERIC CARRADINE: Có lẽ vậy. Đẳng nào thì tôi cũng mang táo đến.

JULIETE HARDY: Đó là bài hát yêu thích của em!

ANTOINE TARDIEU: Lần đầu tiên anh nghe đấy.

JULIETE HARDY: Em cũng vậy.

BÀ VIGIER-LEFRANC: Eric, tôi lo cho anh.

ERIC CARRADINE: Lo ư?

BÀ VIGIER-LEFRANC: Anh phải lòng cô ả rồi.

ERIC CARRADINE: Sao cô chắc vậy?

BÀ VIGIER-LEFRANC: Mỗi khi anh nhìn cô ta là trông anh ngốc hăn đi.

ÔNG VIGIER-LEFRANC: Đã bao giờ cô nghe đến giày hiệu Vigier chưa?

JULIETE HARDY: Rồi.

ÔNG VIGIER-LEFRANC: Tôi đấy. Có khi cô cũng đã nghe nói đến máy hút bụi Lefranc rồi?

JULIETE HARDY: Rồi.

ÔNG VIGIER-LEFRANC: Cũng là tôi. Em có muốn nhảy một bài cha-cha-cha không?

JULIETE HARDY: Với máy hút bụi thì không!

Chú thích

[1] Túc khu tả ngạn sông Seine của Paris, nơi tập trung nhiều nghệ sĩ lui tới.

[\[2\]](#) Bến đậu, neo tàu.

[\[3\]](#) Trò chơi bóng cao su nảy trên máy.

[\[4\]](#) Nhạc cụ Mỹ Latin dạng lúc lắc, có hình quả bầu rỗng hoặc sọ dừa có tay cầm, bên trong có hạt khô để khi lắc phát ra âm thanh.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>